

เผยข้อความลับลึก แห่งยุคคริสตจักร

Unveiled Mysteries of the Church Age

By A.W. Pink

เอ ดับเบิลยู ฟิงก์

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

สารบัญ

บทนำ	3
1. แผ่นดินสุวรรณค์	4
2. พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจในการพยากรณ์ของพระองค์	12
3. อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช	20
4. อุปมาเรื่องข้าวละมาน	28
5. เมล็ดมีสตาร์ด	38
6. เชื้อ	45
7. ขุมทรัพย์	54
8. ไช้มุก	65
9. อวน	77
10. สรุปลำดับเหตุการณ์ในศาสนาคริสต์	86
11. คำพยากรณ์ในมัทธิว 24	94

บทนำ

พระเยซูคริสต์ทรงบังเกิดมาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่งสามตำแหน่ง อันได้แก่ ผู้พยากรณ์ บุโรหิต กษัตริย์
โมเสสพูดถึงพระเยซูเมื่อกล่าวว่า

“พระยะโฮวาพระเจ้าของเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้พยากรณ์บังเกิดขึ้นในท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย แต่พวกพี่น้องของเจ้าเหมือน
เราเอง เจ้าทั้งหลายจงเชื่อฟังท่านผู้นั้น” (พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเดิม)

บรรดาผู้พยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าก่อนหน้าพระเยซูคริสต์กล่าวถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่ออิสราเอลกลับคืนสู่สภาพเดิมและ
พระเจ้าทรงตั้งแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ ในอาณาจักรบนโลกที่จะมีขึ้นในอนาคตนี้ พระเยซูคริสต์จะทรงครองราชย์เป็น
“พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวง และเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” บนบัลลังก์ของดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ เมื่อ
พระเยซูทรงมาบังเกิด พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์ เมื่อ
พระเยซูคริสต์วายพระชนม์ด้วยมือของพี่น้องของพระองค์เอง ยุคคริสตจักรจึงได้เริ่มต้นขึ้น ในยุคนี้ พระเยซูคริสต์เป็น**มหาบุโรหิต**
ของเรา เพราะพระองค์ทรงวายพระชนม์ ถูกฝังและฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์จึงทรงเป็นมหาบุโรหิตและผู้กลางของเราทางโลหิตของ
พระองค์

ผู้พยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าไม่ทราบเกี่ยวกับยุคคริสตจักรและเวลาการปกครองของคนต่างชาติบนแผ่นดินในโลกนี้ ไม่มี
ใครทราบข้อลับลึกนี้ในเวลาก่อนการประสูติของพระเยซูคริสต์ แต่พระเยซูคริสต์ผู้ทรงดำรงตำแหน่งเป็น**ผู้พยากรณ์แห่งพระ
คัมภีร์เก่า**คนหนึ่ง ได้ทรงเผยพระวจนะถึงข้อความลับลึกเกี่ยวกับยุคนี้ในอุปมาที่เล็งถึงอนาคตในมัทธิว 13

เนื้อหาต่อไปในหนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เข้าใจ**ข้อความลับลึกแห่งยุคคริสตจักรที่ปิดซ่อนไว้** ตามที่พระเยซูทรง
เผยในอุปมาเรื่องต่างๆ ในมัทธิว 13

บทที่ 1

แผ่นดินสวรรค์

เป็นเรื่องน่าสงสัย แต่น่าอายมากกว่าที่ธรรมิกชนของพระเจ้าไม่มีความเข้าใจและมีความเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับหัวข้อการพยากรณ์ที่สำคัญๆ หลายหัวข้อ การพยากรณ์ถูกละเลยเป็นเวลาเกือบสี่ศตวรรษตามที่ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ผู้ที่รู้จักกันว่าเป็น “ผู้นำคริสตจักร” ยกเว้นหนึ่งหรือสองคน เช่น ออโรจัน ได้อุทิศเวลาของตนเพื่อถกเถียงกันเกี่ยวกับคำสั่งสอนและธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ แต่ไม่ใส่ใจคำพยากรณ์ เมื่อพิจารณาถึง 2 เปโตร 1:19 “และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด” และช่วงเวลาที่คำพยากรณ์ถูกละเลยเป็นเวลาหนึ่งพันสี่ร้อยปี ช่วงเวลาหลายศตวรรษนี้มีชื่อเรียกที่เหมาะสมอย่างมากว่า “ยุคมืด” ทั้งนี้เพราะแสงสว่างจากโคมแห่งการพยากรณ์ไม่ได้ส่องสว่างแก่พวกเขา

ข้อความลับลึกลับที่เผยถึงแผ่นดินสวรรค์

คริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องใช้เวลาการอ่านพระคัมภีร์ของตนส่วนหนึ่งเพื่อศึกษาคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ ผู้เขียนเห็นว่า ในแง่การพยากรณ์แล้ว การศึกษามัทธิวบทที่สิบสามมีความสำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด คำพยากรณ์ของพระเจ้าจะยังคงมีต่ออยู่นกว่าจะเข้าใจคำอุปมาต่างๆ ในบทนี้อย่างถ่องแท้ อนึ่ง ในปัจจุบันมีความเข้าใจและการแปลอุปมาเหล่านี้อย่างไม่ถูกต้องเป็นอย่างมาก

ในมัทธิว 13:10, 11 องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเรียกอุปมาเจ็ดเรื่องนี้ว่า “ข้อความลับลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์” คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” เป็นใจความสำคัญของเนื้อหาในบทนี้ทั้งบท ดังนั้น จะเห็นว่าอุปมาอีกหกอุปมาที่เหลือเริ่มต้นด้วย “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน” คำว่า “แผ่นดินสวรรค์” มีความหมายว่าอย่างไร อาจไม่มีคำใดในพระคัมภีร์ที่มีการใช้มากแต่เข้าใจน้อยเหมือนกับคำนี้ แม้ว่าจะพบอยู่ในพระกิตติคุณมัทธิวเท่านั้น แต่ก็ปรากฏว่ามีการใช้คำนี้ไม่น้อยกว่าสามสิบสองครั้ง ดังนั้น การแปลคำนี้จะส่งผลกระทบต่ออย่างมากต่อการแปลข้อพระคัมภีร์ การเข้าใจถ้อยคำนี้ได้อย่างถูกต้องจะเป็นกุญแจแรกๆ ที่นำไปสู่ความเข้าใจมัทธิว 13 เพราะเห็นได้ชัดเจนว่าไม่มีใครสามารถเข้าใจอุปมาเจ็ดเรื่องนี้ได้จนกว่าจะเข้าใจคำนี้ได้อย่างถูกต้องก่อน

ในปัจจุบัน มีความสับสนอย่างมากและมีความเข้าใจผิดที่น่าตกใจเกี่ยวกับความหมายตามพระคัมภีร์ของคำว่า “แผ่นดินสวรรค์” มีบางคนคิดว่าหมายถึงคริสตจักรซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นศิระษะ

ทั้งนี้เป็นเพราะคริสเตียนส่วนใหญ่ รวมทั้งผู้นำและครูส่วนใหญ่ ไม่มีความเข้าใจคำว่า “แผ่นดินสวรรค์” อย่างถูกต้อง คำนี้เป็นคำที่มีอยู่มากในพระกิตติคุณมัทธิว เป็นคำที่ก่อให้เกิดความงงงวยและสับสน

ก่อนที่จะพร้อมกล่าวถึงรายละเอียดเรื่อง “แผ่นดินสวรรค์” จำเป็นต้องศึกษาคำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” ก่อน เราต้องเริ่มต้นศึกษาจากที่ซึ่งพระคัมภีร์เริ่มต้น และนั่นคือในพระคัมภีร์เก่า ในเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ จะกล่าวสรุปเกี่ยวกับ “แผ่นดินของพระเจ้า”

แผ่นดินของพระเจ้าสามลักษณะ

1. แผ่นดินที่ไม่จำกัด

เมื่อไตร่ตรองถึง “แผ่นดินของพระเจ้า” ในข้อพระคัมภีร์เก่า จะต้องระมัดระวังในการแยกลักษณะแผ่นดินของพระเจ้าออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก ข้อพระคัมภีร์กล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่ไม่จำกัด คือการครองราชย์ขององค์สูงสุดเหนืออาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลทุกหนทุกแห่ง ข้อพระคัมภีร์เช่น ดาเนียล 4:34-35 กล่าวถึงแผ่นดินของพระองค์ในลักษณะนี้ “และเราก็สามารถแต่ผู้สูงส่งนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์ เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และแผ่นดินของพระองค์ดำรงอยู่ ทุกชั่วอายุ สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า

ท่ามกลางชาวสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตาม ชอบพระทัยพระองค์และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า ‘พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด’ ” การปกครองของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงสร้างในลักษณะนี้เป็นสากล แน่นนอนและชั่วนิรันดร์ แต่พระคัมภีร์ยังกล่าวถึง **แผ่นดินที่จำกัด อันจำกัดทั้งขอบเขตและเวลา** ซึ่งไม่เป็นชั่วนิรันดร์หรือเป็นสากล เราจะไม้อาจใช้พระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้องและไม่อาจมีกฎเกณฑ์เปิดพระคัมภีร์เก่าได้จนกว่าเราจะแยกความแตกต่างระหว่างลักษณะของ “แผ่นดินของพระเจ้า” สองลักษณะนี้ได้

2. แผ่นดินที่จำกัด

แผ่นดินของพระเจ้าในลักษณะที่สองนี้แบ่งออกเป็นยุค นั่นคือ อยู่เฉพาะที่หนึ่งและมีระยะเวลาช่วงหนึ่ง ลักษณะที่สองนี้คือ แผ่นดินของพระเจ้าบนโลก ที่ซึ่งพระเจ้าทรงครอบครองมนุษย์โดยใช้มนุษย์เป็นผู้ครอบครอง ในครั้งแรกนั้น เป็นการตั้งขึ้นท่ามกลางลูกหลานของอิสราเอล เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองทรงอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงให้พระที่นั่งกรุณาบนหีบพันธสัญญาเป็นบัลลังก์ของพระองค์ และทรงประทับอยู่ระหว่างเศรูน นั่นเป็น “แผ่นดิน” ของพระเจ้าบนโลก โยชูวา 3:11, 13 เป็นข้อความแสดงถึงเวลาไม่นานหลังจากที่พระเยโฮวาห์ทรงประทับอยู่ที่ท่ามกลางชาวอิสราเอล “ดูเถิด หีบพันธสัญญาของ**พระเป็นเจ้าแห่งสากลพิภพ** จะข้ามไปข้างหน้าท่าน ลงไปในแม่น้ำจอร์แดน...และเมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิต ผู้หามหีบแห่งพระเจ้า พระเป็นเจ้าป็นสากลพิภพ จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในจอร์แดนจะคั่ง คือน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดเป็เดียว” ควรสังเกตให้ดีว่า ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นใช้ตำแหน่งนี้ และในที่นี้ ตำแหน่งนี้เกี่ยวข้องกับหีบพันธสัญญา และใช้ในโอกาสที่อิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน **ตำแหน่งนี้เป็นภารกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงแสดงความเป็นเจ้าของดินแดนที่ทรงประทานแก่ประชากรของพระองค์** หากว่าอิสราเอลยอมจำนนต่อกษัตริย์ของตนต่อไป และเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงแต่จะประทับท่ามกลางพวกเขาต่อไป แต่ยังคงปกครองโลกนี้ทั้งหมดผ่านทางพวกเขาอีกด้วย เหมือนเช่นที่พระองค์จะทรงครอบครองในเวลาหนึ่งพันปี ทั้งนี้ มีหลักฐานคือ ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่พวกเขาเชื่อฟัง พระองค์ทรงโค่นล้มศัตรูของพวกเขาและพิชิตคนต่างชาติที่อยู่โดยรอบ

แต่อิสราเอลไม่เชื่อฟังและกบฏต่อพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของพวกเขา “และพระเจ้าทรงตอบชาโมเอลว่า ‘จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเราไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือเขา’ ” (1ชาโมเอล 8:7) เป็นเวลาหลายศตวรรษหลังจากนั้น พระเจ้ายังทรงมีความอดทนต่อพวกเขา แต่ในสมัยของเอเสเคียล พระสิริซึ่งคือพระวิญญาณของพระองค์ที่ปรากฏในท่ามกลางพวกเขาได้จากไป เอเสเคียล 10:18 เขียนไว้ว่า “แล้วพระสิริของพระเจ้าได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเศรูน” และ 11:23 เขียนไว้ว่า “พระสิริของพระเจ้าขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น” ในตอนแรก พระสิริไปจากหีบพันธสัญญาในสถานที่บริสุทธิ์ จากนั้น ค่อยๆ ออกจากพระวิหารไป จากนั้น ห่างออกไปสถิตอยู่ที่ภูเขาเมกอกเทศ จนกระทั่งคนเหล่านั้นไม่เห็นพระสิริของพระองค์อีกต่อไป **พระเจ้าทรงละบัลลังก์และสถานที่ประทับบนโลกของพระองค์**

3. แผ่นดินสวรรค์

ในยุคหนึ่ง พระองค์ทรงเริ่มต้นใช้ตำแหน่งใหม่ 2พงศาวดาร 36:23 เขียนไว้ว่า “ไซริสพระราชแห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา’ ” ในตอนต้นของหนังสือเอซรา เราทราบว่าไซริสพระราชองค์เดียวกันนี้ได้ประกาศว่า **“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทาน บรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา** และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม” ตำแหน่งของพระเจ้านี้ปรากฏเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ทั้งนี้ ไม่ได้เป็นเพียงถ้อยคำที่บังเอิญเหมือนกันเท่านั้น แต่การใช้ถ้อยคำนี้แสดงถึงการเปลี่ยนยุคที่สำคัญและแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือโลก จะเห็นว่าตำแหน่งของ

พระเจ้ามีอยู่ในหนังสือเล่มต่างๆ ที่กล่าวถึงการที่อิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย ตำแหน่งนี้เน้นข้อเท็จจริงที่ว่า แม้ว่าพระเจ้าไม่อาจจะบัลลังก์นิรันดร์ของพระองค์ได้ แต่พระองค์ทรงละบัลลังก์แห่งยุคของพระองค์บนโลกไปได้

พระเจ้าทรงตั้งอีกบัลลังก์หนึ่งขึ้นบนโลกแทนบัลลังก์ที่สามารถมองเห็นได้ท่ามกลางชาวอิสราเอล บัลลังก์นั้นเป็นบัลลังก์ที่พระองค์ทรงมอบให้แก่มนุษย์ และจะเป็นเช่นนั้นตลอดช่วงเวลาที่กำหนดของคนต่างชาติ ซึ่งหมายถึงช่วงเวลาของคนต่างชาติมีอิทธิพลเหนือเยรูซาเล็ม เรื่องนี้เป็นใจความสำคัญและเป็นหัวข้อในหนังสือดาเนียล ในดาเนียลบทที่สองซึ่งพระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์และคำแปลของพระเจ้า เราจะเห็นว่าปฏิมากรมีความสำคัญในด้านการพยากรณ์ ซึ่งเป็นการสรุปเหตุการณ์ตามเวลา กำหนดของคนต่างชาติและลักษณะการปกครองของคนต่างชาติบนโลกนี้ (ดู ข้อ 37-39)

พระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์ซึ่งเป็นการพยากรณ์ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่จักรวรรดิโลกชาวต่างชาติที่จักรวรรดิเท่านั้น แต่ยังหมายถึงจักรวรรดิอีกจักรวรรดิหนึ่งในอนาคตที่จะมีลักษณะแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ในข้อ 44 “และในสมัยของพระราชานี้ (ซึ่งคือ ‘แผ่นดิน’ที่มีการเล็งถึงในมัทธิว 13) พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้อาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆ ถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์” อาณาจักรนี้เป็นอาณาจักรที่หา อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาณาจักรนี้ มีอยู่ในดาเนียล 7:13, 14 “ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์ และท่านมาหาผู้เจริญ ด้วยยอห์นนั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักร เขานำมามอบไว้กับท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และแผ่นดินของท่านเป็นแผ่นดินซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย” เทียบกับ ลูกา 19:12, 15

หลังจากดาเนียล ก็ไม่มีคำพยากรณ์อีก และเป็นเวลาสี่ร้อยปีที่ชนชาติอิสราเอลรอคอยอย่างกระตือรือร้น รอคอยให้พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ ต่อมายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เทศนาเกี่ยวกับแผ่นดินต่อจากที่ผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เก่าได้หยุดไว้ ในมัทธิว 3:1, 2 เขียนไว้ว่า “ครานั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดียว่า ‘จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว’ ” แผ่นดินสวรรค์ “มาใกล้แล้ว” เพราะองค์มหากษัตริย์กำลังจะปรากฏอยู่ท่ามกลางชาวยิว เมื่อยอห์นกล่าวว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” ท่านคิดว่าชาวยิวที่ได้ยินจะเข้าใจถ้อยคำนั้นว่าอย่างไร ในเวลานั้น ชาวยิวมีเพียงพระคัมภีร์เก่าเท่านั้น แน่ชัดว่าความคิดของพวกเขาทั้งหมดจะหันไปสู่แผ่นดินที่บุตรมนุษย์จะได้รับในสวรรค์จากผู้ทรงพระชนม์แต่เบื้องบรรพ์

ควรสังเกตว่าผู้ให้บัพติศมาเทศนา “ในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย” การที่ยอห์นไม่ได้เทศนาในพระวิหารเป็นหมายสำคัญว่าพระเมสสิยาห์จะไม่ได้เทศนาในพระวิหารเช่นกัน ยอห์นปรากฏตัวนอกพระวิหารห่างจากเยรูซาเล็ม และเขาเทศนาว่า “จงกลับใจเสียใหม่” ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงถึงสภาพทางฝ่ายวิญญาณที่น่าเศร้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า “จงกลับใจเสียใหม่” แก่ผู้ที่ดำเนินชีวิตติดสนิทอยู่กับพระเจ้า “จงกลับใจเสียใหม่” เป็นถ้อยคำสำหรับผู้ที่อยู่ห่างจากพระเจ้า

ต่อมาจึงเป็นพระองค์ผู้ซึ่งยอห์นประกาศ มหากษัตริย์พระองค์เองทรงเข้าใกล้ชิดกับอิสราเอลบนโลกอีกครั้ง **พระองค์ผู้ทรงจากบัลลังก์บนโลกของพระองค์ไปและผู้ซึ่งกลับสู่สวรรค์ในสมัยของเอเสเคียล** และผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็น “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์” ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระคุณอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ และเพราะพระองค์ทรงอยู่บนโลกอีกครั้ง เพราะองค์มหากษัตริย์ทรงอยู่ท่ามกลางอิสราเอล แผ่นดินจึง “มาใกล้แล้ว” ดังนั้น มัทธิว 4:17 จึงบอกแก่เราว่า “ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า ‘จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว’ ทั้ง ‘หมายสำคัญ’ (มัทธิว 11:4; 16:3) และ ‘ฤทธิ์เดช’ (ฮีบรู 2:3; 6:5) แห่งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์บนโลก ได้แสดงออกมาโดยพระคริสต์ ถ้าพูดอย่างมนุษย์แล้ว ทุกสิ่งพร้อมสำหรับการตั้งอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ทางดาเนียล ไม่มีสิ่งใดขาดไปยกเว้นแต่ใจที่สัตย์ซื่อที่จะต้อนรับและรับกษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า แต่นั่นเองคือสิ่งที่ขาดไป “พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11)

ขั้นตอนการปฏิเสธรพระเมสสิยาห์มีอยู่ในมัทธิว 12 ซึ่งเราจะกล่าวถึงในบทต่อไป เพราะอิสราเอลปฏิเสธกษัตริย์ของตน พระองค์จึงทรงปฏิเสธรพวกเขาเป็นการชั่วคราว และจึงเลื่อนการตั้งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์บนโลกนี้ออกไป มหากษัตริย์จะทรงไปจากโลกนี้และไม่ประทับอยู่เป็นเวลานาน ก่อนที่พระองค์จะทรงกลับมาอีกครั้งและตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น (ดู ลูกา 19:12, 15) ในเวลาที่พระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ด้วยพระกายของพระองค์ มี “แผ่นดิน” อีกแผ่นดินหนึ่งก่อตัวขึ้นมา ในตอนนี้เป็นแผ่นดินของพระองค์ท่ามกลางชาวต่างชาติ และก่อตั้งขึ้นในที่ซึ่งมีอำนาจของพระองค์ แผ่นดินนี้คืออาณาจักรของผู้ประกาศตนว่าเป็นคริสเตียน ซึ่งคือ **ศาสนาคริสต์** นั่นเอง

บทที่ 2

พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจ ในการพยากรณ์ของพระองค์

มัทธิวบทที่สิบสามเริ่มต้นว่า “ในวันนั้น พระเยซูก็เสด็จจากเรือขึ้นไปประทับที่ชายทะเลสาบ” ข้อความนี้ต่อเนื่องจากบทก่อนหน้าซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงให้เห็นถึงขั้นตอนในการที่ชาวอิสราเอลปฏิเสธกษัตริย์ของตน ในตอนต้นของมัทธิว 12 เราเห็นว่าคนฟาริสีทำร้ายสาวกของพระคริสต์เพราะเหล่าสาวกเด็ดรวงข้าวมากินในวันสะบาโต จากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสแก่ต่างให้พวกเขา ต่อมาเราเห็นว่า “ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้” (ข้อ 14) เป็นครั้งแรกที่เราเห็นข้อความเช่นนี้ในพระกิตติคุณมัทธิว

ต่อมาในข้อ 22-24 เขียนไว้ว่า “ขณะนั้นเขาพาคคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็น” จนถึงตอนที่กล่าวนี้ การอัศจรรย์นี้เป็น การอัศจรรย์ที่โดดเด่นที่สุดที่องค์พระเยซูทรงกระทำจริงๆ แล้ว เป็นการอัศจรรย์สามอย่างในหนึ่งเดียว ผู้ที่ได้เห็นเป็นพยานนั้นก็มีความรู้สึกเช่นนี้ “คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า ‘คนนี้เป็นบุตรดาวิดได้หรือ’ ” ไม่ใช่ “คนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าได้หรือ” นั่นคือพระเมสสิยาห์พระองค์เอง แต่ถามว่าเป็น “บุตรดาวิด” หรือ พวกเขาไม่สามารถหรือมิฉะนั้นก็ไม่อยากจะตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ต่อจากนั้น เขียนว่า “แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า ‘ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น’” ตอนนี้อง พวกเขาได้กระทำความบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้

หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคนฟาริสีหลังจากที่พวกเขากล่าวดูหมิ่นพระเจ้าอย่างไม่อาจให้อภัยได้ มีคำเขียนไว้ว่า “ครานั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีมาทูลพระองค์ว่า ‘อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน’” (ข้อ 38) พระองค์ตรัสตอบว่า หมายสำคัญเดียวที่จะทรงให้แก่คนที่ชั่วและคิดทรยศคือ “หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ” เท่านั้น นั่นคือว่า หลังจากสามวันในแดนคนตาย **องค์ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเป็นขึ้นและไปยังคนต่างชาติ** ต่อจากนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศอย่างจริงจังถึงการพิพากษาจากสวรรค์ที่จะเกิดขึ้นแก่ชนชาติชั่ว เพื่อที่สภาพสุดท้ายของพวกเขาจะร้ายกว่าตอนแรก (ข้อ 43-45)

ตอนท้ายของบทนี้ทำให้เราทราบว่า ขณะที่พระคริสต์ตรัสกับคนทั้งหลาย มีคนๆ หนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก หาโอกาสที่จะสนทนากับพระองค์” และพระองค์ตรัสตอบว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา” แล้วทรงชี้ไปทางพวกสาวกของพระองค์และตรัสว่า “นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (ข้อ 46-50) ในที่นี้ เป็นการตัดขาดจากผู้ที่เกี่ยวข้องทางเนื้อหนัง แสดงถึงการที่องค์พระผู้ช่วยให้รอดทรงตัดขาดจากอิสราเอล และประกาศว่าต่อไปพระองค์จะทรงถือผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์เท่านั้นเป็นญาติพี่น้องของพระองค์

ดังนั้น จึงเห็นว่าถ้อยคำตอนต้นของมัทธิว 13 เป็นกฎเกณฑ์สำคัญสู่การแปลสิ่งที่ตามมา พระคริสต์ตรัสอุปมาเรื่องต่างๆ ในบทนี้ “ในวันนั้น” วันเดียวกับเมื่อคนฟาริสีปรึกษากันเพื่อฆ่าพระองค์ วันเดียวกับที่พวกเขากระทำความบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้ วันเดียวกับที่พระองค์ประกาศการพิพากษาแก่ชาติอิสราเอล และวันเดียวกับที่พระองค์ตัดขาดความเกี่ยวข้องทางฝ่ายเนื้อหนังที่รวมพระองค์กับชาวยิวเป็นหนึ่งเดียว และทรงบอกเป็นนัยว่าต่อไป จะมีผู้ที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วยสายสัมพันธ์ทางฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น มัทธิว 12 เกี่ยวข้องกับมัทธิว 13 โดยการเป็นเหตุเป็นผลกัน หรืออีกนัยหนึ่งคือ มัทธิว 12 แสดงถึงสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำของพระคริสต์ในบทที่สิบสาม สาเหตุนั้นก็คือ การที่อิสราเอลปฏิเสธมหา กษัตริย์ของพวกเขาและพระองค์ทรงปฏิเสธพวกเขา การกระทำของพระองค์ใน 13:1 เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง เป็นการทำนายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในหนังสือกิจการ นั่นคือ การที่พระเจ้าทรงหันไปจากชาวยิวและหันไปหาคนต่างชาติเป็นการชั่วคราว

“ในวันนั้น พระเยซูก็เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเลสาบ” คำว่า “เรือน” [บ้าน] เป็นสถานที่ที่สมาคมกันและเป็นการผูกพันกันตามธรรมชาติ ซึ่งตอนนี้เป็นที่ซึ่งพระเยซู “เสด็จจาก...ไป” ในทางสัญลักษณ์แล้ว เป็นการยืนยันถึงถ้อยคำของพระองค์เองในตอนท้ายของมัทธิว 12 นั่นคือ สิ่งที่เชื่อมระหว่างพระองค์กับชาวยิวตอนนี้ถูกแยกออกไปแล้ว ต่อมา พระคริสต์ทรงไปประทับที่ชายทะเลสาบ ซึ่งมีความสำคัญในแง่สัญลักษณ์ คำว่า “ทะเลสาบ” หมายถึงมนุษย์ที่หลงในความวุ่นวายและความไร้ผลของธรรมชาติ ของมนุษย์ที่ห่างจากพระเจ้า ดังนั้น จึงหมายถึงคนต่างชาติ ถ้าผู้อ่านเปิดไปที่ดาเนียล 7:2-7 วิวรรณ์ 17:15 ฯลฯ จะเห็นการเปรียบเทียบนี้

“แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมา” (13:3) **แสดงให้เห็นถึงวิธีการสอนใหม่**ของพระคริสต์ พระภคิตติคุณมัทธิวสิบสองบทแรกไม่มีอุปมาใดๆ เลย ก่อนหน้านั้น พระคริสต์สอนคนทั้งหลายด้วยภาษาที่เรียบง่าย ใช้ถ้อยคำที่ไม่สลับซับซ้อน แต่ในเวลานี้ **ข้อความของพระองค์ถูกปิดบังและความหมายถูกซ่อนไว้** ซึ่งเป็นการอธิบายข้อความที่อยู่ในข้อที่สิบว่า “ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา” เหล่าสาวกประหลาดใจ เพราะไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการสอนนี้ พวกเขาไม่เข้าใจจึงถามคำถามในที่นี้ คำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนยันสิ่งที่เราได้กล่าวไปเกี่ยวกับข้อ 1 โดยคำตอบของพระองค์มีอยู่ในข้อ 11-15 พระองค์ตรัสถึงถ้อยคำในอิสยาห์ 6 อันเป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่าชนชาติอิสราเอลถูกกษัตริย์ของพวกเขาปฏิเสธแล้ว ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงทรงอยู่ห่างไกลจากพวกเขา ดังที่แสดงให้เห็นในรูปแบบการสอนใหม่นี้ ทั้งนี้ เป็นหลักการตลอดทั้งพระคัมภีร์ว่า เมื่อใดก็ตามที่มีการใช้ข้อความอุปมาหรือที่เป็นสัญลักษณ์ ข้อความเหล่านี้เป็นข้อความแก่ผู้ที่ห่างไกลจากพระเจ้า ดังนั้น จึงไม่มีข้อความเช่นนี้ในจดหมายฉบับต่างๆ

เมื่อเปิดไปในหนังสือมัทธิว 13:11 อีกครั้งหนึ่ง เราจะเห็นกฎแห่งสำคัญดอกที่สองที่เปิดเผยเนื้อหาในมัทธิวบทนี้ **องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองตรัสว่าอุปมาเจ็ดเรื่องเป็น “ข้อความลับลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์”** แต่ก่อนที่เราจะกล่าวถึงเนื้อหาต่อไป ขอให้เข้าใจว่าคำว่า “แผ่นดิน” ไม่ได้หมายถึงอาณาเขตดินแดนเป็นสำคัญ ความหมายแรกของคำนี้ในพจนานุกรมของเว็บสเตอร์คือ “อำนาจของกษัตริย์ อำนาจสูงสุด การปกครอง อำนาจการปกครอง” ความหมายโดยตรงของ “แผ่นดิน” ไม่ได้หมายถึงดินแดน แต่หมายถึงอำนาจ และไม่ได้หมายถึงสถานที่ แต่หมายถึงอำนาจสูงสุด ลองยกตัวอย่างง่ายๆ ประเทศฝรั่งเศสเคยเป็น “ราชอาณาจักร” แต่ในปัจจุบันนี้เป็น “สาธารณรัฐ” แต่ถึงกระนั้น **ดินแดนของประเทศฝรั่งเศสก็ได้เปลี่ยนแปลงไป** ประเทศยังคงเหมือนเดิม และผู้อยู่อาศัยก็ยังเป็นชนชาติเดิม แต่ประเทศฝรั่งเศสไม่ใช่ “ราชอาณาจักร” อีกต่อไป เพราะเหตุผลง่าย ๆ ว่า ประเทศฝรั่งเศสไม่ยอมรับอำนาจสูงสุดของกษัตริย์อีกต่อไป แต่มีการปกครองโดยสาธารณชน ดังนั้นจึงเป็น “สาธารณรัฐ” สาธารณชนเป็นผู้ปกครอง โดยให้อำนาจแก่ผู้ที่พวกเขาเลือกให้ดำรงตำแหน่ง จากตัวอย่างง่ายๆ นี้ จึงเห็นว่า คำว่า “แผ่นดิน” ไม่ได้หมายถึงอาณาเขตดินแดนเฉพาะที่ แต่หมายถึงรูปแบบการปกครองของแผ่นดินและอำนาจสูงสุดของผู้ปกครองแผ่นดินนั้น ดังนั้นคำว่า “แผ่นดินสวรรค์” จึงไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็นประชากรผู้ได้อยู่ใต้อำนาจสูงสุดของ [พระเจ้าผู้ทรงประทับอยู่ใน] สวรรค์

หลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อความข้างต้นมีอยู่ในพระคำที่องค์พระผู้ช่วยให้รอดตรัสแก่เปโตรตามที่บันทึกไว้ในมัทธิว 16:19 “เราจะมอบลูกกุญแจแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน” “ลูกกุญแจ” มีความหมายสองประการได้แก่ ประการแรกคือ ลูกกุญแจเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ ประการที่สอง ลูกกุญแจมีไว้เพื่อเปิดบางสิ่งและทำให้เข้าไปได้ เมื่อข้าพเจ้าให้กุญแจบ้านของข้าพเจ้ากับคนหนึ่งคนใด คนๆ นั้นมีอำนาจที่จะเข้าไปในบ้านได้ ในวิวรรณ์ 1:18 เขียนไว้ว่าพระคริสต์ทรงมี “ลูกกุญแจแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย” ซึ่งมีความหมายว่าพระองค์ทรงมีอำนาจเหนือความตายและแดนคนตายอย่างแท้จริง เปโตร “ได้รับ” ลูกกุญแจแผ่นดินสวรรค์ จึงเป็นผู้มีอำนาจที่**ได้รับการแต่งตั้ง** หนังสือกิจการแสดงให้เห็นความหมายของพระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ตรัสแก่เปโตร

ในหนังสือกิจการบทที่สอง เปโตรใช้ “ลูกกุญแจ” เหล่านั้นในวันเพ็นเทคอสต์ เพื่อเปิดประตูแผ่นดินแก่ชาวยิว ในกิจการ 10 เปโตรใช้ “ลูกกุญแจ” เหล่านี้อีกครั้ง เพื่อให้ชาวต่างชาติได้เข้าสู่แผ่นดิน ชาวต่างชาติเหล่านั้นคือโคเรเนลิอัสและครัวเรือนของเขา กิจการบทที่ 9 บันทึกเกี่ยวกับการหันมาเชื่อพระคริสต์ของเขา โสโคร เมืองทาร์ซัส และเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า เปาโลเป็นอัครทูตไปสู่ชาวต่างชาติ แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่โคเรเนลิอัสและตรัสให้เขาส่งคนไปหาผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์

และผู้รับใช้คนนั้นไม่ใช่เปาโล แต่เป็นเปโตร เพราะเปโตรเป็นผู้มี “ลูกกุญแจ” เปโตรไม่ได้ให้เข้าสู่สวรรค์ แต่ผู้อาณาจักรที่ประกาศตนเป็นคริสเตียน ดังนั้นถ้อยคำใน [มัทธิว] 13:11 ยืนยันว่าอุปมาต่อๆ มานั้นเกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ นั่นคือ ศาสนาที่เชื่อในอำนาจแห่งสวรรค์และพระคริสต์เป็นผู้นำ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เราจะกล่าวถึงเรื่องอื่นต่อไป ความคิดเกี่ยวกับสิทธิใน “ลูกกุญแจ” ของเปโตร ที่ส่งต่อกับบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลอย่างแท้จริง เพราะ เปโตรเปิดประตูแผ่นดินทั้งไว้มัทธิวบทที่ 13 ข้อ 11 ใช้ลูกกุญแจอีกดอกหนึ่งกับ “ข้อความลับลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์” ในพระคัมภีร์ คำว่า “ข้อความลับลึก” หมายถึง ความลับของพระเจ้าที่เปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อ 35 ยืนยันเช่นนั้นในการที่พระคริสต์ตรัสว่า ‘ข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก’ ดังนั้น ในอุปมาเหล่านี้ พระคริสต์ทรงแจ้งให้ทราบถึงสิ่งที่ไม่ได้ใช้ในการพยากรณ์ของพระคัมภีร์เก่า สิ่งซึ่งพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยแก่อิสราเอลผ่านทางผู้เผยพระวจนะ ทั้งนี้ ควรจะสังเกตในเรื่องนี้ให้ดี เพราะเป็นข้อโต้แย้งการแปลอุปมาเหล่านี้ในวิธีที่มักจะแปลกกัน

มีหลายคนที่ยึดว่าอุปมาในมัทธิว 13 มีคำพยากรณ์ที่นำไปสู่การครอบครองหนึ่งพันปี มีคนถือว่าอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ดและเชื้อสอดคล้องกับสัญญาที่ว่า “แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเจ้า ดังนั้นปากคลุมทะเลอยู่นั้น” แต่ข้อความดังกล่าวอยู่ในอิสยาห์ 11:9 ซึ่งไม่ใช่ “ความลับ” ในสมัยพระคัมภีร์เก่าเลย ดังนั้น ไม่มีอุปมาใดในมัทธิว 13 ที่กล่าวถึงหัวข้อเดียวกันกับอิสยาห์ 11:9 มิฉะนั้นแล้ว สิ่งทีกล่าวไว้ในข้อ 35 จะไม่เป็นความจริง มัทธิว 13 มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ได้เผยไว้ในที่ใดพระคัมภีร์เก่าเลย แต่เป็นการเปิดเผยใหม่อย่างแท้จริง

ในที่นี้ มีอุปมาจำนวน 7 เรื่องด้วยกัน อันเป็นการประกาศว่าอุปมาเหล่านี้เป็นภาพคร่าวๆ ที่สมบูรณ์หรือกำหนดบางสิ่งขึ้น และสิ่งนั้นคือ ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ อุปมาสี่เรื่องแรกเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ เราจึงเห็นภาพความล้มเหลว ในอุปมาแรก จากเมล็ดพืชที่หว่านออกไปใต้เมล็ด มีเพียงเมล็ดเดียวเท่านั้นที่โตและก่อให้เกิดผล ในอุปมาที่สอง เมล็ดพืชโดยรวมแย่งเพราะมีข้าวละมานปนอยู่กับข้าวดีด้วย ในอุปมาที่สาม เมล็ดมัสตาร์ดขนาดเล็กเติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ มีกิ่งก้านใหญ่จนเป็นที่ทำรังของชาตาน ในอุปมาที่สี่ แย่งสามถึงเสียไปในที่สุดเพราะเชื้อถูกปนลงไปในแข็งนั้นอย่างลับๆ

ที่ใดก็ตามในพระคัมภีร์ เมื่อพระเจ้าทรงมอบหมายให้มนุษย์มีหน้าที่อะไร มนุษย์ก็ทำไม่สำเร็จ พระเจ้าทรงให้อาเดัมดูแลสวนเอเดนและเขาก็ไม่สามารถทำได้ พระเจ้าทรงให้โนอาห์มีอำนาจปกครอง และเขาก็ไม่สามารถปกครองตนเองได้ พระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติแก่อิสราเอล และพวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตาม ก่อนที่โมเสสจะลงมาจากภูเขา พวกเขาบ่นการวิงวอนคำกันอยู่ พระเจ้าทรงตั้งให้มีปุโรหิตในอิสราเอล อาโรนและลูกชายของเขาอุทิศตนเพื่อตำแหน่งของตน แต่ในวันแรก ลูกชายสองคนของอาโรนกลับถวายไฟที่ต้องห้าม และพระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา พระเจ้าทรงตั้งให้มีกษัตริย์ในอิสราเอล แต่มีบันทึกมากมายเกี่ยวกับความล้มเหลวของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าทรงประทานอำนาจแก่นบูคัดเนสซาร์ แต่พระราชานั้นกลับหลงคิดว่าตัวเองสำคัญจนสร้างปฏิมากรรูปตนเองขึ้น และเรียกร้องให้ทุกคนนมัสการปฏิมากรนั้น ผู้ที่ประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนก็ล้มเหลวเช่นนั้น อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า “...เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย” (กิจการ 20) และก็มีสุนัขป่าเข้ามาจริงๆ สิ่งชั่วที่ชาตานนำเข้ามาในช่วงแรกของยุคนี้ไม่เคยถูกกำจัดไป และจะไม่ถูกกำจัดไปจนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว สิ่งต่างๆ ไม่ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่กลับแย่งแย่งๆ จนกว่าพระคริสต์จะทรงค้าย (วิวรณ์ 3:16) ระบบศาสนาคริสต์นี้ออกมา แต่สาธุการแต่พระนามของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ทรงล้มเหลว แม้ว่ามนุษย์จะล้มเหลวและชาตานจะต่อต้าน แต่พระองค์ทรงกระทำตามวัตถุประสงค์นิรันดร์ของพระองค์อย่างซื่อๆ แต่แน่นอน กิจการ 15:18 ประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณกาล” ทั้งนี้ มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นชัดเจนในการสำเร็จของอุปมาที่เป็นคำพยากรณ์ในมัทธิว 13

อุปมาเจ็ดเรื่องของมัทธิว 13 แบ่งออกเป็นสี่เรื่องและสามเรื่อง ซึ่งเป็นวิธีแบ่งสิ่งที่มีเจ็ดอย่างโดยทั่วๆ ไป พระเยซูตรัสสี่เรื่องแรกแก่ฝูงชนที่ชายฝั่งทะเลสาบ ส่วนอีกสามเรื่องตรัสกับสาวกภายในบ้าน ดังนั้น สี่เรื่องแรกจึงเกี่ยวกับลักษณะภายนอกของศาสนาคริสต์ ในขณะที่อีกสามเรื่องเป็นลักษณะภายในและเป็นทางฝ่ายวิญญาณมากกว่า สี่เรื่องแรกแบ่งออกเป็นสองคู่ คู่แรก เป็นเรื่องเมล็ดพืชและเรื่องข้าวสาลีกับข้าวละมาน ซึ่งเกี่ยวกับแต่ละบุคคล คู่ที่สอง ต้นมัสตาร์ดและแบ่งที่ถูกเจือปน ซึ่งเกี่ยวกับกลุ่มคน อุปมาเรื่องแรกเกี่ยวกับการหว่าน โดยมีอุปมาที่ห้าและหกแสดงถึงพืชผลที่ได้รับ อุปมาที่สองเกี่ยวกับการหว่าน

เช่นกัน โดยมีอุปมาที่สามและสี่แสดงถึงพืชผลที่ได้รับ ทำไมจึงกล่าวถึง “พืชผล” ของการหว่านที่ส่องก่อนการเก็บเกี่ยวของการหว่านครั้งแรก คำตอบก็คือว่า ลำดับของพระคัมภีร์คือสิ่งแรกเป็นของฝ่ายธรรมชาติ จากนั้นจึงเป็นของฝ่ายวิญญาณเสมอ ในบทต่อไป เราจะกล่าวถึงอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

เนื้อหาส่วนใหญ่ในบทนี้นำมาจากงานเขียนของ เอฟ ดับเบิลยู แกรนท์

บทที่ 3 อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

“แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมา เป็นต้นว่า ‘ดูเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช’” ผู้อ่านที่รอบคอบจะสังเกตเห็นสิ่งที่ละไว้ในที่นี้ นั่นคือว่า อุปมานี้ไม่ได้เริ่มต้นขึ้นด้วยคำว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน” ทั้งนี้ มีเหตุผลที่เป็นเช่นนั้น เพราะสิ่งที่ละไว้จากพระคัมภีร์มีความหมายมากพอๆ กับสิ่งที่บันทึกไว้ อุปมาอีกเรื่องเริ่มต้นขึ้นด้วยถ้อยคำดังกล่าว เหตุผลที่มีการละไว้ในตอนต้นของอุปมาเรื่องแรกนั้นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ง่าย ดังที่ได้แสดงให้เห็นแล้วในบทก่อนหน้าที่ว่า “แผ่นดินสวรรค์” เป็นคำซึ่งในยุคปัจจุบันหมายถึงศาสนาคริสต์ อันหมายถึงศาสนาที่ประกาศตนว่าเป็นคริสเตียน อาณาจักรที่ยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผย แต่ “แผ่นดินสวรรค์” ไม่ได้หมายความเช่นนั้นจนกระทั่งหลังจากพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้น เนื่องจากอุปมาเรื่องแรกหมายถึงช่วงเวลาที่ยังคงมีพระเจ้าอยู่เหนือโลก ถ้อยคำนี้จึงละไว้ได้อย่างเหมาะสม อุปมาแรกเป็นบทนำสู่อุปมาอื่นๆ ที่ตามมา โดยบรรยายถึงงานของพระคริสต์ในการจัดเตรียมเพื่อตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้นท่ามกลางชาวต่างชาติ แต่จริงๆ แล้ว หลักการของอุปมานี้กว้างกว่านี้

“ดูเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” ในมาระโก 4:3 อุปมาเรื่องเดียวกันนี้เริ่มต้นขึ้นด้วยถ้อยคำว่า “จงฟังเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” คำว่า “จงฟังเถิด” แสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้ช่วยให้รอดกำลังจะตรัสสิ่งซึ่งมีความสำคัญมากเป็นพิเศษ อุปมาที่พระองค์ทรงใช้จากเจเนซิสจะไม่น่าประทับใจเลย ดังนั้น ผู้ฟังอาจถือเป็นเรื่องเล็กน้อยได้ ดังนั้น คำว่า “จงฟังเถิด” “ดูเถิด” มีไว้เพื่อดึงดูดความสนใจ เป็นถ้อยคำที่เรียกให้เราไตร่ตรองถึงสิ่งที่กำลังจะกล่าวถึงต่อไป

สิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำในตอนต้นของอุปมานี้ทั้งน่าเศร้าและน่ายินดี ถ้าพูดอย่างมนุษย์แล้ว ก็ควรจะเป็น “มีผู้เกี่ยวคนหนึ่งออกไปเกี่ยวข้าว” หรือ “มีชาวไร่คนหนึ่งออกไปเก็บเกี่ยวพืชผล” เป็นเวลาหนึ่งพันห้าร้อยปี มีการหว่านเมล็ดพืชอย่างมากมายในอิสราเอล โดยโมเสส ดาวิด ผู้เผยพระวจนะต่างๆ และสุดท้ายคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่การเก็บเกี่ยวของพระเยซูก็ยังมาไม่ถึง อีสราเอลบทที่ 5 สัมผัสใจด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่านที่รักของข้าพเจ้าที่มีสวนองุ่นแปลงหนึ่งอยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านขุดแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอดูเฝ้าไว้ท่ามกลางและสกัดบ่ออย่างงุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว” ข้อ 1, 2

เราเห็นการอวยพรของพระคริสต์ในการถ่อมพระองค์ลงและพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์เพื่อเป็น “ผู้หว่าน” ดังนั้น “จงฟังเถิด” คำว่า “ออกไปหว่านพืช” แสดงให้เห็นการเปลี่ยนยุคที่ยิ่งใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น ไม่มีการปลูกองุ่นหรือต้นมะเดื่อในอิสราเอลอีกต่อไป แต่เป็นพระเมตตาของพระเจ้าที่ออกไปยังชาวต่างชาติ ดังนั้นสิ่งที่เราเห็นในที่นี้คือ การหว่านเมล็ดพืชออกไปในทุ่งนา ในข้อ 38 เขียนว่า “นานันได้แก่โลก”

จุดประสงค์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของอุปมาแรกนี้คือ เพื่อสอนเราว่าชาวต่างชาติจะรับพระกิตติคุณมากน้อยเพียงใด อีกนัยหนึ่งคือ เราทราบถึงผลของการหว่านเมล็ดพืชนี้ ประการแรก ดินส่วนใหญ่ที่เมล็ดพืชตกลงมานั้นไม่ก่อให้เกิดผล นั่นคือ ดินที่แข็งตื้น และมีหนามไม่ก่อให้เกิดผล ประการที่สอง มีการต่อสู้จากภายนอก นั่นคือ นกมากินไปเสีย ประการที่สาม ดวงอาทิตย์แผดเผาและทำให้รากขาดความชุ่มชื้นและเหี่ยวไป มีเพียงเมล็ดพืชส่วนน้อยเท่านั้นที่ก่อให้เกิดผล จึงทำให้ทราบว่าไม่ใช่ทุกคนในโลกจะเชื่อพระกิตติคุณ

คำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับอุปมานี้ควรจะทำใจความฝันในทางดีแต่ไร้ประโยชน์ของผู้ที่เชื่อว่าอาณาจักรพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว¹ หลังจากนั้น อุปมานี้ตอบคำถามต่อไปนี้อย่างชัดเจนและแน่นอน ผลของการหว่านเมล็ดพืชเป็นอย่างไร ทั้งโลกจะรับเมล็ดพืชและทุ่งนาทุกส่วนจะก่อให้เกิดผลหรือไม่ เมล็ดพืชจะเติบโตขึ้นและทำให้เกิดการเก็บเกี่ยวทุกหนทุกแห่งโดยไม่มีเมล็ดข้าวแม่แต่เมล็ดเดียวหายไปหรือไม่ องค์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงแจ้งให้เราทราบอย่างชัดเจนว่าเมล็ดพืชส่วน

¹ ผู้ที่เชื่อว่าอาณาจักรพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเริ่มตั้งอาณาจักรพันปีของพระองค์แล้ว โดยทรงกระทำการผ่านทางมนุษย์

ใหญ่ไม่เกิดผล ดังนั้น พระกิตติคุณจึงไม่ได้ก่อให้เกิดชัยชนะทั่วโลกในการทำให้ทุกชนชาติเป็นคริสเตียน **ไม่มีการบอกเป็นนัยใด ๆ ว่าเมื่อเวลาผ่านไป จะมีการเปลี่ยนแปลง และในภายหลังผู้หว่านพืชจะประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นเพื่อผู้ฟังที่เป็น** ริมหนทาง ดินที่มีพื้นหิน และดินที่มีหนามจะหายไปหรือจะไม่ค่อยมี ในทางตรงกันข้าม **องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองทรงเตือนเราอย่างแน่ชัดว่าผลจากพระกิตติคุณจะไม่เพิ่มขึ้น แต่จะลดลงอย่างมาก** เพราะเมื่อตรัสถึงผลที่เกิดขึ้น พระองค์ทรงตรัสว่า “ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (ข้อ 23) ประวัติศาสตร์ปลายศตวรรษที่สิบเก้าเป็นพยานถึงการสำเร็จของการทำนายนายของพระคริสต์ มีเพียงส่วนเล็กน้อยในประเทศ เมือง หรือหมู่บ้านเท่านั้นที่ตอบสนองต่อพระกิตติคุณ

รายละเอียดส่วนใหญ่ของอุปมานี้ไม่ได้เกี่ยวกับผู้หว่านหรือเมล็ดพืช แต่เกี่ยวกับดินประเภทต่างๆ ที่เมล็ดนั้นตกลง เมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงแปลอุปมานั้น ทรงอธิบายว่าดินประเภทต่างๆ นั้นเป็นเหมือนกับคนประเภทต่างๆ ที่ได้ยินพระวจนะ ซึ่งมีสี่ประเภท โดยแบ่งออกเป็น ใจแข็ง ใจตื่น ใจครึ่งๆ กลางๆ และหมดใจ ควรจะสังเกตว่าในอุปมานี้ไม่ได้แสดงถึงความล้มเหลวในส่วนของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้ แต่แสดงความล้มเหลวในส่วนของมนุษย์ ในที่นี้ พระองค์ตรัสพระวจนะเรื่องแผ่นดินในด้านความรับผิดชอบของมนุษย์ ผลกระทบต่อมนุษย์ และการตอบสนองของมนุษย์ ตอนนี้ เราจะศึกษาเกี่ยวกับคนแต่ละประเภท

ผู้ฟังที่เป็นดินริมหนทาง

“และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย...เมื่อผู้ใดได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกริมหนทาง” (ข้อ 4, 19) ในที่นี้ ใจที่ได้รับเมล็ดพืชไม่ยอมรับและไม่ตอบสนอง เป็นเหมือนกับทางหลวงที่ถูกการจราจรของโลกนี้ทำให้แข็งอยู่เสมอ แม้ว่าพระวจนะจะได้ “หว่านในใจ” ของเขา แต่ก็ไม่ได้เก็บไว้ในใจนั้น ซึ่งเป็นสิ่งน่าเศร้า “พระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้” คือพระวจนะที่ผู้ฟัง “น้อมใจรับ” และละทิ้ง “**ความโสมมทั้งหลายแหล่ง และการชั่วร้ายอันดกตื้น**” (ยากอบ 1:21) ในจุดนี้เองที่เป็นความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ความรับผิดชอบของผู้ที่ได้ยินพระวจนะ

ควรสังเกตว่า “เมื่อผู้ใดได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย” ผู้ที่ได้ยินพระวจนะมีความรับผิดชอบในการ “เข้าใจ” พระวจนะ จริงอยู่ว่าผู้ที่อยู่ฝ่ายธรรมชาติไม่ยอมรับสิ่งที่เป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า แต่เขาจะต้องยอมรับ และจริงอยู่ว่าสิ่งเหล่านี้ “เขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา” แต่จะต้องไม่เป็นเช่นนั้น 1 โครินธ์ 8:2 เขียนไว้ว่า “ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว **ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้**” ความเข้าใจพระวจนะเกิดจากพระเจ้าเท่านั้น และเป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่ได้ยินและอ่านพระวจนะของพระองค์ที่จะร้องเรียกพระองค์ “ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น” (โยบ 34:32) พระสัญญาของพระองค์คือ “พระองค์ทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก” (สดุดี 25:9) แต่หากใจไม่ถ่อมลงต่อพระเจ้า ไม่แสวงหาสติปัญญาจากเบื้องบน ก็จะไม่ “เข้าใจ” พระวจนะ และผีมารจะ “มากิน [สิ่งที่เราได้ยินหรืออ่าน] เสีย” แต่เราจะต้องโทษตัวของเราเองเท่านั้น

ผู้ฟังที่เป็นดินที่มีพื้นหิน

“บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป...และเมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี แต่ไม่ฝังลึกในตัวของตนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการขมขื่นต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด” (ข้อ 5, 6, 20, 21)

ดินประเภทนี้เป็นชั้นหินที่มีดินปกคลุมเพียงบางๆ เท่านั้น ดินที่ตื้นนี้ก็จะรับเมล็ด แต่จะเติบโตแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอธิบายว่าดินมีสี่ประเภท พระองค์ทรงอธิบายว่ามีผู้ฟังสี่ประเภท ในตอนแรก คนเหล่านี้มีท่าทางดี แต่ใน

ภายหลังเป็นผู้นำผิดหวังยิ่ง คนเหล่านี้ขาดความลึก อารมณ์ได้รับการสัมผัส แต่จิตสำนึกไม่ได้ถูกค้นหา มี “ความปรีดี” ตามธรรมชาติ แต่ไม่มีความเชื่อถือที่ลึกหรือการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เมื่องานแห่งพระคุณของพระเจ้าทำการในวิญญาณหนึ่ง ผลกระทบอย่างแรกที่พระวณะส่งผลต่อวิญญาณไม่ใช่สันติสุขและความปรีดี แต่เป็นความสำนึกผิด ความถ่อมตัว และความเสียใจ

สิ่งที่น่าเศร้าคือว่า ในปัจจุบันนี้การประกาศสมัยใหม่มักจะก่อให้เกิดผู้ฟังประเภทนี้ ผู้เทศนาให้อาหารแก่อารมณ์ คริสตจักรต้องการ “ผลลัพธ์” ที่เห็นได้และรวดเร็ว ทำให้ได้ผลลัพธ์เพียงผิวเผิน คนบาปถูกเร่งให้ “ตัดสินใจ” ถูกเร่งให้ไปที่ “แท่นบูชา” จากนั้น ได้รับกำลังใจว่าพวกเขาไม่เป็นไร และวิญญาณที่ถูกหลอกลวงออกไปโดยมีความ “ปรีดี” ที่ไม่ถูกต้องและจางหายไป และสิ่งที่น่าเศร้าใจคือว่า ธรรมิกชนจำนวนมากขององค์พระผู้เป็นเจ้าสนับสนุนและคบกับผู้ล่อเลียนการรับใช้พระกิตติคุณที่แท้จริง ผู้ทำให้พระคริสต์เสื่อมเกียรติและหลอกลวงวิญญาณทั้งหลาย

“แต่...จึงทนอยู่ชั่วคราว” “เนื้อหนังทำได้ดีที่สุดในขณะนี้ สามารถเข้ามาใกล้แผ่นดินของพระเจ้าเหลือเกิน และยังแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติที่ไร้ความหวัง มีหินที่ไม่แตกอยู่เบื้องหลัง ไม่เคยยอมจำนนต่อพระวณะ และไม่เก็บพระวณะไว้ และผู้ฟังที่อยู่ในประเภทนี้บังเกิดจากเนื้อหนังเท่านั้น ไม่สำคัญว่าภายนอกจะดีเพียงใด แต่เห็นชัดว่าจำนวนของคนเหล่านี้อาจเพิ่มพูนอย่างมาก และชีวิตไม่ได้อยู่ในพวกเขาเลย เหมือนเช่นใบไม้ที่ตายแล้วซึ่งติดอยู่กับต้นไม้ที่ไม่มีลมแรงมาเขย่าใบไม้ออกไป” (The Numerical Bible)

ผู้ฟังที่เป็นดินที่มีหนาม

“บ้างก็ตกกลางดินหนาม ดินหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย...และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวณะแล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติพระวณะนั้นเสีย จึงไม่เกิดผล” (ข้อ 7, 22)

ในมาระโก 4:19 “ความโลภในสิ่งอื่นๆ” และในลูกา 8:14 “ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้” เป็นอุปสรรคเพิ่มเติมอันมี “หนาม” เป็นสัญลักษณ์ ในที่นี้ ไม่ใช่สาเหตุภายในที่ทำให้ไม่เกิดผลเหมือนเช่นผู้ฟังประเภทที่สาม แต่เป็นกับดักภายนอก

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าอะไรทำให้เมล็ดพืชไม่เกิดผล เหตุผลว่าทำไมการเทศนาพระวณะไม่ก่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวทางฝ่ายวิญญาณในทุกคนที่ได้ยินคือ ประการแรก ใจที่แข็งกระด้างตามธรรมชาติของมนุษย์และการต่อต้านอันเป็นผลจากซาตาน ประการที่สองความตื่นของเนื้อหนัง ประการที่สาม แรงดึงดูดและสิ่งกวนใจของโลก สิ่งเหล่านี้ทำให้ไม่เกิดผลและบันทึกไว้เพื่อสอนและเตือนคริสเตียนและผู้รับใช้ของพระคริสต์ให้ทราบว่าต้องคาดหวังอะไรและทราบว่าอะไรจะต่อสู้กับการทำงานของพวกเขา ได้แก่ ฝีมาร์ เนื้อหนังและโลก

ผู้ฟังที่เป็นดินดี

“บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล...ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวณะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (ข้อ 8, 23) ควรจะสังเกตให้ดีว่าเมื่อพระองค์ทรงให้ความหมายของผู้ฟังที่เป็นดินดีนั้น พระคริสต์ไม่ได้ตรัสว่า “ผู้นี้เป็นผู้ทำงานแห่งพระคุณของพระเจ้าทำการในเขา” หรือ “ผู้ที่ใจยอมรับเพราะการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์” จริงอยู่ว่าจะต้องเป็นเช่นนี้ก่อนที่คนบาปใดๆ จะได้รับพระวณะ เพื่อที่จะเกิดผล แต่กระนั้น สิ่งนี้ไม่ใช่ความจริงที่พระคริสต์ตรัสถึงในที่นี้ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว พระองค์ไม่ได้ตรัสถึงความสำเร็จของพระดำรัสของพระเจ้า แต่ตรัสถึง *ความรับผิดชอบของมนุษย์*

สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งให้ทราบในที่นี้คือว่า ตัวผู้ฟังพระวณะเองจะต้องแสวงหาพระคุณเพื่อที่จะเป็นผู้เกิดผล ทั้งนี้ จะต้องเปรียบเทียบกับอุปมาเรื่องเดียวกันนี้ในมาระโกและลูกาอย่างระมัดระวัง ในลูกา 8:15 เราทราบว่า ประการแรก เขาต้องรับพระวณะ “ด้วยใจเลื่อมใสศรัทธา” ประการที่สอง พวกเขา “จดจำไว้” และประการที่สาม “จึงเกิดผลโดยความเพียร” เหล่านี้

เป็นสภาพของการเกิดผล ได้แก่ ความคิดที่ไม่มีอคติและใจที่เปิดออก ความเข้าใจพระวจนะที่รับมา การยึดถือพระวจนะนั้นไว้ และ ความอดทน

โดยสรุป เราจะกล่าวถึงบทเรียนที่เป็นประโยชน์จากอุปมานี้

ประการแรก ความล้ำค่าของเมล็ดพืช หากมีเพียงเมล็ดข้าวสาลีเมล็ดเดียวเหลืออยู่ในโลกนี้ และเมล็ดนั้นหายไป มนุษย์ ก็ไม่สามารถพยายามผลิตเมล็ดนั้นขึ้นมาใหม่ได้ พระวจนะเป็นเช่นนั้น ถ้าพระวจนะนั้นถูกนำไปจากเรา ความรอบรู้และสติปัญญา ของมนุษย์ไม่สามารถแทนที่พระวจนะนั้นได้ ดังนั้น ขอให้เราเห็นคุณค่า รักและศึกษาพระวจนะมากยิ่งขึ้น

ประการที่สอง ความไม่โดดเด่นของผู้หว่านพืช เราทราบเกี่ยวกับพระองค์น้อยมากในอุปมานี้ นอกเหนือไปจากความ จริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้หว่านพืช อุปมานี้เน้นเมล็ดพืช ดินประเภทต่างๆ และอุปสรรคและสภาพของการก่อให้เกิดผล ทำไมจึง เป็นเช่นนั้น เพราะบุคลิกลักษณะของผู้หว่านและวิถีในการหว่านมีความสำคัญเป็นอันดับสอง เด็กเล็กๆ คนหนึ่งอาจหย่อนเมล็ด พืชให้ได้ผลดีเท่าๆ กับผู้ชายคนหนึ่ง ลมอาจพัดไปและก่อให้เกิดผลมากกว่าว่าทูตสวรรค์เป็นผู้ปลูกเมล็ดนั้น ทุกคน ไม่ใช่แต่ เพียงผู้เทศนาเท่านั้น อาจเป็น “ผู้หว่าน” ได้

ประการที่สาม สภาพของการเกิดผล มี “ดินที่มีพื้นหิน” มากในสวนแห่งจิตวิญญาณของเราแต่ละคน ดังนั้น อย่าซังค้อน และใบไถของพระเจ้า มี “หนาม” มากในชีวิตของเราแต่ละคน ซึ่งจะต้องดึงออกเพื่อจะมีพื้นที่สำหรับผลมากขึ้น และต้องมีการ อธิษฐานอย่างมากเพื่อให้ “เข้าใจ” มี “ความเพียร” และซ่อนพระวจนะไว้ในใจของเราเพื่อที่เราจะ “จดจำ” พระวจนะนั้น

ประการที่สี่ ความสมบูรณ์ของอุปมา มีบางคนคัดค้านความคิดที่ว่าเราควรพยายามเพื่อให้เข้าใจความหมาย รายละเอียดทุกประการในอุปมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบอกว่าเราควรพอใจกับการพบความหมายทั่วไป แต่ตัวอย่างที่พระ คริสต์ทรงให้ไว้ได้ดำเนินการมีความคิดเช่นนั้น ในคำแปลของพระองค์ พระองค์ทรงให้ความหมายสำหรับรายละเอียดทุกอย่าง ไม่ แต่เพียงเท่านั้น แต่เมื่อเปรียบเทียบอุปมาเดียวกันนี้จากข้อพระคัมภีร์สามแห่งด้วยกัน เราเรียนรู้ว่า “หนาม” หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่ แตกต่างกันอย่างน้อยสัอย่าง แสดงให้เราเห็นว่าเราจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ทุกตัวและทุกเรื่องอย่างระมัดระวังและใคร่ครวญด้วย การอธิษฐาน

บทที่ 4 อุปมาเรื่องข้าวละมาน

อุปมานี้เป็นอุปมาเรื่องที่สองในกลุ่มอุปมานี้ และเนื้อหาของอุปมามีความสอดคล้องกับความหมายของตัวเลขสอง เลขหนึ่งเป็นตัวเลขแห่งความเป็นหนึ่งเดียว เพราะเป็นตัวเลขเดียว ไม่มีความแตกต่างใดๆ แต่เลขสองไม่เหมือนกับเลขหนึ่ง ซึ่งอาจจะมี ความหมายที่ดีหรือไม่ดีก็ได้ ในความหมายที่ไม่ดี เลขสองหมายถึงความแตกต่าง ความผิดแผกกันและการเป็นศัตรูกัน เลขสอง เป็นจำนวนแรกที่สามารถแบ่งออกได้ จึงเป็นสัญลักษณ์ของความแตกแยก การต่อสู้ ถ้าเราย้อนกลับไปในตอนต้นของพระคัมภีร์ เรา จะเห็นว่าในวันที่สอง พระเจ้า “ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด...แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนื ภาคพื้น” โดยทั่วไป การเป็นที่สองในทุกสิ่งมีความหมายเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ไม่ดีและการเป็นศัตรูกัน เช่น ประโยคที่สองในพระคัมภีร์ ประโยคแรกเขียนว่า “ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” แต่ประโยคที่สองเขียนว่า “แผ่นดินก็ว่างเปล่า” อุปมา เจ็ดเรื่องในมัทธิว 13 ก็เช่นกัน **อุปมาเรื่องแรกบรรยายถึงการกระทำของพระคริสต์ แต่เรื่องที่สองบรรยายถึงการกระทำ ของซาตาน**

อุปมาเรื่องข้าวละมานอธิบายเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ที่มีอยู่มาตลอดเวลาสืบแก่ศตวรรษนี้ และในวันนี้ ก็เช่นกัน มีส่วนที่ดี และไม่ตีผสมกันอยู่ สิ่งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องเคียงคู่กันไป คริสตจักรในโรม [คริสตจักรโรมันคาทอลิก] และคริสตจักรย่อยอื่นๆ ของคริสตจักรโรมันคาทอลิก ซ่อนตัวอยู่ในคริสตศาสนา “นา” หมายถึง **ศาสนาคริสต์ในโลกนี้** ที่ซึ่งข้าวดีและข้าวละมาน “จำเจริญ ไปด้วยกัน” มีส่วนที่ดีและไม่ตีผสมกันอยู่ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำของศัตรูในตอนต้นของยุคนี้ อันเป็นผลที่อยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้

เหมือนเช่นอุปมาก่อนหน้านั้น อุปมานี้พิสูจน์ว่าความฝันของผู้ที่เชื่อว่าอาณาจักรพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้วนั้นไม่ถูกต้องตาม พระคัมภีร์ คนเหล่านี้เชื่อว่า ด้วยการอวยพรของพระเจ้า การเทศนาพระกิตติคุณจะขยายออกไป จนกว่าทั่วโลกจะประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้าเหมือนเช่นน้ำปกคลุมทะเล แต่พระคริสต์ทรงประกาศในที่นี้ว่า ข้าวดีและข้าวละมานจะ “จำเจริญ ไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว” ซึ่งพระองค์หมายถึง “เวลาสิ้นยุค” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ข้าวละมาน” จะค่อยๆ ตายไป หรือจะมี จำนวนลดลง แต่ทรงแจ้งให้ทราบว่ ในตอนท้าย ข้าวละมานจะมีจำนวนมากจนต้องมัด “เป็นฟ่อน”

อุปมาเรื่องนี้และเรื่องก่อนหน้านี้นี้มีความเกี่ยวข้องกันมากที่สุด ผู้หว่านพืชดีคือ “บุตรมนุษย์” เหมือนกัน และ “นา” คือ “โลก” เหมือนกัน (ข้อ 38) นั่นคือ **โลกศาสนา** แต่มีสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับ “เมล็ด” ที่น่าสนใจมาก ในข้อ 19 เมล็ดคือ “คำบอกเล่าเรื่อง แผ่นดินพระเจ้า” แต่ข้อ 38 เขียนว่า “เมล็ดพืชดีนั้นได้แก่พลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” คำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้า ก่อให้เกิดพลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ผลเป็นเหมือนเช่นเมล็ด

สิ่งที่เด่นในอุปมาเรื่องที่สองนี้คือศัตรูและการกระทำของศัตรู

เวลาที่ศัตรูทำงาน

ศัตรูทำงาน “เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่” (ข้อ 25) นั่นคือ ในเวลากลางคืน อีกนัยหนึ่งคือ ในความมืด ฝึมารถได้หว่าน ข้าวละมานของมัน ความมืดเป็นลักษณะของซาตาน เพราะมันเกลียดความสว่าง กลยุทธ์ของซาตาน ได้แก่ การอำพราง การ หลบๆ ซ่อนๆ การหลอกลวง แต่ให้สังเกตว่า ผู้หว่านพืชพระองค์เองไม่ได้หลับ พระองค์ไม่ได้ทรงนอนหลับหรือเหน็ดเหนื่อย ซาตาน ก็ไม่หลับหรือเหน็ดเหนื่อยเช่นกัน มันตื่นตัวอยู่เสมอ และ “เสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” ซาตานทำงานอยู่ตลอดเวลา “เมื่อคน ทั้งหลายนอนหลับอยู่” เป็นการแสดงให้เห็นถึงสถานภาพที่ธรรมิกชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ระมัดระวัง “ข้าวละมาน” ปรากฏอยู่ กับข้าวดีตั้งแต่ตอนแรกๆ อัศวทูตเปาโลกล่าวแก่ชาวเอเธสโลนีกาว่า “อำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว” (2 เธสะโล นิกา 2:7) ยอห์นกล่าวว่า “ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะมีมา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ก็มีมามากแล้ว” (2 ยอห์น 2:18) ยูดาเขียนว่า “เพราะว่ามีบางคนได้แอบแฝงเข้ามา ซึ่งพระคัมภีร์ได้บ่งไว้นานแล้วว่า เขาจะถูกพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เขาเหล่านั้นเป็นคนอธรรม

ที่ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเราเป็นเหตุให้กระทำความชั่วช้าลามก” (ข้อ 4) พระคริสต์ตรัสแก่คริสตจักรที่เมืองเปอร์กามมว่า “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าสองสามข้อ คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม...และมีพวกเจ้าบางคนถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์นิยมด้วยเหมือนกัน [ที่เราเองก็เกลียดชัง - ฉบับแปลภาษาไทยไม่มีข้อความนี้ซึ่งมีอยู่ในภาษาอังกฤษ]” (วิวรณ์ 2:14, 15)

วิธีที่ศัตรูใช้

ประการแรก เราทราบว่าบุตรมนุษย์หว่านเมล็ดพืชดีในนาของพระองค์ (ข้อ 24, 37) ต่อมาผีมารก็มาหว่านบ้าง (ข้อ 25) ซาตานไม่มีความสามารถในการริเริ่มอะไรเลย เป็นแต่ผู้เลียนแบบเท่านั้น ผีมารเลียนแบบการกระทำของพระเจ้า คริสเตียนจะต้องทราบข้อเท็จจริงนี้เพื่อที่จะระมัดระวังตัวไว้ ถ้าเราศึกษาข้อพระคัมภีร์ เราก็จะทราบถึงกลอุบายของซาตาน (2โครินธ์ 2:11) ขอให้สังเกตว่าในขณะที่ศัตรูเลียนแบบพระคริสต์ มันไม่ได้หว่านพืชที่มีหนาม เพราะถ้าทำเช่นนั้น ก็จะทำให้งานของมันได้ง่าย และสามารถที่จะแยกความเท็จออกจากความจริงได้โดยง่าย แต่มันหว่าน “ข้าวละมาน” ซึ่งเป็นข้าวที่ไม่ดี แต่มีความคล้ายคลึงกับข้าวที่ดีมากจนเราไม่สามารถเห็นความแตกต่างได้จนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว “ข้าวละมาน” เหล่านี้คือคริสเตียนปลอม เมื่อ “ทาส” เห็นสิ่งที่ศัตรูได้ทำลงไป พวกเขาต้องการที่จะถอนข้าวละมานออก (ข้อ 28) แต่นายห้ามไม่ให้เขาทำเช่นนั้น “อย่าเลยเถิดกว่า เมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวดีด้วย” (ข้อ 29) เมื่อข้าวทั้งสองประเภทเจริญอย่างเต็มที่แล้ว ชาวนาจึงสามารถแยกข้าวทั้งสองประเภทได้อย่างปลอดภัย เพราะในเวลาก่อนหน้านั้นจะไม่เห็นว่ารวงข้าวละมานไม่มีเมล็ดอยู่ ก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว ข้าวละมานดูเหมือนเป็นสิ่งที่ดี ในขณะที่สิ่งทีเลียนแบบนี้เติบโตขึ้น มีสีเขียวและเจริญเติบโตขึ้น โตขึ้นเคียงคู่กับข้าวที่แท้จริง ให้ผลที่มากมายทุกประการ แต่ลักษณะภายนอกเป็นสิ่งที่ไม่จริง และผลผลิตจะทำให้ผู้ที่ใช้เวลาและกำลังในการเพาะปลูกอย่างมากผิดหวังและถูกเยาะเย้ย “ไม่ใช่ว่าสิ่งแววับทุกอย่างเป็นทองคำ” ในฤดูเก็บเกี่ยว จะเป็นการขจัดสิ่งที่ลวงตาออกครั้งใหญ่ จากนั้น จะปรากฏให้เห็นว่าฝูงแกะของพระคริสต์เป็นเพียงฝูง “เล็ก”

อุปมานี้จึงเปิดโปงวิธีที่ซาตานใช้ ซาตานเสาะหาเพื่อทำลายพยานของพระเจ้าบนโลกนี้โดยตั้งคริสตศาสนาปลอมขึ้น เป็นการเลียนแบบสิ่งที่จริงอย่างเฉลียวฉลาด และอุปมานี้แสดงให้เห็นว่าซาตานกระทำการจากภายใน มันหว่าน “ข้าวละมาน” ท่ามกลางข้าวดี ซาตานมีข่าวประเสริฐปลอม ซึ่งมีคำเตือนถึงเรื่องนี้อยู่ในกาลาเทีย 1:7-9 และมีรายละเอียดเพิ่มเติมใน 2โครินธ์ 11 ซึ่งเขียนไว้ว่า “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวงปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม” (ข้อ 13-15) ผู้ทำการของซาตานไม่ได้อยู่ในโรงเหล้าหรือสนามแข่งม้า แต่อยู่ในโรงเรียนสอนศาสนาและอยู่ที่ธรรมาสน์ คนเหล่านี้ไม่ได้สอนเรื่องความบาปและดูเหมือนว่าเทศนา “ความชอบธรรม” แต่ “ไม่รู้จักความชอบธรรมที่พระเจ้าประทานให้” เขากลับ “ตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น” (โรม 10:3) เขาผสมธรรมบัญญัติกับข่าวประเสริฐ คนทั้งหลายจึงถูกหลอกลวงด้วยเหตุนี้

ซาตานมีคริสตจักรปลอม พระคริสต์ทรงกำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์ คริสตจักรที่จะมีผู้ที่ได้รับความรอดจากยุคปัจจุบันนี้ และผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกของคริสตจักรจะไม่ได้ได้รับความรอด ผีมารก็เลียนแบบในเรื่องนี้เช่นกัน คริสตจักรโรมันคาทอลิกประกาศตนเองเป็น “เจ้าสาวของพระคริสต์” และผู้รับใช้ของคริสตจักรโรมันคาทอลิกยืนยันว่า จะไม่มีใครได้รับความรอดนอกคริสตจักรโรมันคาทอลิก พวกเขาอ้างพระนามของพระคริสต์ และถือคำสอนพื้นฐานที่สำคัญบางประการของพระองค์ แต่ผสมข้อผิดพลาดของคนนอกกริตเข้ามาอย่างแยบยล พวกเขาเลียนแบบอย่างชำนาญ พระคัมภีร์ดูเหมือนจะสนับสนุนการแสวงหาของพวกเขา จนคนหลายล้านคนถูกหลอกลวงด้วยระบบที่ทำลายวิญญาณของพวกเขา “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา” (สุภาพิต 14:12)

ซาตานจะยังได้รับอนุญาตให้นำพระคริสต์ปลอมซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของมันขึ้นมา มีข้อพระคัมภีร์จำนวนมากกล่าวถึงพระคริสต์ปลอม เป็นปฏิปักษ์ตัวสำคัญของพระคริสต์ มันจะมีอำนาจในการทำการอัศจรรย์ ในตอนแรกจะอ้างว่าเป็นพระคริสต์ที่

แท้จริงเสด็จกลับมายังโลก คนจำนวนมากจะถูกหลอกลวงจนโลกจะติดตามมันไปด้วยความอัศจรรย์ใจ (วิวรณ์ 13:3) ใช่แล้ว ฟีมารหว่าน “ข้าวละมาน” ซึ่งเป็นข้าวปลอม ไม่ได้หว่านหนาม

ความสำเร็จของศัตรู

ควรสังเกตว่าในอุปมานี้ เราไม่เห็นการต่อต้านหรืออุปสรรคขัดขวางการเติบโตของข้าวละมาน เหมือนเช่นเราเห็นว่ามีการต่อต้านหรืออุปสรรคต่อข้าวสาลีในอุปมาเรื่องแรก ไม่มีการกล่าวถึงดินประเภทใดๆ ที่ไม่เหมาะสมกับเมล็ดของฟีมาร ไม่มีดิน “ข้างหนทาง” ที่แข็งเกินกว่าที่มันจะทะลุไปได้ ไม่มี “หนาม” ที่จะรัดข้าวเมล็ดนั้น เพราะมันจะเติบโตในทุกๆ ที่ไม่มีการกล่าวถึง “นก” ที่จะมากิน สภาพและสถานการณ์ภายนอกทุกอย่างเป็นประโยชน์ต่อการเติบโตของเมล็ดนี้ ไม่ต้องมีการเพาะปลูก เพราะมันจะโตของมันเอง

ความสำเร็จของศัตรูนั้นเห็นได้จากความโดดเด่นของ “ข้าวละมาน” ในอุปมานี้ อันเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนอย่างมากและเป็นสิ่งที่น่าเศร้าที่สุด ในข้อ 36 เมื่อพระเยซูทรงให้คนทั้งหลายกลับไป และเสด็จเข้าไปในเรือนกับเหล่าสาวก พวกเขาทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น” ไม่ใช่ “อุปมาเรื่องเมล็ดดีกับข้าวละมาน” (ดู ข้อ 24, 25) ในที่นี้ ข้าวละมาน (ไม่ใช่ข้าวดี) มีจำนวนมากกว่าและครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของนา การกล่าวถึง “ฟอน” ในข้อ 30 ก็แสดงว่าข้าวละมานมีมากกว่าและครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของนาเช่นกัน

เจ้าของทุ่งนาห้ามไม่ให้ทำอะไรกับข้าวละมาน การกระทำเช่นนี้ทำให้คนจำนวนมากงง ทำไม่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้ศัตรูหว่าน “ข้าวละมาน” ของมัน แล้วทำไมพระองค์จึงอนุญาตให้ข้าวละมานขึ้นอยู่มากมายในทุ่งนาเป็นเวลานาน อีกนัยหนึ่ง ทำไมพระเจ้าจึงอนุญาตให้ฟีมารมีอิสรภาพเป็นเวลานาน คำตอบไม่ใช่เรื่องยากอย่างที่หลายคนคิด พวกเขา mong ข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าผู้นำของโลกนี้ปฏิเสธศรัทธาผู้ชอบธรรม และข้อเท็จจริงที่ว่าชาวยิวเลือกบารับบัส ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้หว่านไปหลังจากเลือกผู้ฆ่าคนแทนองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต ฟีมารเป็น “ผู้ฆ่าคนตั้งแต่ปฐมกาล” (ยอห์น 8:44) และผู้ทำลายวิญญาณที่ร้ายกาจนี้ได้ครอบครองคนเหล่านั้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาหลังจากพวกเขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้ช่วยให้รอด

เวลานั้นเป็น “เวลาสิ้นยุค” (ข้อ 39) เราสามารถเข้าใจถ้อยคำนี้ได้โดยง่ายถ้าเข้าใจว่ามี **เวลาสิ้นยุค และเวลาสิ้นโลก** แต่ถ้าเราเข้าใจว่าถ้อยคำนี้หมายถึง “เวลาสิ้นโลก” หรือ “ระบบโลก” เราก็เข้าใจไม่ถูกต้อง โดยส่วนตัวแล้ว เราชอบคำแปลของพระคัมภีร์ฉบับ RV มากกว่า เพราะใช้คำว่า “เวลาสิ้นยุค” ภาษากรีก ไม่ใช่ “คอสมอส” (kosmos) เหมือนเช่นในยอห์น 1:10 แต่เป็น “ไอออน” (aion) ทั้งนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงเพื่อให้ตรงกับความเห็นของเราเอง ให้เปิดไปในฮีบรู 9:26 “พระองค์ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในปลายยุค [วาระสุดท้าย] เพื่อกำจัดบาปให้หมดสิ้นไป โดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” หมายความว่าอย่างไร ถ้าคำว่า “โลก” หมายถึง “พื้นแผ่นดินโลก” หรือ “ระบบโลก” ก็เป็นเรื่องไร้สาระ เพราะระบบโลกไม่ได้ “สิ้นสุด” เมื่อพระคริสต์ถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน แต่ถ้า “ไอออน” แปลว่า “ยุค” แล้วก็ไม่น่าแปลกใจ ดังนั้น มัทธิว 13:39 จึงมีความหมายและเป็นที่เข้าใจว่า “ฤดูเก็บเกี่ยวได้แก่เวลาสิ้นยุค” และหลังจากนั้น จะมีอีกยุคหนึ่ง เรียกว่า การครอบครองหนึ่งพันปี หลักฐานอีกประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า “ฤดูเก็บเกี่ยว” ในมัทธิว 13:39 จะเกิดขึ้นในเวลาปลายยุคนี้ ไม่ใช่เวลาสิ้นโลก มีอยู่ในวิวรณ์ 14:14, 15 ซึ่งกล่าวถึงเวลาเดียวกัน หลังจากวิวรณ์ 14 สำเร็จ วิวรณ์ 20:1-6 จะเกิดขึ้นซึ่งคือ การครอบครองหนึ่งพันปี

ขอให้สังเกตว่าลำดับขั้นตอน “ในเวลาเกี่ยวนั้น เราจะส่งผู้เกี่ยวว่า ‘จงเก็บข้าวละมานก่อน มัดเป็นฟอนเผาไฟเสีย แต่ข้าวดีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา’ “ (ข้อ 30) ข้าวละมานจะถูกรวมกันเป็น “ฟอน” ก่อนที่ข้าวดีจะถูกเก็บ ทุกสิ่งที่ไม่ได้เกิดจากเมล็ดพืชที่บุตรมนุษย์หว่าน แม้ว่าจะดูเหมือนดีและมีลักษณะน่าดู จะถูกเผาไฟชั่ววินาทีวันตรีนในท้ายที่สุด ดังที่พระองค์เองได้ทรงประกาศว่า “ต้นไม้ใดๆ ทุกต้น ซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย” (มัทธิว 15:13) **แต่สิ่งที่เราจะให้ความสนใจเป็นพิเศษคือ “การรวบรวม” ข้าวละมานเป็นฟอน** จะไม่มีการโยนข้าวละมานเข้าในกองไฟในขั้นแรกนี้ ไม่มีการถอนออกจากทุ่งนา แต่มีการแยกข้าวละมานในทุ่งนา เพื่อที่จะเหลือ “ข้าวดี” และพร้อมที่จะเก็บเกี่ยว ข้าวดีจะถูกเก็บ

เกี่ยวไว้ในโรจนาก่อนที่ข้าวละมานจะถูก “เผา” อันหลักฐานสำคัญว่าจะมีการนำธรรมิกชนออกไปก่อนที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลก การเก็บข้าวดีสอดคล้องกับ 1 เธสะโลนิกา 4:16, 17

เมื่อเราสังเกตสถานการณ์ปัจจุบันโดยพิจารณาจากมัทธิว 13:30 จะเห็นได้ชัดเจนว่าขั้นตอนในการมัดข้าวละมานเข้าเป็นพ่อนกำลังเกิดขึ้นในหลายทิศทาง และเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ตามจริงแล้ว เป็น “หมายเหตุสำคัญแห่งกาละ” ที่เด่นชัดมากที่สุดอย่างหนึ่ง

ดูโลกธุรกิจเป็นตัวอย่าง มนุษย์แต่ละคนกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความอดทนอย่างรวดเร็วเหมือนเช่นที่นักธุรกิจส่วนใหญ่รู้จักกัน บริษัทองค์กร การรวมกิจการเป็นสิ่งที่แพร่หลายในปัจจุบัน บรรดาบริษัทเงินทุน กลุ่มคน กลุ่มธุรกิจ สหภาพทั้งหลายเป็น “พอน” ที่มีเดอาผลประโยชน์ทางอุตสาหกรรมเอาไว้ในตอนนี่ พระบัญชาของพระเจ้าว่า “จงเก็บข้าวละมานมัดเป็นพอน” ได้เกิดขึ้นแล้ว

ให้ดูโลกสังคมเป็นตัวอย่าง สโมสรร สมาคมอาชีพ สมาคมเชื่อมความสัมพันธ์อันพี่น้องต่างๆ มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ คนส่วนใหญ่ไม่พอใจ “การแบ่งแยกชนชั้น” มากขึ้นเรื่อยๆ อุปสรรคทางสังคมซึ่งมีหลายศตวรรษถูกทำลายลงอย่างรวดเร็ว ในหลายประเทศ ระบบสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ซึ่งพยายามทำลายกิจการส่วนบุคคลกำลังพยายามที่จะรวบรวมทุกคนเข้าเป็น “พอน” รัฐเดียวที่ยิ่งใหญ่ ไซ้แล้ว คำว่า “มัด” ข้าวละมานเป็นพอนได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ในศาสนาคริสต์ สิ่งคล้ายคลึงกันนี้ได้เกิดขึ้น คณะต่างๆ รวมตัวกันมากขึ้น สัปดาห์ที่แล้วในเมืองนี้ ในวันที่เรียกว่า “ศุกร์ศักดิ์สิทธิ์” (Good Friday)² สมาชิกและผู้เทศนาจากคริสตจักรหลายแห่งจากคณะต่างๆ สี่หรือห้าคณะพบปะกัน และจัดพิธีฉลอง “อาหารมื้อสุดท้าย” ในคริสตจักรที่ศิษยาภิบาลเป็นศิษยาภิบาลสมัยใหม่ ช่างเป็นเรื่องน่าขัน ถ้ามีผู้ประกาศที่มีชื่อเสียงเดินทางมาในเมือง เขาจะต้องจัดประชุม “ร่วมกัน” การรวมตัวกันของศาสนาคริสต์เป็นอุดมคติของคนจำนวนมาก และเป้าหมายของผู้นำของศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ซึ่งเชื่อว่าควรแยกตัวออกจากคริสตจักรโรมันคาทอลิกไม่มีอำนาจอีกต่อไป ดังนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่รวมตัวกับคริสตโรมันคาทอลิก ผู้ที่เข้าใจคำพยากรณ์ทราบเป็นอย่างดีว่า อีกไม่นานคริสตจักรโรมันคาทอลิกจะได้รับสมความปรารถนาตามที่พยายามมาเป็นเวลานาน และ “พอน” ทางศาสนาขนาดใหญ่จะมีขึ้น ไซ้แล้ว คำบัญชาให้ “มัด” ข้าวละมานได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่างๆ “ประเทศมหาอำนาจ” กำลังพยายามมากขึ้นเพื่อทำการร่วมกันและให้ความร่วมมือกัน เช่น หลายปีก่อน หลายประเทศทำงานร่วมกันเพื่อยื่นคำขาดกับประเทศจีน สันนิบาตชาติ³ เป็นการเคลื่อนไหวอีกอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิด “พอน” ที่ใหญ่อีกพอนหนึ่ง ไซ้แล้ว ท่านผู้อ่าน หากว่าเราไม่ได้ตามอด และเราก็ตาบอดอย่างแน่นอน ถ้าเราไม่สามารถเห็นว่าการมัดข้าวละมานไว้เป็น “พอน” ได้เกิดขึ้นแล้วต่อหน้าตาของเรา การมัดนี้ไม่เพียงแต่เริ่มต้นเท่านั้น แต่ดำเนินมาไกลแล้ว เงาของคำพยากรณ์เกิดขึ้นทุกวัน สิ่งต่อไปจะเป็นการเก็บข้าวดี

ตอนนี้ เราจะกล่าวสรุปจากอุปมานี้ ประการแรก ให้สังเกตความไร้ค่าของ การเคลื่อนไหวและความพยายามใน “การปฏิรูป” การฝันว่าเราจะสามารถปรับปรุงโลกได้โดยการรวบรวมเอาวิชาชีพที่เป็นพิษออกไป อันได้แก่ ชั้บไล่ความมีนมาและความไร้ศีลธรรม การทำให้การเมืองสะอาด ฯลฯ นั้นเป็นสิ่งไร้สาระ มนุษย์อาจพยายามทำให้น้ำทะเลสาบเดดซี⁴ สะอาดก็เป็นได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ให้ทั้งสองจำเรือไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว” เช่นนั้นแล้ว อย่าเสียเวลาของท่านในการปรับปรุงข้าวละมานให้ดีขึ้น แต่ “ประกาศข่าวประเสริฐ” เป็นคำสั่งแก่เรา

² วันศุกร์ก่อนวันอีสเตอร์ซึ่งเป็นวันระลึกถึงการที่พระเยซูถูกตรึงบนกางเขน

³ สันนิบาตชาติ (The League of Nations) เป็นองค์การที่ตั้งขึ้นตามสนธิสัญญาแวร์ซาย และสนธิสัญญาอื่นๆ ที่ทำขึ้นตอนเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และสถาปนาเป็นองค์การระหว่างประเทศเมื่อวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 1920 สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ นครเจนีวา สันนิบาตชาติมีหน้าที่สำคัญสองประการคือ 1. ดูแลให้มีการปฏิบัติเป็นไปตามสนธิสัญญา 2. ให้โลกมีสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแต่สันนิบาตชาติมีอายุอยู่ได้ไม่นาน อุปสรรคสำคัญที่สุดอันหนึ่งคือ ไม่มีสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การด้วย สันนิบาตชาติประชุมกันเป็นสมัยประชุมครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1939 และหมดสภาพเป็นองค์การระหว่างประเทศลงเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1946 ทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดได้ออนไปให้แก่องค์การสหประชาชาติ [ที่มา: เว็บไซต์ของกระทรวงการต่างประเทศ, <http://www.mfa.go.th/web/865.php?code=t>]

⁴ ทะเลเดดซี (Dead Sea) หรือทะเลตาย ตามที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ในพระคัมภีร์ภาษาไทย

ประการที่สอง อุปมานี้เป็นคำเตือนเกี่ยวกับความไม่ระมัดระวัง “เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่” ศัตรูมาและหว่านข้าว ละครามของมัน ระวังความเฉื่อยชาและการผ่อนความระมัดระวัง ให้จำคำที่พระคริสต์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ “ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่าจงเฝ้าระวังอยู่เถิด” (มาระโก 13:37) ให้ระวังคำเตือนในโรม 13:11, 12 เพราะเป็นเวลาที่ต้องระวังไม่หลับ

ประการที่สาม ให้สังเกตความรักของพระคริสต์ต่อคนของพระองค์ เมื่อห้ามบ่าวไม่ให้ดึงข้าวละครามขึ้นมา พระองค์ตรัสว่า “อย่าเลยเกลือกว่า เมื่อกำลังถอนข้าวละครามจะถอนข้าวดีด้วย” (ข้อ 29) พระองค์ทรงนึกถึง “ข้าวดี” มากเพียงใด พระองค์ทรงปล่อยให้ “ข้าวละคราม” เติบโตขึ้นแทนที่จะปล่อยให้ข้าวดีแม้แต่ใบเดียวถูกทำลาย

ประการที่สี่ คำบรรยายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเกี่ยวกับ หายนะของผู้ที่ชั่ว แสดงถึงความเลวร้ายเพียงใด “และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (ข้อ 42) “เตาไฟอันลุกโพลง” ไม่ใช่ความเชื่อที่ผิดๆ ของ “ยุคมืด” แต่เป็นความจริงที่น่ากลัว ดังที่คนทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ขณะนี้จะค้นพบในความทรงมานชั่ววินตัยนิรันดร์ เป็นสิ่งแน่นอนสำหรับทุกคนที่จะคงปฏิเสธองค์พระเยซูคริสต์เจ้าต่อไป คำบรรยายนรกที่น่ากลัวที่สุดในพระคัมภีร์มาจากกริมฟีปากของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรัก จะต้องสังเกตว่าในขณะที่พระคริสต์แปลความเปรียบทุกอย่างในอุปมานี้ ดูข้อ 38-40 พระองค์ไม่ได้ทรงอธิบายคำว่า “ไฟ” เพราะมีความหมายตามตัวอักษร ผู้อ่านของข้าพเจ้า ถ้าท่านยังไม่ได้หลีกเลี่ยงพระอาชญาอยู่แล้ว จงหลีกเลี่ยงพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้นก่อนที่จะสายเกินไป จงหนีไปหาพระคริสต์เพื่อลี้ภัย

บทที่ 5 เมล็ดมัสตาร์ด

“พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า ‘แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพีช เมล็ดหนึ่ง ซึ่งคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้’ ” (ข้อ 31, 32)

การที่เราจะเข้าใจอุปมานี้ได้ขึ้นอยู่กับ การแปลความเปรียบสามอย่างถูกต้อง อันได้แก่ เมล็ดพีช [เมล็ดมัสตาร์ด] ต้นไม้ใหญ่ที่เกิดจากเมล็ดนั้น และ “นกในอากาศ” ซึ่งมาและอาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของต้นไม้ นั้น แต่ละอย่างหมายถึงอะไร

ความหมายของอุปมาที่สามและสี่ในมัทธิว 13 มีความคลาดเคลื่อนไปเพราะผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์ ความหมายของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ คือมีความหมายตรงกันข้ามจากที่องค์พระเยซูเจ้าทรงสอนไว้ สาเหตุหลักของการแปลที่ผิดๆ นี้เป็นเพราะการเข้าใจคำว่า “แผ่นดินสวรรค์” อย่างไม่ถูกต้อง ผู้ที่เข้าใจความหมายของคำนี้อย่างผิดๆ จะเข้ารายละเอียดเกี่ยวกับอุปมาเหล่านี้ได้อย่างไม่ถูกต้องด้วย

คำอธิบายอุปมาเหล่านี้ ซึ่งแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับกันคือ อุปมาเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงความสำเร็จของข่าวประเสริฐ ดังนั้นอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดจึงถือเป็นการอธิบายถึงการแผ่ออกไปอย่างรวดเร็วของคริสตศาสนา และการขยายของคริสตจักรของพระคริสต์ คริสตจักรเริ่มต้นขึ้นอย่างไม่มีจุดหมายและไม่มีความหมายและไม่มีความเสี่ยง แต่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากจนกระทั่งในที่สุดจะปกคลุมไปทั่วแผ่นดินโลก เราจะแสดงให้เห็นว่าการแปลเช่นนี้ไม่สมเหตุผลและเป็นไปไม่ได้

ประการแรก เราจะต้องระลึกไว้อยู่เสมอว่าอุปมาเจ็ดเรื่องนี้เชื่อมต่อกันและมีใจความสมบูรณ์เพียงอย่างเดียว ดังนั้นคำสอนในอุปมาเหล่านี้จะต้องสอดคล้องและกลมกลืนกัน ดังนั้น อุปมาเรื่องที่สองนี้ไม่อาจขัดกับคำสอนของอุปมาสองเรื่องแรกได้ อุปมาเรื่องแรกไม่ได้แสดงถึงภาพพจน์ที่เมล็ดพีชดีฝั่งรากและเจริญขึ้นในทุกส่วนของนา นั้น แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงชี้ให้เห็นว่าดินในทุ่งนาส่วนใหญ่ไม่เหมาะสมและมีส่วนน้อยเท่านั้นที่จะเติบโต นอกจากนี้ พระองค์ยังไม่ได้ทรงสัญญาว่าส่วนที่เป็นดินดีนั้นจะให้ผลมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ทรงประกาศว่าการเก็บเกี่ยวจะลดลง เมื่อตรัสว่า “คนนั้นก็เกิดผลร้อยละสาม หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” ในอุปมาเรื่องที่สอง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเผยให้เห็นทุ่งนาที่มี “ข้าวละมาน” ขึ้นอยู่มากมาย และทรงประกาศว่าจะคงเป็นเช่นนั้นต่อไปจนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว ซึ่งพระองค์ทรงหมายถึง “เวลาสิ้นยุค” ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นถึงผลลัพธ์อันเลวร้ายจากงานของศัตรูและไม่อาจคาดหวังได้ว่าทุกคนในโลกจะมาหาพระคริสต์ในเวลายุคนี้ พระคริสต์ทรงเตือนเราอย่างชัดเจนว่าผลกระทบที่ไม่ดีจากงานของผีมารในตอนนี้ของยุคจะไม่มีทางแก้ไขได้ พีชผลโดยรวมจะเสีย ดังนั้น อุปมาเรื่องที่สองนี้ **ไม่อาจ**หมายความว่าความล้มเหลวในมือของมนุษย์จะถูกนำออกไปและแก้ไขได้

ประการที่สอง *ความเปรียบ*ที่พระคริสต์ทรงเลือกใช้นี้ควรจะแสดงให้เห็นว่าคำแปลซึ่งเป็นที่ยอมรับกันนั้นไม่ถูกต้อง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะไม่ทรงให้เมล็ดมัสตาร์ด ที่กลายเป็น “ต้นไม้” ที่ฝั่งรากลึกลงไปในพื้นที่ดินมากขึ้นเรื่อยๆ มีความหมายถึงผู้ที่ได้รับการทรงเรียก มีความหวัง เป็นพลเมืองและมีปลายทางอยู่ที่สวรรค์อย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงย้ำหลายครั้งว่า ประชากรขอพระองค์ “ไม่ใช่ของโลก” ต้นไม้ใหญ่ที่มีกิ่งก้านสูงหมายถึงความเด่นและความสูงส่ง แต่ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาใหม่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่ผู้ที่โดดเด่นและสูงส่ง แต่เป็นผู้ที่ต่ำต้อยและทนทุกข์ **ยิ่งคริสตจักรของพระคริสต์ปีนบันไดแห่งชื่อเสียงในโลกมากขึ้นเท่าไร คริสตจักรก็ยิ่งจมลงในทางฝ่ายวิญญาณมากขึ้นเท่านั้น** “ต้นไม้” *ไม่ได้* หมายถึง “ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน” แต่หมายถึงระบบที่มีรากลึกอยู่ในโลก และมีเป้าหมายคือความยิ่งใหญ่และการขยายออกไปในโลก

ประการที่สาม สิ่งที่พระคริสต์ทรงอธิบายในที่นี้คือ *สิ่งประหลาด* เราตระหนักว่าบางคนไม่ยอมรับเช่นนั้น แต่พระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามีความเด็ดขาด พระองค์ตรัสแก่เราว่าเมื่อเมล็ดมัสตาร์ดนี้เติบโตขึ้น ก็ “ใหญ่กว่าผักอื่นและจำเริญเป็นต้นไม้” (ข้อ 32) “ผัก” เป็นพันธุ์ที่แตกต่างจากต้นไม้อย่างสิ้นเชิง สิ่งที่ทำให้ผักแตกต่างจากต้นไม้คือ ลำต้นของผักจะไม่มีเยื่อไม้ แต่จะมีชีวิตอยู่บนเมล็ดอกและเมล็ดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม “ผัก” นี้จำเริญเป็น “ต้นไม้” นั่นคือว่า ผักพัฒนาขึ้นกลายเป็นสิ่งที่แปลกไป

จากธรรมชาติและลักษณะเดิมของมันอย่างสิ้นเชิง ควรหรือที่จะเชื่อว่าการเติบโตอย่างไม่เป็นธรรมชาตินี้ ผลิตผลที่ผิดปกติ เป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมสำหรับกลุ่ม**อรรมิคน**ของพระเจ้า

บางคนบอกเราว่าดินของอิสราเอลเป็นดินที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเติบโตของมัสตาร์ด และเป็นเรื่องปกติที่จะพัฒนาเป็นต้นไม้ขนาดเตี้ยๆ แต่คนกลุ่มเดียวกันนี้ไม่เห็นหรือว่าข้ออ้างนี้พิสูจน์ว่าความเชื่อของพวกเขาเกี่ยวกับว่าอาณาจักรหนึ่งพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเป็นสิ่งที่ผิด “ทุ่งนา” มัทธิว 13 ทั้งบทหมายถึง โลก เช่นนั้นแล้ว “โลก” เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการเติบโตของแผ่นดินที่พระคริสต์ตรัสอย่างจริงจังและเปิดเผยว่า “ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 18:36) อย่างนั้นหรือ โลกนี้ที่ซึ่งเนื้อหนังและฝีมือรวมกันเป็นหนึ่งเพื่อต่อต้านทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์และเป้าหมายของพระองค์คือ ดินที่เหมาะสมต่อคริสตศาสนาอย่างนั้นหรือ โลกนี้จะต้องหยุดเป็น “ศัตรูของพระเจ้า” หรือมิฉะนั้นเมล็ดจะต้องเปลี่ยนลักษณะของมันก่อน ก่อนที่ทั้งสองจะเหมาะสมกันได้ และอุปมาของเราสอนอะไร สอนว่า “ผัก” กลายเป็น “ต้นไม้” อย่างนั้นหรือ

ประการที่สี่ “นก” ที่อาศัยอยู่ในกิ่งก้านของต้นไม้เป็นสิ่งขัดแย้งกับคำแปลที่แพร่หลาย ถ้าเปรียบเทียบกันในข้อพระคัมภีร์ จะพบว่า “นก” เหล่านี้หมายถึงซาตานและพวกของมัน ผู้อ่านอย่าได้เข้าใจผิดเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า “นกพิราบ” และ “นกอินทรี” ในบางข้อพระคัมภีร์หมายถึงสิ่งที่ดี สิ่งที่เราต้องพยายามหาความหมายคือคำว่า “นก” หรือ “เหยี่ยว” ดังเช่นภาษากรีกในข้อ 4 ในปฐมกาล 15:11 เราทราบที่ “เหยี่ยว” บินลงมาที่เนื้อสัตว์ (ร่างของสัตว์บูชา) และทราบที่ “อับรามก็ไล่ไปเสีย” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหยี่ยวแสดงถึงความพยายามของซาตานในการทำให้เครื่องบูชาขององค์พระเยซูคริสต์ไม่เป็นผลและเสียไป แต่พระบิดา (โดยมีอับราฮัมเป็นสัญลักษณ์) ได้ทรงป้องกันไว้

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 28 เราเห็นคำแช่งสาปที่จะเกิดขึ้นกับชาวอิสราเอลเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา “หากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกในอากาศ” (ข้อ 26) คำว่านกปรากฏอยู่ครั้งสุดท้ายในวิวรณ์ 18:2 ที่ซึ่งเราได้อ่านเกี่ยวกับบาบิโลนที่ล่มสลายกลายเป็น “ที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่สิงอยู่ของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นที่อาศัยของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด”

มัทธิว 13 เองทำให้เราทราบถึงความหมายของพระคริสต์เกี่ยวกับความเปรียบคำว่า “นก” ภาษากรีกในข้อ 32 เป็นคำเดียวกับที่หมายถึง “นก” ในข้อ 4 ซึ่งในข้อ 19 อธิบายไว้ว่าเป็น “มารร้าย” เช่นนั้นแล้ว “ต้นไม้” ที่ยิ่งใหญ่จะหมายถึงคริสตจักรที่แท้จริงของพระคริสต์ได้อย่างไร ในเมื่อกิ่งก้านของต้นไม้เป็นที่พักอาศัยของผีมารและพรรคพวกของมัน

ถ้าเราให้ข้อพระคัมภีร์แปลข้อพระคัมภีร์ เราจะทราบได้โดยง่ายว่า “ต้นไม้” ใหญ่หมายถึงอะไร ดาเนียล 4:10-12 เขียนไว้ว่า “**เราได้เห็นต้นก่อหลวงท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก ต้นก่อหลวงเติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ ไปกึ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่วมของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และชีวิตทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน**” **นิมิตของเนบูคัดเนสซาร์** ช่วยให้เรา**เข้าใจความหมายที่แท้จริงของอุปมา** ในดาเนียล 4:20-22 เราทราบถึงคำแปลซึ่งได้รับการดลใจว่า “ต้นก่อหลวงที่ฝ่าพระบาททอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง...นี่คือฝ่าพระบาทเอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงที่สุดปลายพิภพ” ดังนั้น “ต้นไม้” จึงหมายถึงแผ่นดินหรืออาณาจักรโลกที่แข็งแกร่ง

เอเสเคียล 31 มีความเปรียบเช่นเดียวกัน “ดูเถิด เราจะเปรียบเจ้ากับ**ไม้สนสีดาร์**ในเลบานอน มีกิ่งงาม และมีใบร่ม และสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางเมฆ มีน้ำหล่อเลี้ยง น้ำบาดาลทำให้มันงอกสูง กระทำให้แม่น้ำของบาดาลไหล รอบที่ที่ปลูกมันไว้ กระทำให้ลำธารของบาดาลแตกแยกออกมา ไปทั่วต้นไม้ในป่าทั้งสิ้น ดังนั้นมันจึงสูง เหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่ และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก นกในอากาศทั้งสิ้น ได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น ตกลุกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้น อาศัยอยู่ได้ร่วมของมัน” (ข้อ 3-6) ดังนั้น “ต้นไม้” ที่มีกิ่งก้านขยายออกไปเป็นที่อาศัยของนกจึงเป็น**ความเปรียบจากพระคัมภีร์**เก่าอันหมายถึงแผ่นดินที่แข็งแกร่งซึ่งเป็นที่อาศัยของประชาชาติต่างๆ เหมือนเช่นในอุปมาของเรา “ต้นไม้” เป็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่ของโลก ความโดดเด่นของโลกที่ให้แก่ชาติต่างๆ

ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ให้ข้อยืนยันที่ชัดเจน ในตอนต้น ผู้ที่รับพระนามของพระคริสต์เป็นผู้ที่ถูกเกลียดชัง โดยมาตรฐานของโลกแล้ว คริสตศาสนาไม่มีความสำคัญและไร้ค่า โดยทั่วไปแล้ว ผู้เชื่อของคริสตศาสนาไม่ใช่ผู้ที่มีชื่อเสียง มีอิทธิพลทางวัฒนธรรมหรือทางโลก ใน “ฝูงแกะเล็กน้อย” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มีไม่กี่คนเท่านั้นที่เป็นผู้มีความสามารถโดดเด่นหรือมีความสำคัญทางสังคม โดยส่วนใหญ่แล้ว เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้ ไม่มีชื่อเสียงและยากจน เพราะ “พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าไร้ค่า เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไร้สาระ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อมิให้มนุษย์สักคนหนึ่งอวดต่อพระเจ้าได้” (1โครินธ์ 1:27-29)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าศาสนาคริสต์บนโลกจะไม่มีอิทธิพลและไม่สำคัญ แต่เป็นสิ่งที่ซาตานเกลียดชัง มันใช้กำลังแห่งความมุ่งร้ายอย่างเต็มที่เพื่อต่อสู้กับคริสตศาสนา มันใช้อาวุธทุกอย่างในคลังอาวุธของมันเพื่อทำลายคริสตศาสนา มันยุยงผู้มีอำนาจและกระตุ้นผู้ปกครองต่างๆ ให้ออกคำสั่งที่โหดร้าย ทรัพย์สินถูกริบ คริสเตียนถูกจับ ขังคุก ปรိบ ทรมาน ฆ่า ฆาตกรรมพยายามปกคลุมพระนามของพระคริสต์บนโลกนี้ อย่างไรก็ตามความปรานีและไม่หยุดหย่อน แต่ยิ่งพระนามของพระคริสต์ถูกข่มเหงมากเพียงใด คริสตศาสนาก็เจริญมากขึ้นเท่านั้น ผู้นำคนหนึ่งในสมัยแรกๆ ของศาสนาคริสต์ ได้กล่าวว่า “คริสตจักรเติบโตด้วยความตายของผู้เชื่อจำนวนมากมาย”

เมื่อเห็นว่าการดำเนินไม่มีผล ศัตรูก็เปลี่ยนเทคนิคของตน เมื่อไม่สามารถข่มขู่เหมือนเช่นสิ่งใดก็ตาม มันก็พยายามสอดแทรกเหมือนเช่นงูที่มีเล่ห์เหลี่ยม เมื่อหยุดจู่โจมจากภายนอก มันทำงานจากภายใน ในอุปมาแรก การทำลายเกิดจากภายนอก ในอากาศสมาทินเมลิตีพีซไป ในอุปมาเรื่องที่สอง เป็นการกระทำจากภายใน ฆาตกรรมฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวสะมาเรีย ชาวสาลี ในอุปมาเรื่องที่สาม เราเห็นผลกระทบของเรื่องนี้ **ในเวลาี่ ซาตานกระตุ้นมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายโลกให้พยายามเป็นสมาชิกในคริสตจักรของพระเจ้า** ด้วยเหตุนี้ ความจริงจึงถูกเจือจาง ระเบียบวินัยจึงหย่อน คำสั่งสอนที่รักษาเราให้พ้นจากบาปถูกเปลี่ยนไป แทนที่จะสนใจสิ่งจากเบื้องบน กลับสนใจสิ่งจากเบื้องล่าง **ไม่ช้านาน คริสตศาสนาจึงไม่ถูกเกลียดชังโดยผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่อีกต่อไป เหวะหว่างโลกและ “คริสตจักร” ถูกเชื่อมเอาไว้แล้ว**

การข่มเหงหยุดลง และเหตุของการองค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกเกลียดชังและปฏิเสธกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับกัน ความจริงที่แตกต่างของคริสตศาสนาถูกละทิ้ง พระกิตติคุณถูกเจือปน อธรรมิกชนที่ประกาศตนหยุดอาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน คนฉลาดและยิ่งใหญ่ของโลกนี้มีความสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ ในศตวรรษที่สี่ ผู้นำของอาณาจักรโรมันเห็นว่าคริสตศาสนามีอิทธิพลช่วยการปกครองคนทั้งหลายอย่างถูกต้อง จึงให้การสนับสนุนคริสตศาสนาแทนที่จะเกลียดชัง ในสมัยของคอนสแตนติน คริสตจักรดังกล่าวและรัฐรวมกันเป็นหนึ่งเดียว และกลายเป็นระบบการเมืองการศาสนาขนาดใหญ่ ขอให้ท่านระวังไว้ สภาของซีซาร์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงลักษณะของตน และไม่ได้เป็นเหมือน “ห้องชั้นบน” ขนาดเล็กในเยรูซาเล็ม ที่ซึ่งคริสตจักรอันต่ำต้อยของพรคริสต์ คริสตจักรซึ่งเล็กเหมือนเช่นเมล็ดมัสตาร์ดได้ก่อตัวขึ้นเป็นครั้งแรก **ศาสนาคริสต์ได้เปลี่ยนแปลงไป ห้องชั้นบนที่ต่ำต้อยถูกละเลย และมีผู้ปรารถนาในเกียรติของสภาสังคายนา** และพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาทางเนื้อหนังของพวกเขา เหมือนเช่นทรงประทานซาอูลแก่อิสราเอลที่หันไปจากพระองค์เมื่อพวกเขาละทิ้งทางแห่งการแยกตัวและต้องการเป็นเหมือนเช่นประชาชาติโดยรอบ

ภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียนกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลก ถ้าที่ใช้เป็นสถานที่นมัสการกลายเป็นบ้านคริสตจักรที่มีราคาแพงและโบสถ์ใหญ่ที่หรูหรา มีการฉลองพิธีกรรมด้วยการแสดงโอ้ววด เสือพิธีที่สวยงาม พิธีกรรมที่กำหนดขึ้น บาทหลวงที่หยิ่งยโส ทุกสิ่งเป็นเครื่องล่อผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ และคนจำนวนมากต้องการรับบัพติศมา ผู้นำแสวงหาอำนาจในโลกนี้มากขึ้นเรื่อยๆ และได้รับสมความปรารถนามากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ **มนุษย์ที่มีใจอยู่ทางฝ่ายโลกเป็นผู้ที่แสวงหาและดำรงตำแหน่งสูงสุด** ดังนั้น เราพบ “นก” พรรคพวกของฆาตกรรมอาศัยอยู่ในกึ่งของ “ต้นไม้” พวกเขาดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจและชี้นำกิจกรรมของศาสนาคริสต์

ดังนั้น เราอาจเห็นได้ว่าอุปมาสามเรื่องแรกในมัทธิว 13 ทำนายถึงการพัฒนาความชั่วร้ายที่น่าตกตะลึงและน่าเศร้า ในเรื่องแรก ฝั่มารเก็บเมล็ดที่ดีไปได้บางส่วน ในเรื่องที่สอง ฝั่มารทำงานเลียนแบบ ในเรื่องที่สามนี้ เราเห็นคริสต์ศาสนาที่เสื่อมเสียเป็นที่อาศัยแก่มัน

ความคิดและถ้อยคำมากมายในบทนี้ได้ยืมมาจาก เอฟ ดับเบิลยู เกรทผู้ล่งลับ

บทที่ 6

เชื้อ

“พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า ‘แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด’ ” (ข้อ 33)

เพราะพระเมตตาของพระเจ้า เราจึงไม่ได้เชื่อตามความคิดเห็นหรืออำนาจของมนุษย์คนใด และความหมายของมัทธิว 13 ไม่อาจเป็นที่ถกเถียงกันได้ พระคริสต์พระองค์เองทรงอธิบายความหมายของอุปมาสองเรื่องแรกและเรื่องที่เจ็ด และเห็นได้ชัดว่าความหมายของอุปมาสี่เรื่องที่แทรกเข้ามาจะต้องมีการแปลที่สอดคล้องกับอุปมาสามเรื่องนั้น ตลอดทั้งบทนี้มีความสอดคล้องกันอย่างแน่นนอน เนื่องจากอุปมาสองเรื่องแรกเกี่ยวข้องกับอย่างเด่นชัดในเรื่องจุดเริ่มต้นของแผ่นดินสวรรค์ดังที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน อุปมาเรื่องที่สามและสี่ก็มีความเกี่ยวข้องในแบบเดียวกันในเรื่องการขยายตัวและความเสื่อมทราม[ของแผ่นดินสวรรค์] อุปมาเรื่องที่สามให้มุมมองภายนอกหรือการเติบโตภายนอกของแผ่นดิน อุปมาเรื่องที่สี่เผยถึงมุมมองภายในและความเสื่อมทรามที่เป็นความลับ

คำแปลที่นิยมกันเกี่ยวอุปมาเรื่องนี้คือว่า “เชื้อ” หมายถึงพระกิตติคุณและอำนาจของพระกิตติคุณ “ผู้หญิง” หมายถึงคริสตจักร ดร.จอห์น กิล⁵ กล่าวว่า “ในที่อื่นทั้งหมดใช้เชื้อในความหมายที่ไม่ดี...ในที่นี้ดูเหมือนจะมีความหมายที่ดี และเปรียบพระกิตติคุณเหมือนเชื้อนั้น” เขากล่าวว่า “ผู้หญิง” หมายถึง “คริสตจักร” หรือผู้ใช้ของพระกิตติคุณ ผู้ที่เชื่อแบบคาลวินเข้าใจว่า แป้งสามถังหมายถึงผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ ผู้ที่เชื่อแบบอามีเนีย เข้าใจว่า แป้งสามถังหมายถึงมนุษย์ทั้งปวง โดยกลุ่มผู้ที่เชื่อแบบอามีเนียอธิบายอุปมาไว้ดังนี้ว่า ด้วยผลของพระกิตติคุณและเพราะอำนาจในการรวบรวมคนทั้งหลาย พระกิตติคุณจะผ่านทะลุเข้าไปในใจของคนส่วนใหญ่ ส่งผลกระทบต่อพวกเขา และพวกเขาจะได้รับการอวยพร ความเชื่อนี้ฝังอยู่ในใจของผู้ที่ไปโบสถ์มากจนยากที่จะทำลายความเชื่อนี้ได้

เห็นได้ชัดว่าความเข้าใจและการแปลอุปมานี้เปลี่ยนแปลงนิยามที่ถูกต้องของ “เชื้อ” ถ้าเชื่อเปรียบถึงพระกิตติคุณ และถ้าแป้งหมายถึงมนุษย์ เช่นนั้น ต้องหมายความว่าในที่สุดทุกคนจะได้บังเกิดใหม่ หรืออย่างน้อยจะได้ปฏิรูปโดยพระกิตติคุณ แต่ถ้า “เชื้อ” คือสัญลักษณ์ของความชั่วที่ทำให้เสื่อมทราม และแป้งหมายถึงความจริงที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า และอุปมานี้ยังแสดงถึงผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียน เช่นนั้นแล้ว อุปมานี้ต้องหมายความว่าในที่สุดความจริงของพระเจ้าจะถูกทำให้เสื่อมทรามไปทั่วทั้งศาสนาคริสต์ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าความหมายใดถูกต้อง เราจะรู้ได้จากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ตอนนี้ เราจะตรวจสอบคำแปลที่แพร่หลายของอุปมานี้โดยพิจารณาถึงพระวจนะของพระเจ้า

1. ถ้าความเห็นที่นิยมกันเป็นสิ่งถูกต้อง ในบทนี้ พระคริสต์ก็ทรงขัดแย้งในตัวพระองค์เองอย่างแน่นนอน **สิ่งที่พระองค์ตรัสในอุปมาสามเรื่องแรกตรงกันข้ามกับการนำโลกมาเชื้อพระเจ้าหรือแม้แต่การปฏิรูปโลกโดยการเทศนาพระกิตติคุณ** ในอุปมาเรื่องแรก องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงสอนว่าเมล็ดดีจะให้ผลในทุกส่วนของทุ่งนา แต่ทรงประกาศว่าดินส่วนใหญ่ในทุ่งนาจะเป็นดินที่ไม่เหมาะสมและไม่ก่อให้เกิดผล **และไม่มีการบอกเป็นนัยว่า ในเวลาต่อมา “ผู้หว่าน” จะเห็นว่าสถานการณ์ดีขึ้น แต่พระองค์ทรงบอกเป็นนัยว่าสิ่งต่าง ๆ จะแย่งลง** ในอุปมาเรื่องที่สอง ภาพที่พระองค์กล่าวถึงคือ ถูเก็บเกี่ยวที่กำลังจะมาถึงนั้นไม่ได้หมายความว่าทั้งโลกจะหันมาเชื่อพระเจ้าในยุคนี้อยู่เลย ในอุปมาเรื่องที่สาม พระองค์ทรงทำนายว่าศาสนาคริสต์จะ

⁵ จอห์น กิล (John Gill) มีชีวิตอยู่ระหว่างปี 1697-1771 เป็นนักศาสนศาสตร์ชาวแบปติสต์ที่มีชื่อเสียง

กลายเป็นสิ่งประหลาดที่พรรคพวกของผีมารจะอาศัยอยู่ได้และจะปกครองอยู่ได้ เช่นนั้นแล้ว อุปมาเรื่องนี้จะสอนสิ่งที่ตรงกันข้ามจากนั้นได้อย่างไร

2. การแปลอุปมานี้เพื่อหมายถึงว่าอาณาจักรหนึ่งพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเป็นการขัดแย้งกับสิ่งที่เราอ่านในมัทธิว 13 ข้อ 11 และ 35 เราทราบว่าอุปมาเหล่านี้เป็น **ข้อความลับเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์** เป็น **“ข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก”** ดร.กิลสอนคำสอนของนักปฏิรูป และผู้ที่เชื่อแบบคาลวินก็สอนเช่นนั้น โดยยืนยันว่า “เชื่อ” หมายถึงพระกิตติคุณ แต่จะเป็นเช่นนั้นไม่ได้ไม่ว่าเชื่อจะหมายถึงอะไรก็ตาม เชื่อจะไม่มีทางหมายถึง “พระกิตติคุณ” อย่างแน่นอน ด้วยเหตุที่ว่าพระกิตติคุณไม่ได้เป็นความลับที่ไม่ได้เปิดเผยในเวลาแห่งพระคัมภีร์เก่า กาลาเทีย 3:8 ประกาศว่าชาวประเสริฐได้ “ประกาศ...แก่อับราฮัม”

3. ถ้า “เชื่อ” หมายถึง พระกิตติคุณ และ “แบ่ง” หมายถึงมนุษย์ หรือดังที่ ดร.กิลสอนคือผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ในสภาพตามธรรมชาติ เช่นนั้น ความเปรียบที่พระคริสต์ใช้ในที่นี่ก็เป็นสิ่งที่ผิดในสามประการด้วยกัน ได้แก่ **ประการแรก** ในวิธีการทำงาน “เชื่อ” ทำงานอย่างไร เพียงแค่ใส่ในแบ่ง แล้วเชื่อจะทำงานเอง เพียงเท่านั้น เพียงแค่วางไว้ *ปล่อยไว้* และเชื่อจะทำให้แบ่งทั้งก้อนฟู แต่พระกิตติคุณทำงาน *เช่นนั้น* หรือ ไม่ใช่อย่างแน่นอน ผู้ชนจำนวนมากได้รับพระกิตติคุณ แต่พระกิตติคุณไม่ได้ส่งผลกระทบต่อพวกเขา

ประการที่สอง ผู้กระทำการในที่นี้ คือ “ผู้หญิง” ที่ใส่เชื่อในแบ่ง แต่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้มอบพระกิตติคุณไว้ในมือของผู้หญิง ไม่มีผู้หญิงเป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนหรือในเจ็ดสิบคนที่พระองค์ทรงเลือกและส่งออกไป การเทศนาพระกิตติคุณเป็นงานของผู้ชาย มีบางส่วนให้พี่น้องหญิงทำบ้างและเป็นส่วนที่สำคัญ นั่นคือ การสนับสนุนพี่น้องชายที่รับใช้ โดยการอธิษฐานและการวิงวอน

ประการที่สาม ในเรื่องผลที่เกิดขึ้น เมื่อใส่เชื่อแบ่งแล้ว เชื่อจะทำให้แบ่งฟูขึ้น นั่นคือ **พองขึ้น** พระกิตติคุณทำเช่นนั้นหรือเมื่อเข้าไปในใจของมนุษย์ ไม่ใช่อย่างแน่นอน แต่พระกิตติคุณทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม นั่นคือทำให้อ่อนนุ่มและถ่อมใจลง

4. คำแปลที่นิยมกันขัดแย้งกับความจริงตามประวัติศาสตร์และความรู้ในปัจจุบัน ถ้าคำอธิบายที่แพร่หลายนั้นถูกต้อง เราก็จะต้องทราบว่าคำทำนายของพระคริสต์ไม่สำเร็จ พระกิตติคุณได้ประกาศมาสิบเก้าศตวรรษ แต่ยังไม่ชาติหนึ่งชาติใดหรือรัฐหนึ่งรัฐใด หรือแม้แต่เมืองหนึ่งเมืองใดหรือหมู่บ้านหนึ่งหมู่บ้านใดได้มีการประกาศอย่างทั่วถึงอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามเมื่อมาเชื่อพระคริสต์ทั้งหมดเลย ถ้าความคิดที่นิยมกันมีความถูกต้อง พระกิตติคุณก็ล้มเหลวอย่างมากและล้มเหลวอย่างน่าเศร้า

5. การทำให้ “เชื่อ” หมายถึงพระกิตติคุณและอำนาจของพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับข้อความอื่นๆ ในข้อพระคัมภีร์ที่ซึ่งมีความเปรียบเกี่ยวกับพระกิตติคุณ พระคริสต์ตรัสแก่ผู้ฟังที่เป็นชาวยิว และด้วยความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เก่าของพวกเขา ไม่มีคนใดจะคิดว่าพระองค์ [เปรียบเชื่อเพื่อ] หมายถึงสิ่งที่ดี สำหรับชาวยิวแล้ว “เชื่อ” เป็นความเปรียบถึงสิ่งที่ชั่ว

ครั้งแรกที่ “เชื่อ” ในความหมายที่ไม่ดี ปรากฏในพระคัมภีร์คือในปฐมกาล 19:3 ที่ซึ่งเราทราบว่าโลท “บึ้งขมบึ้งไว้เชื่อ” ให้แก่ทูตสวรรค์ และ “ท่านทั้งสองก็รับประทาน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าขมบึ้งที่มีเชื่อเป็นสิ่งที่มียูทัวไว้ในเมืองโสโดมที่ชั่วร้าย ทำไมโลทผู้ชอบธรรมจึงไม่ให้ขมบึ้งที่มีเชื่อแก่ทูตสวรรค์ เพราะเขาทราบดี เขาจะต้องรู้ว่าทูตสวรรค์เป็นเหมือนเช่นเปโตร คือจะไม่ปล่อยให้สิ่งที่ “เป็นที่ห้ามหรือมลทิน” ผ่านเข้าไปในปากของตน พวกเขาจะไม่รับสิ่งใดที่มีลักษณะชั่วแม้เล็กน้อย ที่ประชุมหลายแห่งในปัจจุบันไม่ระมัดระวังมากเท่าใดในเรื่องอาหารของตน อาหารทาง *ฝ่ายวิญญาณ* พวกเขาจะกลืนขยะทุกอย่างที่มีผู้ยื่นให้จากธรรมชาติ และสิ่งที่น่าเศร้าคือว่า พวกเขาจะกลืนอาหารนั้นโดย *ไม่ต่อต้านใดๆ* เลย ทำไมพวกเขาจึงไม่ไปหาผู้เทศนาและกล่าวว่าทำไมคุณถึงไม่ให้อาหารแห่งชีวิตแก่เรา

ในอพยพ 12 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชาวอิสราเอลให้ชำระล้างบ้านของตนอย่างกวาดขนไม่ให้มี “เชื่อ” ในเวลาปีสก้า ถ้า “เชื่อ” เป็นแบบของสิ่งที่ดี ทำไมจะต้องทำเช่นนั้นด้วย อพยพ 34:25 กล่าวว่าพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้มี “เชื่อ” ในการถวายเลือดบูชา เลวีนิติ 2:11 กล่าวว่า ห้ามไม่ให้มี “เชื่อ” ในเครื่องบูชาด้วยไฟที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

อุปมานี้ในมัทธิว 13 ไม่ได้เป็นครั้งเดียวที่องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้ความเปรียบนี้ พระองค์ทรงใช้ความเปรียบนี้ในที่อื่นอย่างไร ในมัทธิว 16:11 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “ระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” ในที่นั้น เป็นการเปรียบ “เชื่อ”

กับสิ่งที่ชั่ว ดังนั้นในลูกา 12:1 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นคนหน้าซื่อใจคด” พระองค์จะทำให้สาวกของพระองค์สืบสนอย่างจงใจโดยใช้เชื้อเพื่อเปรียบถึงสิ่งที่ดีในมัทธิว 13 หรือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงใช้ความเปรียบเทียบเดียวกันผ่านทางอัครทูตเปาโล พระองค์ทรงทำเช่นนั้นอย่างไร 1 โครินธ์ 5:6, 7 เขียนไว้ว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียว ย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่” พระองค์จะทรงบอกให้พวกเขา “ชำระ” สิ่งที่ดีอย่างนั้นหรือ ข้อความสุดท้ายในพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวถึง “เชื้อ” คือ กาลาเทีย 5:7-9 ทั้งนี้ มีข้อสังเกตสามประการด้วยกัน ได้แก่ **ประการแรก** เชื้อเป็น “การเกลี้ยกล่อม” เป็นสิ่งซึ่งใช้อิทธิพลที่มีพลังและเจ้าอารมณ์ **ประการที่สอง** เชื้อขัดขวางมนุษย์ “ไม่ให้เชื่อฟังความจริง” **ประการที่สาม** เชื้อเป็นสิ่งที่ “ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย” ดังนั้น สิ่งที่ใช้หมัก ซึ่งจริงๆ แล้ว ก่อให้เกิดความเน่าเปื่อย เป็นความเปรียบถึงสิ่งที่เสื่อมทรามตลอดทั้งพระคัมภีร์เป็นที่น่าสังเกตว่าคำว่า “เชื้อ” ปรากฏเพียงสิบสามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ หมายเลขสิบสามเป็นหมายเลขที่เกี่ยวข้องกับสิ่งชั่วและงานของซาตานเสมอ

ผู้ที่คัดค้านใช้ข้อความสองข้อความในพระคัมภีร์เก่าที่ใช้ “เชื้อ” ในความหมายที่ดี แต่เมื่อศึกษาแล้ว จะพบว่าข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนั้นเป็นเพียงข้อยกเว้นเท่านั้น ข้อแรกอยู่ในเลวีนิติ 23:17 ขนมปังสองก้อนที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในเทศกาลสัปดาห์จะต้องใส่ “เชื้อ” บ้าง แต่ในที่นี้ อธิบายได้ไม่ยาก เทศกาลสัปดาห์นี้เป็นแบบของสิ่งที่บันทึกไว้ในกิจการ 2 ซึ่งแสดงถึง “ผลรุ่นแรก” ของยุคนี้ “ขนมปัง” สองก้อนแสดงถึงชาวยิวและชาวต่างชาติที่ได้รับความรอด เช่นเดียวกับธรรมชาติเก่าคงอยู่ในผู้ที่บังเกิดใหม่ จึงต้องมี “เชื้อ” อยู่ในก้อนขนมปังที่แสดงถึงผู้ที่เชื่อเหล่านี้ เมื่อใดก็ตามที่ขนมปังเป็นแบบของพระคริสต์ ต้องเป็นขนมปังไม่มีเชื้อ แต่เมื่อแสดงถึงประชากรของพระองค์ ต้องเป็นขนมปังมีเชื้อ

ข้อความที่สองอยู่ในอาโมส 4:5 “จงเผาบูชาโมทนาด้วยสิ่งที่มีเชื้อ” ถ้อยคำนี้เป็นการประชดประชัน ซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกับสิ่งที่กล่าวไป บางครั้ง ท่านจะได้ยินพ่อแม่พูดกับเด็กที่ดื้อรั้นว่า ทำอย่างนั้นเลย พ่อแม่จะจัดการให้ พ่อแม่ต้องการให้เด็กทำอย่างนั้นจริงๆ หรือเปล่า ไม่ใช่เลย แต่ต้องการให้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่พูด ในอาโมส 4:5 ก็เช่นเดียวกัน โดยข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้นเป็นข้อพิสูจน “จงมาที่เบธเอล มาทำการทรมาน มาที่กิลกาลชิ มาทำการทรมาน ให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า” เห็นได้ชัดว่าเป็นการประชดประชัน

6. ตอนนี มาพิจารณาถึง “แป้งสามถัง” ผู้ที่เชื่อว่าอาณาจักรพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้วกล่าวว่าแป้งสามถังหมายถึงพงศ์พันธุ์มนุษย์ซึ่งมีพระกิตติคุณกำลังทำงานอยู่ หากเป็นเช่นนั้น “แป้ง” เป็นความเปรียบถึงสิ่งที่ชั่วร้าย พงศ์พันธุ์มนุษย์หลง ทำบาป เสื่อมทราม “ชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อำนาจของมารร้าย” (ผู้ที่ชั่วร้าย) (ยอห์น 5:19) คำอธิบายทั่วไปของผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์ที่เชื่อแบบคาลวินก็ไม่ได้ดีไปกว่ากัน พวกเขา กล่าวว่า “แป้ง” หมายถึงผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ในสภาพธรรมชาติของตน ซึ่งไม่ถูกต้อง ลองศึกษาจากข้อพระคัมภีร์

“อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาร่าห์ กล่าวว่า ‘เร๊วๆ หน่อยเอาแป้งละเอียดสามถังมาแล้วทำขนม’ “ (ปฐมกาล 18:6) อับราฮัมเตรียมอาหารที่เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งชั่วให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าและทูตสวรรค์ของพระองค์หรือ ให้สังเกตสิ่งที่กล่าวไว้ใน 1 พงศกษัตริย์ 17:14-16 พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานสิ่งที่หมายถึงสิ่งชั่วแก่ผู้รับใช้ของพระเจ้า “แป้ง” สำหรับขนมปังมาจากที่ไหน เด็กๆ ก็ตอบได้ว่า ไม่ใช่จากข้าวละมานที่ชั่วร้าย แต่จากข้าวสาลีที่ดี เป็นผลผลิตของเมล็ดที่ดี ดังนั้นสิ่งที่ดี เป็นประโยชน์ บำรุงเลี้ยงและไร้มลทิน ไม่อาจเป็นความเปรียบกับมนุษย์ที่หลงและเสื่อมทรามได้

ในปฐมกาล 18:6 “แป้งละเอียดสามถัง” เป็นความเปรียบถึงพระคริสต์ เหมือนเช่น “ลูกวัวตัวหนึ่งยังอ่อน” ในข้อ 7 ซึ่งถูกฆ่าและปรุงเพื่อหมายถึงงานของพระองค์ แป้งเป็นแบบของพระองค์ผู้ทรงเป็นเมล็ดข้าว (ยอห์น 12:24) และอาหารแห่งชีวิต ดังนั้นในภาษาตามสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์ใหม่ “แป้ง” จึงหมายถึงคำสั่งสอนของพระคริสต์

7. อากาของ “ผู้หญิง” ในอุปมาของเราแสดงให้เห็นว่าคำแปลที่แพร่หลายเป็นการแปลที่ไม่ถูกต้อง ผู้หญิงคนดังกล่าว “เอามา” ไม่ใช่ “ได้รับ” และเชื้อเชื้อลงในแป้ง ผู้รับใช้ของพระเจ้าเทศนาพระกิตติคุณอย่างนั้นหรือ การประกาศเป็นสิ่งที่ต้องกระซิบ

อย่างลับๆ หรือ พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ผู้รับใช้ของพระองค์กระทำการอย่างหลบๆ ซ่อนๆ แต่ตรัสแก่พวกเขาว่า “ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่แจ้ง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู จงตะโกนจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน” (มัทธิว 10:27)

เมื่ออัครทูตเปาโลได้เขียนถึงชาวโครินธ์และบรรยายถึงลักษณะการรับใช้ของตน เขาได้กล่าวว่า “เราจึงไม่ย่อท้อ เราได้ละทิ้งแหล่งที่หลบภัยต่างๆ ที่น่าอัศจรรย์ไปหมดสิ้นแล้ว เราไม่ทำกลยุทธ์และไม่ได้พริกแกงพระกิตติคุณของพระเจ้า แต่โดยสำแดงสัจจะ เราเสนอตัวเราให้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” (2โครินธ์ 4:1, 2) แต่ในอุปมาของเรา ผู้หญิงกำลังกระทำการที่ไม่เชื่อสัตย์และหลอกลวง เธอเจือสิ่งแปลกและทำให้เสียลงไปในแป้ง เธอต้องการทำให้แป้งเสีย ถ้าผู้อ่านเปิดไปในเลวีนิติ 2:11 จะเห็นว่า “ผู้หญิง” คนนี้กำลังสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าห้ามไม่ให้นำมา และจะสังเกตเห็นอีกว่าเธอ *ไม่ใช้น้ำมัน* (ข้อ 15) ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์สั่งให้ใช้

ตอนนี้ลองดูในด้านที่ตึงกันบ้าง และแปลอย่างถูกต้อง ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า “แป้งสามถัง” หมายถึงพระคริสต์ซึ่งเป็นอาหารแก่ธรรมิกชนของพระองค์ อาหารนั้นคือพระวจนะที่พระเยซูทรงสอน “ผู้หญิง” หมายถึงคริสตจักรโรมันคาทอลิกเป็นสำคัญ และหมายถึงผู้ทำให้ความจริงของพระเจ้าเสื่อมทรามโดยทั่วไป คริสตจักรโรมันคาทอลิกมี “ลูกสาว” มากมาย ลัทธิผิดๆ ชื่นนำในศาสนาคริสต์เกิดขึ้นจากผู้หญิง โมเดิร์น สปิริตวลลิซึม (Modern Spiritualism) เริ่มต้นขึ้นในบอสตัน สหรัฐฯ ในปี 1848 โดยพี่น้องหญิงครอบครัวฟอกซ์ คณะเซเวนต์เดย์แอดเวนติสต์ก่อตั้งขึ้นโดยนางไวท์ คณะคริสเตียนไซเอนซ์ (Chrisitan Science) ก่อตั้งขึ้นโดยมาดาม บลาวาสกีและมีผู้นำตอนนี้คือ นางเบเชนท์

“เชื่อ” หมายถึงการทำให้ความจริงของพระเจ้าเสื่อมทรามโดยใช้คำสั่งสอนที่ชั่ว เทียบกับมัทธิว 16:12 ความจริงที่ไม่มีการเจือปนของพระเจ้าหนักเกินไปสำหรับมนุษย์ฝ่ายธรรมชาติ ใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่อาจเข้าใจเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า ความไร้อำนาจของมนุษย์ ความเลวร้ายของมนุษย์ ความเลวร้ายของความบาป การหลงของมนุษย์ และการลงโทษผู้ที่ชั่วร้ายชั่ว นิตยนิรันดร์ได้ ดังนั้น โรมและ “ลูกสาว” ของเธอจึงได้ใช้ “เชื่อ” เพื่อเจือจาง เพื่อทำให้สิ่งที่สอนน่าพอใจต่อคนที่ตนได้หลอกลวง และประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยเช่นนั้น ในสมัยก่อน พระเจ้าทรงปันต่อชาวอิสราเอล “ก็โดยนำอาหารมลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ” (มาลาคีย์ 1:7) ในปัจจุบัน บาทหลวงและพระทั้งหลายก็ทำความเสื่อมทรามแก่ขนมปังของพระเจ้า

ให้สังเกตว่า “แป้งสามถัง” *ไม่ได้ถูกนำออกไป* หรือมีสิ่งอื่นมาแทน แต่กลับมีสิ่งแปลกปลอมมาผสม สิ่งที่เป็นสารซึ่งทำให้เสียอย่างช้าๆ ทีละเล็กละน้อย ใน 2เธสะโลนิกา 2:7 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “อำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว” เชื่อได้เริ่มต้นทำการแม้ในตอนนั้น และดังที่องค์พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศไว้ เชื่อนั้นจะทำงานจนกว่า “แป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” ผู้อ่านส่วนใหญ่คงจะเข้าใจได้ง่าย มีสถานที่เพียงไม่กี่แห่งเท่านั้นที่บุตรผู้วิหิงระหายของพระเจ้าสามารถไปและได้รับขนมปังที่ไร้มลทิน แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ยังคงมีสถานที่บางแห่งที่เป็นเช่นนั้น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่บนโลกท่ามกลางธรรมิกชน ความจริงของพระเจ้าจะได้ประกาศออกไป เมื่อพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ มีเหตุที่เป็นอุปสรรค ซึ่งขัดขวางไม่ให้ “แป้ง...ทั้งหมด” “มีเชื่อ” แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมารับธรรมิกชนของพระองค์ ผู้คอยหวังเหนียว “จะออกไปให้พ้น” (2เธสะโลนิกา 2:7) และจากนั้น “แป้ง...ทั้งหมด” จะมีเชื่อ “เกลือ” จะถูกนำออกไปและโลกนี้จะเสื่อมทรามอย่างแท้จริง

บทที่ 7 ขุมทรัพย์

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรี่ดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อน้านั้น” (มัทธิว 13:44)

คำแปลของอุปมาที่แปลกันโดยทั่วไปทั้งโดยผู้ที่เชื่อแบบคาลินและอามีเนียไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าเป็นความหมายที่แท้จริง เหมือนเช่นคำอธิบายที่พวกเขาให้เกี่ยวกับอุปมาก่อนหน้านี้ในมัทธิว 13 ดร.จอห์น กิล กล่าวว่ ขุมทรัพย์ในอุปมานี้หมายถึง “พระกิตติคุณ” ทุ่งนาที่ขุมทรัพย์ซ่อนอยู่คือ “พระคัมภีร์” และผู้ที่แสวงหาและพบขุมทรัพย์คือ “คนบาปที่ได้ทรงเลือกและรู้ตัวแล้วว่าตนเป็นคนบาป” นำแปลกใจที่ผู้ชำนาญการอธิบายข้อพระคัมภีร์และมนุษย์ที่ได้รับการสอนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างมาก จะหลงไปไกลเมื่อมาถึงอุปมาเรื่องนี้ ประการแรก มีกรกล่าวถึง “ทุ่งนา” ในอุปมาสองเรื่องก่อนหน้านี้ ทุ่งนาที่ถูกข้าวละมานหวานเอาไว้ และในข้อ 38 ในบทนี้ พระคริสต์ทรงแจ้งให้เราทราบว่ **ทุ่งนาคือโลก** เช่นนั้นแล้ว ทำไมจึงคิดว่าทุ่งนาในอุปมาเรื่องนี้ทำในบทเดียวกันนี้จะมีความหมายแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ในอุปมาสองเรื่องแรกกล่าวถึง “คน” หนึ่ง ผู้หวานเมล็ดดีในทุ่งของตน (ข้อ 24) องค์พระเยซูพระองค์เองตรัสแก่เรว่คนนั้นคือใคร “ผู้หวานเมล็ดพีชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์” (ข้อ 37) เช่นนั้นแล้ว ถ้าคนนั้นในอุปมาเรื่องที่สองหมายถึงบุตรมนุษย์ แล้วทำไมเราจะเข้าใจว่คนนั้นหมายถึงผู้อื่นที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงในอุปมาเรื่องนี้

แม้ว่จะขัดกับคำแปลที่นิยมกัน แต่เรามีข้อโต้แย้งดังนี้ **ประการแรก** ถ้าในอุปมานี้ องค์พระเยซูเจ้าทรงกำหนดหนทางแห่งความรอด โดยสอนว่คนบาปที่รู้ตัวแล้วจะต้องมีความจริงใจและความขยันถ้าต้องการไปถึงขุมทรัพย์ และทำให้ขุมทรัพย์นั้นเป็นของตน (ขุมทรัพย์ถูกซ่อนไว้จากผู้ที่ย่อยซาและไม่สนใจ) แล้วไม่แปลกหรือที่พระองค์ไม่ตรัสคำอุปมานี้แก่คนทั้งหลาย แต่เราทราบว่พระคริสต์ได้ให้คนทั้งหลายจากไป จึงเข้ามาในเรือนและตรัสอุปมานี้แก่สาวกของพระองค์เท่านั้น **ประการที่สอง** ในอุปมานี้ ขุมทรัพย์ถูกซ่อนไว้ใน “ทุ่งนา” และดังที่เรเห็นแล้วว่ **ทุ่งนาคือ “โลก”** แล้วพระคริสต์หรือพระกิตติคุณจะซ่อนอยู่ในโลกได้อย่างไร **ประการที่สาม** เมื่อคนนั้นพบขุมทรัพย์ เขาได้ซ่อนขุมทรัพย์นั้นอีกครั้ง “เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก” ถ้าขุมทรัพย์หมายถึงพระกิตติคุณ และทุ่งนาหมายถึงโลก และผู้ที่แสวงหาขุมทรัพย์เป็นคนบาปที่รู้ตัวแล้ว อุปมาของเราสอนว่พระเจ้าทรงประสงค์ให้คนบาปที่รู้ตัวซึ่งได้พบสันติสุขและได้รับความรอดแล้ว ออกไปและซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้ไว้อย่างนั้นหรือ เป็นเรื่องเหลวไหลอย่างมาก พระคริสต์ตรัสแก่สาวกของพระองค์อย่างชัดเจนให้เป็นแสงส่องแก่คนทั้งปวง เพื่อว่เมื่อพวกเขาเห็นความดีที่สาวกได้ทำนั้น จะได้สรรเสริญพระบิดาซึ่งอยู่ในสวรรค์ **ประการที่สี่** ในอุปมานี้ เราทราบว่ หลังจากผู้นี้ได้พบขุมทรัพย์และซ่อนอีก เขาออกไปและ “ขายทุกสิ่งที่มี” และ “ซื้อที่นั้น” คนบาปที่รู้ตัวมีอะไรที่จะขาย และเขาซื้ออะไรได้ แน่จนกว่าไม่ใช่โลกนี้ คำแปลที่ไม่แน่นอนเช่นนี้อาจเหมาะสมกับผู้ที่ย่อยซาในการศึกษาอุปมาด้วยตนเองและทำให้เขาพอใจได้ แต่ไม่เหมาะสมกับผู้ที่เป็นผู้ศึกษาพระวจนะที่อธิษฐานและขยันโดยพระคุณของพระเจ้า เราจะต้องไม่พิจารณาคำแปลใดๆ ที่ไร้สาระเช่นนี้เลย

ลูกกุญแจสองดอกเพื่อไขอุปมานี้

ลูกกุญแจแรกที่ไขอุปมานี้ คือข้อเท็จจริงที่ว่ พระคริสต์ตรัสอุปมานี้หลังจากที่ทรงให้คนทั้งหลายกลับไปและทรงนำสาวกของพระองค์เข้ามาในเรือน อุปมานี้ไม่เหมือนกับอุปมาสี่เรื่องก่อนหน้านี้ เพราะตรัสแก่สาวกเท่านั้น เหล่าสาวกคงจะสับสนและท้อใจในสิ่งที่พระคริสต์ตรัสเกี่ยวกับแผ่นดินของพระองค์ว่จะเป็นเช่นไรหลังจากที่พระองค์เสด็จจากไป พระองค์ตรัสแก่เขาหรืออย่างน้อย พระองค์ตรัสให้พวกเขาได้ยินว่ พวกเขาจะออกไปและหวานเมล็ดพีชดี จะเป็นการหวานกระจายออกไปแต่ผลจะได้เพียงเล็กน้อย พวกเขาจะทำการหวานพีชที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต่อไป และพระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่ แม้ว่จะมีการหวานกระจายไปทั่วทุ่งนา แต่เมล็ดพีชดีส่วนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะฝังรากและเกิดผล **ประการที่สอง** พระองค์ตรัสว่ผีมารจะทำตัวเป็นชาวนาและหวานข้าวละมานในทุ่งนา และพวกเขา [สาวก] ไม่ได้รับอนุญาตให้ถอนข้าวละมานนั้นออก ข้าวละมานและข้าวสาสี้จะต้องเติบโตไปด้วยกันจนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว และเมื่อนั้น ข้าวละมานจะมีปริมาณมากจนต้องมัดเป็น “พ่อน”

ประกาศที่สาม พระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่าผู้ที่ประกาศตนว่าเชื่อพระองค์บนโลกนี้จะขยายออกไปอย่างมากและรวดเร็วเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดเล็ก ๆ ที่เติบโตเป็นผัก ในที่สุดก็กลายเป็นต้นไม้ มีกิ่งก้านขยายออกไป แต่ผีมารและพวกของมันจะพักอาศัยอยู่ในต้นไม้เหล่านี้ **ประกาศที่สี่** พระองค์ทรงประกาศว่าแบ่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความจริงที่ไร้มลทินของพระองค์ จะถูกใส่สิ่งแปลกปลอมและทำให้เสียอย่างหลบๆ ซ่อนๆ และลับๆ และผลลัพธ์คือแบ่งทั้งหมดจะมีเชื้อ

เหล่าสาวกที่น่าสงสารมีเหตุผลเหมาะสมที่จะสับสนและท้อใจ จากนั้น องค์พระเยซูเจ้าทรงนำพวกเขาออกมา และตรัสถ้อยคำที่จะให้ความเชื่อมั่นแก่ใจของพวกเขาด้วยอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์และไข่มุก พระองค์ทรงให้พวกเขาได้รู้ว่า แม้ว่าผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียนแต่ภายนอกจะขยายออกไปอย่างมาก แต่ในส่วนของพระเจ้าไม่มีความล้มเหลว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่ามีกายสองกาย **กลุ่มผู้ที่ทรงเลือกไว้สองกลุ่ม** ผู้ซึ่งมีค่าอย่างมากในสายพระเนตรของพระองค์ และด้วยกลุ่มคนเหล่านี้ พระองค์จะทรงสำแดงความยิ่งใหญ่แห่งพระคุณและสง่าราศีของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด และ**ในอาณาจักรสองอาณาจักรของพระองค์ คืออาณาจักรบนโลกและในสวรรค์** มีกลุ่มผู้ที่ได้ทรงเลือกไว้ที่แตกต่างกันสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็น **“ขุมทรัพย์”** ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา หมายถึงชนชาติอิสราเอล ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็น **“ไข่มุก”** หมายถึงกายหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียก มีจุดหมาย เป็นพลเมืองและเป็นผู้จะได้รับมรดกแห่งสวรรค์ ลำดับของอุปมาสองเรื่องถัดไปเป็นดังนี้ “แก่ชาวียวก่อนและแก่ชาวต่างชาติ” ดังนั้นพระคริสต์จึงตรัสถึงขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอล ก่อนไข่มุก ซึ่งเปรียบถึงคริสตจักร

กฎแฉดออกที่สอง ซึ่งอุปมานี้ และสองอุปมาที่ตามมา คือวิธีการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแบ่งกลุ่มอุปมา อุปมาทั้งหมดในกลุ่มนี้มีเจตน์เรื่องด้วยกัน และพระองค์ทรงแบ่งอุปมาออกเป็นสี่เรื่องและสามเรื่อง พระองค์ตรัสอุปมาสี่เรื่องแก่คนทั้งหลายที่ชายฝั่ง และสามเรื่องสุดท้ายแก่เหล่าสาวกในเรือ หมายเลขสี่เป็นหมายของแผ่นดินโลก ของโลกนี้ พระเจ้าได้ประทับตรา“สี่”บนโลก มีสี่จุดบนเข็มทิศ สี่ฤดูในหนึ่งปีและอื่นๆ ดังนั้น เลขสี่จึงเป็นหมายของแผ่นดินโลกหรือโลก ดังนั้นในอุปมาสี่เรื่องแรกในมัทธิว 13 พระคริสต์ได้ทรงบรรยายถึงแผ่นดินสวรรค์ดังที่**ปรากฏในโลก** ดังที่ปรากฏให้เห็นบนโลก ในอุปมาสามเรื่องสุดท้าย เราเห็นแนวคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ เราได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีในแผ่นดินสวรรค์ ได้แก่ ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ ไข่มุกที่มีราคาแพง

ด้วยบทหน้าที่ค่อนข้างยาวนี้ ตอนนี้ เราจะพิจารณารายละเอียดของอุปมานี้กัน “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา” ถ้าใช้ชื่อพระคัมภีร์เพื่อแปลชื่อพระคัมภีร์แล้ว จะไม่ยากเลยที่จะรู้ว่าความหมายของ “ขุมทรัพย์[ที่]ซ่อนไว้” จริงๆ แล้วคืออะไร ให้กลับไปทอพยา 19:5 “เหตุฉะนั้นถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ **เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา**” (ซึ่งสอดคล้องกับ “ทุ่งนา” ที่พบ “ขุมทรัพย์”) “เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยซูฮาวาห์ พระเจ้าของท่าน และพระเยซูฮาวาห์**ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์**” (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:2) ชาวฮีบรูในข้อนี้เป็นกลุ่มเดียวกับในอพยพ 19:5 “เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดก (ซึ่งหมายถึงส่วนบนโลกของพวกเขา) แก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ พระองค์ทรงกั้นเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล เพราะว่าส่วนของพระเจ้าคือ ประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8, 9) นั่นคือ**ในที่นี้บนแผ่นดินโลก** เพราะบริบทกล่าวถึงสิ่งสารพัดของโลกเท่านั้น ซึ่งคือการแบ่งปันแผ่นดินโลกแก่ประชาชาติต่างๆ “เพราะพระเจ้าทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์” (สดุดี 135:4) ข้อความเหล่านี้ไม่ได้อ้างถึงสิทธิชนแห่งยุคนี้เลย ซึ่งคือคริสตจักรอันเป็นพระกายของพระคริสต์ แต่กล่าวถึงอิสราเอลบนโลกตามฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาเป็นขุมทรัพย์บนโลกของพระเจ้า ผู้ที่ได้ทรงเลือกไว้บนโลก สิ่งยืนยันความหมายนี้เกี่ยวกับ “ขุมทรัพย์” ในอุปมาของเราคือข้อเท็จจริงว่า จดหมาย 21 ฉบับในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่เคยเลยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะใช้คำว่า “ขุมทรัพย์” เพื่อหมายถึงคริสตจักร ไม่เคยใช้เพื่อหมายถึงธรรมิกชนแห่งยุคปัจจุบันนี้เลย

สิ่งแรกที่เราทราบจากมัทธิว 13:44 เกี่ยวกับขุมทรัพย์นี้คือว่าขุมทรัพย์ซ่อนอยู่ในทุ่งนา และ**ทุ่งนาคือ “โลก”** (ข้อ 38) ซึ่งเป็นสภาพที่พระเจ้าทรงพบผู้ที่ได้ทรงเลือกไว้บนโลกในตอนแรกที่พระองค์ทรงพยายามช่วยเหลือพวกเขา อุปมาเริ่มต้นขึ้นด้วย

ซุมทรีพีย์ซอห์นอยู่ในทุ่งนา และพระคัมภีร์เก่าเริ่มต้นด้วยอิสราเอลซอห์นอยู่ในทุ่งนา ใครเป็นบิดาของอิสราเอลตามเนื้อหนัง คำตอบคืออับราฮัม กลับไปที่จุดเริ่มต้นในชีวิตของอับราฮัม เขาอยู่ที่ไหนเมื่อพระหัตถ์ของพระเจ้าวางไว้บนเขาเป็นครั้งแรก เขาใช้ชีวิตแยกออกจากผู้บุชารูปเคารพรอบๆ ตัวเขาเช่นนั้นหรือ ไม่ใช่เลย เขาซอห์นอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น เขาเป็นหนึ่งในคนพวกนั้น เมื่อดูประวัติศาสตร์ต่อไป หลังจากอับราฮัม ก็เป็นอิสอัค ยาโคบเพราะเขาไม่ใช่ผู้ที่ได้ทรงเลือก ยาโคบอยู่ห่างไกลจากแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ต้องอยู่ในป่าแดน-อาร์มทำงานให้กับคนที่ดูเหมือนเป็นคนต่างชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้าและไม่มีศีลธรรม ยาโคบอยู่ในหมู่คนรับใช้ของลาบัน เขาซอห์นอยู่ไม่มีสิ่งใดที่บ่งบอกว่าเขาจะคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงพอพระทัยเป็นอย่างมาก

เมื่อดูต่อไป จะเห็นว่าลูกหลานของอับราฮัมและยาโคบมีจำนวนมากขึ้นจนถึงประมาณสองล้านคน พวกเขาอยู่ที่ไหนกัน พวกเขาทำงานที่เตาเผาอิฐของอียิปต์ เป็นทาส อะไรที่เป็นสิ่งแสดงถึงความแตกต่าง มีอะไรที่บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นซุมทรีพีย์เฉพาะของพระเจ้าบ้าง ไม่มีเลย ซุมทรีพีย์ถูก "ซอห์น" ไว้ อุปมาเริ่มต้นขึ้นที่ตรงนี้และประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอลก็เช่นกันเริ่มต้นขึ้นที่ซึ่งถูกฝังเอาไว้ท่ามกลางความไร้ค่าของอียิปต์ "เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น...และท่านจงตอบสนองต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวอาร์มผู้หลงทางท่องเที่ยวไป'" (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:1, 2, 5) ใช้แล้ว ซุมทรีพีย์ถูกซอห์นไว้ในทุ่งนาตั้งแต่เริ่มแรก จากอิสยาห์ 51:1-2 เราทราบว่าในเวลาต่อมา พระเจ้าทรงเตือนชาวอิสราเอลถึงจุดเริ่มต้นที่ต่ำต้อยของพวกเขา ว่าเขาเป็นผู้ถ่อมใจเพียงใด "จงฟังเราสิ เจ้าทั้งหลายผู้ชวนชวหายหาการช่วยกู้ เจ้าผู้แสวงหาพระเจ้า จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงมองดูบ่อหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา จงมองอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาราห์ผู้คลอดเจ้า" ข้อพระคัมภีร์อื่นอีกหนึ่งข้อเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ "เพราะว่าส่วนของพระเจ้าคือ ประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกันดาร" (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9, 10) ซึ่งกล่าวถึงจุดเริ่มต้นที่ต่ำต้อยอีกครั้งหนึ่ง ซุมทรีพีย์นั้นถูก "ซอห์น" ไว้ในทุ่งนา

ตอนนี้กลับมาดูรายละเอียดอย่างที่สองของเรา "แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนซุมทรีพีย์ซอห์นไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซอห์นเสียอีก" ประเด็นต่อมาคือ การพบซุมทรีพีย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ง่ายมากจนไม่ต้องมีการแปล "ผู้" นั่นคือพระคริสต์พระองค์เอง เหมือนเช่น "คน" นั่นเป็นพระคริสต์ในข้อ 24 (ดูคำอธิบายจากข้อ 37) และในอุปมาต่อมา (ดูคำอธิบายจากข้อ 44) "การพบ" ซุมทรีพีย์โดยพระคริสต์หมายถึงเวลาที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชาธิปไตยอยู่บนโลก ยอห์น 1:11 เขียนไว้ว่า "พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์" ซึ่งไม่ได้หมายถึงผู้ที่ เป็นของพระองค์ในทางฝ่ายวิญญาณ เพราะยังเขียนไว้อีกว่า "ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์" นั่นคือผู้ที่ เป็นของพระองค์ทางฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์ตรัสแก่หญิงชาวคานาอันในมัทธิว 15:24 "เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล" พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์นั้นเสด็จมายังอิสราเอล มายังชาวยิว การรับใช้ของพระองค์จำกัดอยู่แค่ชาวยิว พระองค์ทรง "พบ" "ซุมทรีพีย์" ซุมทรีพีย์จึงไม่ได้ซอห์นอยู่ต่อไปเมื่อพระคริสต์เสด็จมา ชาตินิวไม่ได้เป็นเหมือนเช่นในสมัยของโมเสสในอียิปต์ บรรดาบุตรของยาโคบได้อยู่ในแผ่นดินของตนแล้ว พวกเขาไม่มีวิหารของตนเอง พวกเขาไม่มีวิหารยังคงมีอยู่และพระคริสต์เสด็จมาเพื่อคนเหล่านี้

"แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนซุมทรีพีย์ซอห์นไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซอห์นเสียอีก" มีขั้นตอนที่ชัดเจนในแต่ละประโยค เขา "ซอห์น" ซุมทรีพีย์ คำนี้เป็นคำที่น่ากลัวที่สุดในบทนี้รองจากคำว่าเตาไฟ จำได้หรือไม่ว่าอะไรในมัทธิวบทที่ 12 ที่เป็นกฎแจสุบที่ 13 ในมัทธิว 12 พระคริสต์ทรงแสดงพระองค์แก่ชาวยิวและชาวยิวปฏิเสธพระองค์ และเพราะพวกเขาปฏิเสธพระองค์ พระองค์จึงทรงปฏิเสธพวกเขา โดยประกาศการพิพากษาพวกเขาเมื่อตรัสว่าวิญญาณชั่วที่กลับมาได้นำวิญญาณที่ร้ายยิ่งกว่ามาอีกเจ็ดวิญญาณ "คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น" ในตอนท้ายของบท พระคริสต์ทรงประกาศว่าพระองค์ไม่ทรงถือว่ามี ความเกี่ยวข้องกับผู้ใดนอกจากทางฝ่ายวิญญาณเท่านั้น นั่นคือ "ผู้ใด[ที่]จะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์" พระคริสต์ทรงตัดสายสัมพันธ์ที่เชื่อมพระองค์กับชาวอิสราเอลในทางเนื้อหนัง ดังนั้นในอุปมานี้ **ประการแรก** ซุมทรีพีย์ซอห์นอยู่ในทุ่งนา

ซึ่งเป็นสภาพของอิสราเอลในตอนต้นประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอลในเวลาพระคัมภีร์เก่า **ประการที่สอง** ผู้ที่มาพบชุมทรัพย์ คือ พระคริสต์เสด็จมาบนโลก **ประการที่สาม** **ชุมทรัพย์ถูกซ่อนอีกครั้งหนึ่ง** ซึ่งคือการที่**พระคริสต์ปฏิเสธรอิสราเอล “การซ่อน”** **ชุมทรัพย์** หมายถึงการที่**ชาวยิวกระจัดกระจายกันไปทั่วโลก** และพระองค์ทรง“ซ่อน”ชุมทรัพย์ไว้เป็นอย่างดีจนเรายังไม่สามารถหาสืบเผ่าจากสิบสองเผ่านั้นได้ พวกเขาถูกซ่อนไว้จนไม่มีใครในปัจจุบันรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน

พระคัมภีร์ข้อความหนึ่งเป็นหลักฐานถึงสิ่งที่เราได้กล่าวไปเกี่ยวกับการ “การซ่อน” อิสราเอลของพระคริสต์ “เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษาในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ ถ้าเขาฉลาดแล้ว เขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:28, 29) หลายครั้งมีผู้เทศนาข้อพระคัมภีร์นี้ราวกับว่ามีความหมายถึงทุกคนบนโลก และ “เรื่องสุดท้ายปลายมือ” หมายถึงช่วงเวลาก่อนตาย แต่ “เรื่องสุดท้ายปลายมือ” ในที่นี้ หมายถึงชาติอิสราเอล และเป็นจุดจบประวัติศาสตร์ของพวกเขาบนโลกนี้ ตอนนี้องานข้อต่อมา “คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากพระศิลาของเขา ได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย” ไซแล้วพวกเขา “ขาย” พระองค์ด้วยเงินสามสิบเหรียญเงิน แต่ “ผู้ใดหว่านอะไรลง ก็เกี่ยวเก็บสิ่งนั้น” และพระเจ้าทรงให้พวกเขาอยู่ในมือของคนต่างชาติ **พระศิลาของเขา “ได้ขาย”** เขา และ**“พระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย”** ซึ่งก็คือการที่**ชุมทรัพย์ถูก “ซ่อน” ไว้**อีก พวกเขาถูก **“ทอดทิ้ง”** เมื่อ**สิ่งหนึ่งถูกทอดทิ้ง** ก็**จะไม่สามารถเห็นมันได้อีก** มันถูกซ่อนไม่ให้เห็น

ต่อมาเป็นประเด็นที่สี่ ซึ่งเป็นรายละเอียดที่น่าคิดมากที่สุดในการอุปมาเรื่องนี้ ให้สังเกตให้ดี “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนชุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปริตจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อนานั้น” มีการซื้อนาหลังจากซ่อนชุมทรัพย์ไว้ และดังที่เราเห็นได้ การซ่อนชุมทรัพย์หมายถึงการตัดสินใจของพระคริสต์ต่อชาวอิสราเอลและการทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วโลก ตอนนี้นำเปิดไปที่ ยอห์น 11:51, 52 “เรามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์” เขาพยากรณ์ว่าอย่างไร ว่า “พระเยซูจะสิ้นพระชนม์” เพื่อใคร “แทนชนชาตินั้น และมีไซ่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน” **ไม่มีอะไรชัดเจนไปกว่านี้แล้ว ในที่นี้คือกลุ่มคนสองกลุ่ม ได้แก่ “ชาตินั้น” และยังมีกรรวบรวม “บุตรของพระเจ้า” ที่กระจัดกระจายกันนั้น** การรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกันคือสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำอยู่ในยุคปัจจุบัน โดยทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์ และรวบรวมเข้าเป็นกายเดียวนั้นคือสิ่งที่อยู่ในอุปมาเรื่องที่ถูกซ่อนไว้แต่ก่อนจะถึงตรงนั้น ในยอห์น 11:51 ทำให้เรารู้ว่า พระองค์ทรงวางพระชนม์เพื่อ “ชนชาตินั้น” **ซึ่งคือผู้ที่อยู่ในอุปมาเรื่องที่ถูกซ่อนไว้ คือประชากรบนโลก ที่ซ่อนในทุ่งนา ซึ่งคือโลกหรือแผ่นดินโลกนี้ ประชากรนี้คือผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกบนโลก คือ “ชาตินั้น” ในอุปมาเรื่องที่ถูกซ่อนไว้ คือประชากรแห่งสวรรค์**

แต่เราทราบจากอุปมาว่า “เพราะความปริตจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อนานั้น” เปิดไป 2 เปโตร 2:1 “แต่เราได้มีคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นในชนชาตินั้น เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งจะลอบเอามิฉลาดที่อื่นจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสื่อมสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่ [ในที่นี้ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า ‘ซื้อ’ ไม่ใช่ ‘ไถ่’] เขาไว้” ผู้สอนผิดๆ เหล่านี้เป็นคนชั่ว แต่ในข้อนี้กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงซื้อเขา หลายคนสร้างความสับสนให้ตนเองเมื่อไม่แยกความแตกต่างระหว่างการซื้อกับไถ่คือ **องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง “ซื้อ” โลก [หมายถึง พระองค์ทรงซื้อสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของโลก] แต่พระองค์ไม่ได้ “ไถ่” โลก [หมายถึง มนุษย์ทุกคน]** การซื้อกับการไถ่มีความแตกต่างกันอย่างมาก อาดัมคนแรกเป็นผู้นำโลก พระเจ้าตรัสว่า “ให้ครอบครองทุกสิ่ง” และมนุษย์ก็เสียการครอบครองนั้นไป เสียสิทธิ์ในการครอบครองไป ผีมารแย่งการครอบครองนั้นไปจากมือของมนุษย์ และอาดัมผู้มาภายหลังซึ่งเป็น “มนุษย์ที่สองเสด็จมาจากสวรรค์” จำเป็นต้องซื้อสิ่งที่อาดัมเสียไปนั้นกลับคืนมา ดังนั้น พระองค์จึงซื้อทุ่งนา พระองค์ได้ซื้อโลกทั้งโลก แต่พระองค์ไม่ได้ไถ่โลกนั้น พระองค์ทรงซื้อทุ่งนานั้น พระองค์ทรงซื้อทุ่งนาก็เพราะชุมทรัพย์ซ่อนไว้ในนานั้นด้วย **ชุมทรัพย์ในทุ่งนาคืออิสราเอล ผู้ที่ซ่อนในอุปมาคือพระคริสต์ พระองค์เสด็จไปและขายสิ่งที่พระองค์ทรงมี พระองค์ผู้มั่งคั่งทรงยอมเป็นคนยากคน และซื้อทุ่งนานั้น** แต่หลังจากซ่อนชุมทรัพย์ไว้ในทุ่งนาอีกครั้งด้วยเหตุนี้ **ชนชาติยิวจึงไม่ได้รับประโยชน์จากการไถ่บาปของพระคริสต์จนกว่ายุคนี้จะสิ้นสุดลง** ชาว

อิสราเอลจะไม่ได้ประโยชน์จากการซื้อของพระองค์จนกว่าจะถึงเวลาการครอบครองหนึ่งพันปี พระองค์ทรงซื้อทุ่งนาเพราะ ชุมทรัพย์อยู่ในทุ่งนานั้น จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงกล่าวถึงการซื้อทุ่งนาหลังจากซ่อนชุมทรัพย์ไว้ในทุ่งนาอีก

โดยสรุป **ประการแรก** ชุมทรัพย์ซ่อนอยู่ในทุ่งนา อันเป็นสิ่งที่นำเรากลับไปสู่จุดเริ่มต้นประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล **ประการที่สอง** การที่ผู้นั้นพบชุมทรัพย์ คือการที่พระคริสต์เสด็จมาบนโลกนี้และประกาศแก่ชาวยิวในปาเลสไตน์เท่านั้น **ประการที่สาม** การที่ผู้นั้นซ่อนชุมทรัพย์อีกคือการที่พระคริสต์พิพากษาอิสราเอลเพราะพวกเขาปฏิเสธพระองค์ ซึ่งเกี่ยวข้องไปถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลก **ประการที่สี่** การที่ผู้นั้นซื้อชุมทรัพย์และทุ่งนาที่พบชุมทรัพย์นั้น หมายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ท่านสังเกตหรือไม่ว่าประเด็นที่ห้าถูกละไว้ ตามหลักเหตุผลแล้ว ผู้นั้นควรจะครอบครองชุมทรัพย์ที่เขาซื้อมา เขาซ่อนมันไว้และเขาซื้อมันมา ตามหลักเหตุผลแล้ว อุปมาจะสมบูรณ์ได้ด้วยข้อเท็จจริงว่า ผู้นั้นเป็นเจ้าของและครอบครองชุมทรัพย์นั้น **ทำไมสิ่งนี้จึงถูกละไว้ เพราะอยู่นอกขอบเขตของมัทธิว 13** บทนี้เกี่ยวข้องกับ “ข้อความลับลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์” ซึ่งเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ ซึ่งอธิบายถึงจุดประสงค์ของพระคริสต์บนโลกในช่วงเวลาที่พระองค์ไม่อยู่ ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดในอุปมานี้ที่เกี่ยวข้องกับการกลับคืนสู่สภาพเดิมของอิสราเอลและองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองชุมทรัพย์บนโลกของพระองค์ เพราะการครอบครองนั้นจะเกิดขึ้นหลังจากยุคนี้สิ้นสุดลงแล้ว หลังจากสิ้นสุดประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ หลังจากยุคใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น คือยุคการครอบครองหนึ่งพันปี ข้อพระคัมภีร์เหมาะสมเพียงใดที่ละข้อความนี้ไว้ เพราะข้อความเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการค้นหาของพระคริสต์และการครอบครองชุมทรัพย์ ดูอาโมส 9:14, 15; กิจการ 15:16, 17 ในเวลาอันควร ชาวยิวจะปรากฏเป็น “ชุมทรัพย์” เฉพาะของพระเจ้าบน “แผ่นดินโลก” ดูอิสยาห์ 62:1-4

บทที่ 8

ไข่มุก

“อีกประการหนึ่งแผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพอค่าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี และเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น” (มัทธิว 13:45, 46)

ประการแรก เราจะกล่าวถึงคำแปลที่นิยมและแพร่หลายเกี่ยวกับอุปมานี้ ความเข้าใจโดยทั่วไปของคำแปลดังกล่าวคือ คริสตศาสนาเป็นเหมือนผู้ที่ปรารถนาความรอดอย่างจริงจังและแสวงหาความรอดอย่างบากบั่น ในที่สุด ความพยายามของเขาก็สำเร็จโดยการพบพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นไข่มุกที่มีค่ามาก เมื่อพบพระองค์ ซึ่งมีสัญลักษณ์คือพระกิตติคุณ คนบาปขายทุกสิ่งที่มี นั่นคือว่า เขาทิ้งทุกสิ่งที่มีเนื้อหนังยึดถือไว้ เขาละทิ้งเพื่อนทางฝ่ายโลก เขายอมจำนนความต้องการของตน เขาอุทิศชีวิตของตนแก่พระเจ้า และด้วยเหตุนี้ ชี้อธิปไตยแห่งความรอดมา สิ่งที่น่ากลัวก็คือว่าคำแปลนี้เป็นคำแปลที่แพร่หลายเกือบจะทุกที่ทั่วไปในศาสนาคริสต์ในปัจจุบัน

ตอนนี้ แม้ว่าจะขัดกับคำแปลที่นิยมกัน เราจะกล่าวถึงข้อโต้แย้งสามข้อที่สำคัญ **ประการแรก** มีการแปลว่าอุปมานี้สอนว่าคนบาปแสวงหาความรอดอย่างจริงจังและบากบั่น แต่ความจริงคือว่าไม่มีคนบาปคนใดในโลกนี้ที่จะลงมือแสวงหาความรอดก่อน คนบาปควรที่จะแสวงหาความรอด เพราะจำเป็นต้องมีความรอดเป็นอย่างมาก คนบาปควรที่จะแสวงหาความรอดเพราะพระเจ้าทรงบัญชาให้เขาทำเช่นนั้น “ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลละความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเจ้า” “จงแสวงหาพระเจ้า เมื่อจะพบพระองค์ได้” เป็นคำบัญชาของพระองค์ แต่มนุษย์ที่หลง คนบาปในสภาพตามธรรมชาติ ไม่เคยทำเช่นนั้นและไม่มีความหวังที่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือความรอดของพระองค์

คนบาปคนแรกเป็นอย่างไร เมื่ออาดัมทำบาป และในเวลาเย็นของวันที่เลวร้ายวันแรกนั้น พระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าดังขึ้นในสวนเอเดน อาดัมทำอย่างไร เขาวิ่งหนีไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ล้มลงที่เท้าของพระองค์และร้องไห้ขอความเมตตาหรือไม่เลย เขาไม่ได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย เขาหนีไป คนบาปคนแรกไม่ได้ “แสวงหา” พระเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสวงหาเขา “เจ้าอยู่ที่ไหน” และก็เป็นเช่นนั้นตั้งแต่นั้นมา อับราฮัมเป็นอย่างไร ไม่มีอะไรในพระคัมภีร์ที่แสดงว่าอับราฮัมแสวงหาพระเจ้า ไม่มีอะไรแม้แต่ในอัยคัมภีร์เองเป็นคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า พ่อแม่ของเขาเป็นผู้บูชาพระเจ้าอื่น เหมือนเช่นที่โยชูวาบทสุดท้ายเขียนไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขาในเมืองที่ไม่เชื่อพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้แสวงหาพระเจ้า แต่พระเจ้าเป็นผู้แสวงหาเขา และก็เป็นเช่นนั้นตลอดมา เมื่อองค์พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา พระองค์ทรงประกาศว่า “บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะเที่ยวหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10)

แต่อาจมีบางคนคิดว่า “ผม/ดิฉันมีประสบการณ์ ผม/ดิฉันรู้เป็นอย่างดีว่ามีเวลาที่ผม/ดิฉันแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” เราไม่ปฏิเสธเรื่องนั้น สิ่งที่เราอยากจะทำคือ มีบางสิ่งก่อนหน้านั้น อะไรทำให้ท่าน “แสวงหา” องค์พระผู้เป็นเจ้า ความจริงคือว่าท่านแสวงหาพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงแสวงหาท่านก่อน เหมือนเช่นที่ท่านรักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักท่านก่อน และไม่ได้แสวงหาผู้เลี้ยงแกะ แต่ท่านเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แสวงหาแกะ และเมื่อพบแกะแล้ว ผู้เลี้ยงแกะให้แกะนั้นได้มีใจปรารถนาในผู้เลี้ยงแกะ จากนั้นแกะจึงเริ่มแสวงหาผู้เลี้ยงแกะ

การที่บอกว่าอุปมานี้สอนว่ามนุษย์ฝ่ายธรรมชาติ คนบาปที่ยังไม่ได้เชื่อพระเจ้าแสวงหาพระคริสต์ ซึ่งเป็น “ไข่มุก...มีค่ามาก” เป็นการปฏิเสธพระคัมภีร์และไม่ให้เกียรติแก่พระคุณของพระเจ้า โรม 3:11 เขียนไว้ว่า “ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า” ไม่มีใครเลย มีคนมากมายที่แสวงหาความเพลิดเพลิน แสวงหาความร่ำรวย แต่ไม่มีใครเลยที่แสวงหา “พระเจ้า” พระองค์ทรงเป็นผู้แสวงหาที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงแสวงหาวิญญาณที่ขัดสนและยากจนในเวลานี้ และแสดงให้พวกเขาเห็นว่าเขาจำเป็นต้องมีพระองค์ และทรงให้ใจของพวกเขาปรารถนาในพระองค์

ประการที่สอง มีผู้กล่าวว่า ในคำแปลที่นิยมกันของอุปมานี้คือว่า เมื่อแสวงหาและพบพระคริสต์ซึ่งเป็นไข่มุกที่มีค่ามากแล้ว คนบาปก็ขายทุกสิ่งที่มีและซื้อไข่มุกนั้น แต่ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้ เพราะคนบาปไม่มีอะไรจะให้ขาย เขาไม่มีความชอบธรรม

เพราะอิสยาห์ 64:6 กล่าวว่า ความชอบธรรมของเราทั้งสิ้นเป็น “เสื้อผ้าที่สกปรก” คนบาปไม่มีความดีเลย เพราะโรม 3:12 กล่าวว่า “ไม่มีสักคนเดียวที่กระทำดี ไม่มีเลย” เขาไม่มีความเชื่อ เพราะว่าความเชื่อเป็น “ของประทาน” จากพระเจ้า (เอเฟซัส 2:8) คนบาปไม่มีอะไรจะให้ขาย ความเห็นที่นิยมกันของอุปมานี้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าจากหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะพระองค์ทรงประกาศว่าความรอดไม่ใช่สิ่งที่ต้องเสียเงินเสียค่า (อิสยาห์ 55:1)

ประการที่สาม การที่จะกล่าวว่าคนบาปขายทุกสิ่งที่มีและซื้อไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก นั่นคือ ซื้อพระคริสต์ เป็นสิ่งที่เลวร้ายอย่างมาก ช่างเป็นเรื่องน่าขัน ช่างเป็นการดูถูกพระเจ้าจริงๆ สิ่งหนึ่งที่สอนไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์คือว่า ความรอดไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สามารถซื้อได้ “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด... ไม่ใช่ตามการชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ แต่ตามพระองค์ทรงพระกรุณา” (ทิตัส 3:5 – พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) “ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์” (โรม 6:23) ถ้าเป็น “ของประทาน” แล้ว ก็ไม่ต้องซื้อขายหรือแลกเปลี่ยน

คำแปลที่ถูกต้อง

ตอนนี้ เราจะกล่าวถึงคำแปลที่ถูกต้องของอุปมานี้ “อีกประการหนึ่งแผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้า” “พ่อค้า” หมายถึงพระคริสต์ เหมือนเช่นตลอดทั้งบทนี้ “คน” ที่หว่านเมล็ดพืชดีในทุ่งนาในอุปมาเรื่องแรกคือ พระคริสต์ “คน” ในข้อ 24 ในตอนต้นของอุปมาเรื่องที่สองหมายถึงพระคริสต์ และ “พ่อค้า” ในอุปมานี้ หมายถึงองค์พระเยซูเจ้า ตอนนี้ ให้สังเกตทำนองที่เกี่ยวข้อกับ “คน”

ประการแรก เขาปรารถนาไข่มุกอย่างดี “อีกประการหนึ่งแผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี และเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น” อุปมานี้เริ่มต้นขึ้นโดยประกาศว่าพ่อค้าได้ตั้งใจหาไข่มุก ไข่มุกหมายถึงคริสตจักรของพระองค์และธรรมิกชนที่องค์พระเยซูทรงปรารถนา ซึ่งเป็นสิ่งเหนือความเข้าใจของเรา มีอะไรในเราซึ่งขัดสน หลง เสื่อมทราม เต็มด้วยบาปที่ทำให้พระองค์ทรงปรารถนาในเรา

ตอนนี้เปิดไปข้อพระคัมภีร์ที่แสดงถึงความคิดนี้ นั่นคือ ความปรารถนาของพระคริสต์ต่อคนทั้งหลาย “และพระราชาทรงปรารถนาความงามของเธอ” (สดุดี 45:11) น่าแปลกใจที่พระองค์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์จะมีความปรารถนาอย่างมากในตัวน่าขยะแขยงที่ขัดสน เต็มไปด้วยบาปของโลก เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ให้ระลึกถึงถ้อยคำที่ตรัสในยอห์น 14 อันแสดงถึงใจขององค์พระผู้ช่วยให้รอด “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” ถ้อยคำนี้แสดงถึงความรักของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์ คนเหล่านี้มีค่ามากเพียงใดในสายพระเนตรของพระองค์ “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก” แม้ว่าสถานที่นั้นจะสวยงามและสมบูรณ์แบบ แต่ไม่ได้ทำให้พระองค์พอพระทัยจนกว่าสถานที่นั้นจะมีผู้อาศัยคือผู้ที่ทรงจัดเตรียมสถานที่นั้นไว้ให้ “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไป... เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” ถ้อยคำนี้แสดงถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าของพระคริสต์ผู้จะไม่ทรงพอพระทัยจนกว่าพระองค์จะได้ผู้ที่พระองค์ทรงซื้อด้วยพระโลหิตของพระองค์มาอยู่กับพระองค์ เปรียบเทียบเอเฟซัส 5:25; วิวรณ์ 3:20 อุปมานี้จึงเริ่มต้นโดยการประกาศความปรารถนาของพระคริสต์ต่อ “ไข่มุก” นี้

ประการที่สองคือพระองค์ทรงถือว่าไข่มุกนี้ “มีค่ามาก” ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์จำนวนมากสับสน แม้แต่นายสเปอร์จัน⁶ เคยคิดว่าถ้อยคำเช่นนั้นไม่อาจหมายถึงคนบาปที่ขัดสนแห่งโลกนี้ได้ จะเหมาะสมก็แต่กับพระคริสต์ของพระเจ้าเท่านั้น เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจว่าไม่เพียงแต่พระคริสต์จะทรงปรารถนาท่านและข้าพเจ้าเท่านั้น แต่เรายังมี “มีค่ามาก” ในสายพระเนตรของพระองค์อีกด้วย เป็นการอธิบายสิ่งที่อยู่ในอิสยาห์ 55:8, 9 ที่ว่า “ความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า... เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด... ความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น” ใช่แล้ว ความคิดของพระองค์สูงกว่าความคิด

⁶ ชาร์ลส ฮัดดัน สเปอร์จัน (Charles Haddon Spurgeon) มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1834-1892 เป็นนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงของอังกฤษในเวลาช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่สิบเก้า (ค.ศ. 1850-99)

ของเรา คนบาปที่ได้รับการไถ่คนใดจะมีความคิดเช่นนี้ในใจของตนหากว่าพระวาระของพระเจ้าไม่ได้บอกเราว่าเรา“มีค่ามาก”ในสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีคนใดเลย ข้าพเจ้ามั่นใจว่าไม่มีพวกเรากันใดเลยที่จะคิดเช่นนั้น เพราะประชากรของพระเจ้าไม่มี “มีค่า” ในสายตาของตนเอง อย่างไรก็ตามสายพระเนตรของพระเจ้าเลย แต่ลองคิดดูสิว่า เรา“มีค่า”ในสายพระเนตรของพระองค์ สุภาภิต บทที่ 8 กล่าวถึงในเรื่องนี้ ในข้อนี้ เราทราบถึงพระดำรัสของพระเจ้าและเวลาเมื่อมีการวางรากฐานโลก “เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนอย่างนายช่าง เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์” และในข้อ 31 มีถ้อยคำเกี่ยวกับพระคริสต์ซึ่งเป็นการพยากรณ์ “ปิติยินดีในบุตรชายของมนุษย์” พี่น้องในพระคริสต์ทั้งหลาย เราไม่เพียงแต่อยู่ในความคิดของพระองค์เท่านั้น เราไม่เพียงแต่อยู่ในพระทัยของพระองค์ซึ่งวันรันดรเท่านั้น แต่พระทัยของพระองค์จดจ่ออยู่กับเรา พระองค์ทรงประทานความรักแก่เรา เราเป็นที่ “ปิติยินดี” ของพระองค์ เหมือนที่เขียนว่า “ปิติยินดีในบุตรชายของมนุษย์” อาจมีคนถามว่า “ท่านเข้าใจไหมว่าทำไมพระองค์จึงปิติยินดีในเรา” และเราก็พูดว่า “ไม่เลยเพื่อนรัก เราไม่อาจเข้าใจได้ ใจเล็กๆ ที่น่าสงสารของเราไม่สามารถขึ้นไปถึงระดับเช่นนั้นได้ เราได้เพียงแต่คุกเขาลงด้วยความพิศวงและนมัสการแม้จะไม่เข้าใจ

ประการที่สาม พ้อคำไม่เพียงแต่ปรารถนาไข่มุกนี้และถือว่ามีค่ามากเท่านั้น แต่ยังขายทุกสิ่งที่เราจะมีอีกด้วย เราพูดกันง่าย แต่เข้าใจยาก ถ้าใจของเราไม่สามารถขึ้นไปถึงระดับความคิดที่เพิ่งจะกล่าวถึงนี้ได้ ใครกันจะสามารถประเมินว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ ผู้ทรงสร้างจักรวาลหมายความว่าทรงขายทุกสิ่งที่มี พระองค์ผู้มั่งคั่งทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อท่าน จนยิ่งกว่าเราคนไหนคนใด จนกว่ามาก พระองค์ทรงยอมมากจนต้องอยู่ที่รางหญ้า เพื่อที่วันหนึ่งเราจะได้อยู่ที่นิเวศพระองค์ทรงยอมมากจนไม่มีที่ว่างสำหรับเรา เพื่อที่ท่านและข้าพเจ้า ผู้เป็นที่ทรงพอพระทัย จะได้วางหัวของเราอยู่ในอกของพระองค์ ซึ่งวันรันดร “แม้พระองค์ผู้มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี”

ประการที่สี่ พ้อคำคนนี้แสวงหาไข่มุก “อีกประการหนึ่งแผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุก” ซึ่งชี้ให้เห็นสิ่งที่ต่างจากสิ่งที่เราเห็นในอุปมาก่อนหน้านี้ ในอุปมาเรื่องที่ทำ **ขุมทรัพย์ถูกพบ** ในกรณีของไข่มุก ไข่มุกถูกแสวงหา ความแตกต่างแสดงถึงความแตกต่างระหว่างประชากรบนโลกของพระเจ้า ซึ่งคือชาวยิว และประชากรแห่งสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วคือชาวต่างชาติ (กิจการ 15:14) เอเฟซัส 2:17 เขียนว่า “และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และประกาศสันติสุขแก่คนที่อยู่ใกล้” คนบาปทุกคนไม่ได้ “อยู่ไกล” จากพระองค์หรือ มีคนบาปที่ “อยู่ใกล้” พระองค์ด้วยหรือ ในความหมายหนึ่ง คำตอบคือไม่มี อีกความหมายหนึ่ง คำตอบคือมี **ในทางฝ่ายวิญญาณแล้ว** **เชื้อสายของอาดัมทุกคนเป็นผู้ที่ “ไกล” จากพระองค์ แต่ในยุคหนึ่ง ชาวยิว “อยู่ใกล้” และชาวต่างชาติ “อยู่ไกล”** แต่ต้องมีการประกาศสันติสุขแก่คนทั้งสองกลุ่ม พระองค์เทศนาสันติสุขแก่ท่านซึ่งอยู่ไกล (นั่นคือ ชาวต่างชาติ) และแก่พวกเขาที่อยู่ใกล้ (ซึ่งคือ ชาวยิว) ดังนั้นอุปมาเรื่องแรกในสองเรื่องนี้ ขุมทรัพย์ถูก “พบ” ไม่จำเป็นต้องมีการ “แสวงหา” เพราะอยู่ในดินแดนที่พระคริสต์ของพระเจ้าทรงมาบังเกิดอยู่แล้ว ชาวยิวมีความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาภายนอกกับพระเจ้า โดยมีพระวาระของพระเจ้าในมือของพวกเขา พระวิหารของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา ฯลฯ แต่ในอุปมาถัดมา เกี่ยวข้องกับชาวต่างชาติ พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องถูก “พบ” เท่านั้น แต่ยังต้องมีการ “หา” อีกด้วย พวกเขา “อยู่ใกล้” จากพระเจ้าในทุกทาง พระคัมภีร์มีความถูกต้องในทุกรายละเอียด

ไข่มุกถูกซื้อ

ต่อมา พ้อคำซื้อ “ไข่มุก” ไม่มีความจำเป็นต้องขยายความในเรื่องนี้ ยกเว้นแต่อ้าง 1 เปโตร 1:18, 19 “ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประทุษร้ายอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิใช่ได้ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง” ที่ไม่กางเขน พระองค์ทรงซื้อไข่มุก และราคาที่พระองค์จ่ายไปคือโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง

ประการแรกให้เราพิจารณาถึง “ไข่มุก” และชื่นชมความถูกต้อง ความสวยงามและความสมบูรณ์ของความเปรียบที่พระคริสต์เลือกเพื่อบรรยายคริสตจักรของพระองค์ **ประการแรก สังเกตความเป็นหนึ่งเดียว “พ้อคำที่ไปหาไข่มุกอย่างดี และเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก”** อย่างไรก็ตาม ให้เราสังเกตว่าพ้อคำคนนี้มีไข่มุกหลายเม็ด เขาได้แสวงหาไข่มุกอย่างดี [หลาย

เมียด] และเขาพบไข่มุกเหล่านั้น ไข่นั้น พระคริสต์ทรงมีไข่มุกหลายเม็ด มีกลุ่มคนมากมายที่พระองค์ทรงได้ ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าเป็นกลุ่มหนึ่ง และอื่นๆ แต่จุดสนใจอยู่ที่ “ไข่มุกเม็ดหนึ่ง” เป็นพิเศษ ซึ่งหมายถึงความเป็นหนึ่งเดียวของธรรมิกชนในยุคปัจจุบันของพระเจ้า ในพระคริสต์ “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:28) เป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญว่าไข่มุกเป็นวัตถุมีค่าเพียงอย่างเดียวที่ไม่อาจถูกแยกออกจากกันได้นอกจากจะทำลายมันเสีย ข้าพเจ้าอาจนำเพชรมาและตัดออกเป็นสองส่วน ก็จะได้เพชรสองเม็ด ข้าพเจ้าอาจนำก้อนทองคำและแบ่งเป็นสองก้อน และข้าพเจ้าจะมีทองสองก้อน แต่ถ้าข้าพเจ้านำไข่มุกมาและตัดเป็นสองส่วน ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรเลย ข้าพเจ้าได้ทำลายไข่มุกนั้นเสียแล้ว ไข่มุกหมายถึงความเป็นหนึ่งเดียวของธรรมิกชนในยุคปัจจุบันนี้

ประการที่สอง ไข่มุกเป็นผลผลิตของสิ่งมีชีวิต และเป็นวัตถุมีค่าเพียงอย่างเดียวที่เป็นเช่นนั้น ไม่เพียงเท่านั้น แต่ไข่มุกยังเป็นผลจากความทรمان ได้ท้องทะเลลึก มีสัตว์ตัวเล็กๆ ในเปลือกหอยอาศัยอยู่ เราเรียกสิ่งมีชีวิตนั้นว่า หอยนางรม วันหนึ่งสารแปลกปลอมซึ่งคือเม็ดทรายรูกล้าเข้าไป และทีมไปที่ด้านข้างของมัน พระเจ้าทรงให้สัตว์นี้มีการปกป้องตนเอง เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดมีการปกป้องตนเอง และสัตว์นั้นจึงปล่อยสารเหลวออกมาเรียกว่ามุกและปกคลุมบาดแผลนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า สัตว์เล็กๆ นั้นปล่อยมุกออกมาชั้นแล้วชั้นเล่าบนแผลในด้านข้างจนกระทั่งเกิดขึ้นเป็นไข่มุกในที่สุด ดังนั้น ไข่มุกจึงเป็นผลผลิตของความทรمان ช่างเป็นการเปรียบเทียบที่จริงจัง และเป็นสัญลักษณ์ที่ถูกต้องอย่างแท้จริง คริสตจักรซึ่งคือธรรมิกชนของยุคนี้เป็นผลของความเจ็บปวดของจิตวิญญาณของพระคริสต์ เราอาจกล่าวได้ว่าไข่มุกเป็นการตอบสนองต่ออันตรายที่สัตว์นั้นต้องทนทุกข์ อีกนัยหนึ่งคือว่าวัสดุที่รุกรานกลายเป็นสิ่งสวยงามในที่สุด สิ่งที่ทำร้ายหอยนางรมกลายเป็นวัตถุมีค่ามาก สิ่งที่ทำร้ายสัตว์นั้นซึ่งคือเม็ดทรายเล็กๆ ที่รูกล้าเข้าไปถูกปกคลุมด้วยความงามที่ไม่ใช่ของตัวมันเองและปกคลุมด้วยความสวยงามของผู้ที่มันทำร้าย องค์ผู้ประพันธ์พระคัมภีร์และพระเจ้าผู้ช่วยหรือคณาจารย์ของพระองค์ ผู้ทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติช่างมีความเข้าใจอย่างมาก ไข่นั้น เมื่อพระองค์ทรงสร้างหอยนางรม ทรงเห็นว่ามันจะเป็นแบบและความเปรียบที่เหมาะสมสำหรับคริสตจักรของพระองค์

ประการที่สาม ไข่มุกเป็นวัตถุที่ก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ทีละเล็กละน้อย ไข่มุกไม่ได้เกิดขึ้นภายในวันเดียว มีกระบวนการการรอคอยที่น่าเบื่อในขณะที่ไข่มุกก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ แต่มันคง และคริสตจักรก็เป็นเช่นนั้น คริสตจักรซึ่งเปรียบเหมือนไข่มุกอยู่ในกระบวนการก่อตัวขึ้นด้วยฤทธิ์เดชและพระคุณของพระเจ้ามาเป็นเวลาสิบเก้าศตวรรษแล้ว เหมือนเช่นที่หอยนางรมปกคลุมแผลด้านข้างของมันและปกคลุมสิ่งที่ทีมแทงเข้าไปด้วยมุกที่สวยงามชั้นแล้วชั้นเล่า ทำตามกระบวนการเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก ในคนแต่ละรุ่น พระเจ้าก็ทรงเรียกมนุษย์บนโลกออกมาจำนวนน้อยนิดและเพิ่มพวกเขาเข้าไปในคริสตจักรที่พระองค์ทรงกำลังสร้างอยู่เช่นกัน

ประการที่สี่ ให้สังเกตจุดกำเนิดที่ต่ำต้อยของสิ่งที่เป็นแบบของคริสตจักร ไข่มุกที่สวยงามมีต้นกำเนิดในท้องทะเลลึก อยู่ท่ามกลางโคลนตมและความโศโครก ที่ซึ่งหอยนางรมจับกลุ่มกันอยู่ หอยนางรมเป็นเครื่องเก็บขยะของท้องทะเล ในท้องทะเลลึกท่ามกลางโคลนตม วัตถุมีค่ามากกำลังก่อตัวขึ้นอยู่ ช่างเป็นต้นกำเนิดที่ต่ำต้อยอะไรเช่นนั้น ไข่นั้น นั่นเพื่อเป็นการเตือนเรา และให้เราถ่อมใจด้วยระลึกถึงหอยนางรมนั้นว่าเราซึ่งได้เป็นอวัยวะของพระคริสต์ด้วยพระคุณอันสูงสุดมีต้นกำเนิดตามธรรมชาติในความโศโครกและโคลนตม และความพินาศของความบาป เทียบกับเอเฟซัส 2:11, 12

ประการที่ห้า ในขณะที่ไข่มุกก่อตัวขึ้นในท้องทะเลลึก ไม่มีมนุษย์คนใดได้เห็นไข่มุกเลย ไข่มุกก่อตัวขึ้นอย่างลับๆ ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าทรงเห็นไข่มุกก่อตัวขึ้น ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรที่พระเจ้าทรงกำลังสร้างอยู่นี้ ร่างกายที่พระองค์ทรงกำลังก่อขึ้นเป็นสิ่งที่โลกไม่รู้จักรและมองไม่เห็น ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโบสถ์ที่มองเห็นได้ ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงคริสตจักรซึ่งกำลังเป็นอยู่นี้ (ดูเอเฟซัส 2:21; 4:16 ฯลฯ) และซึ่งกำลังก่อตัวอยู่นี้เป็นสิ่งที่มนุษย์มองไม่เห็น เหมือนเช่นมองไม่เห็นการก่อตัวของไข่มุก ชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (โคโลสี 3:3) ข้อเท็จจริงที่ว่ามีเพียงไข่มุกเท่านั้นที่ไม่ได้พบอยู่ในเหมืองบนโลก แต่ในท้องทะเลเป็นสิ่งล้ำค่า เหมือนเช่นคริสตจักรแห่งยุคนี้ซึ่งประกอบด้วยคนต่างชาติเป็นสำคัญอันเปรียบเหมือน “น้ำ” ดูวิวรณ์ 17:15

ประการที่หก เราทราบจากความเปรียบเทียบว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้า *คริสตจักรเป็นสิ่งมีค่าและมีความงาม* วัตถุเล็กๆ ที่ซ่อนไว้จากสายตาของมนุษย์ก็ขึ้นเป็นวัตถุมีค่ามาก ซึ่งจะแสดงพระสิริจากสวรรค์และกลายเป็นสิ่งที่มีความงามและน่าชื่นชมในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น เปิดไป 2 เธสะโลนิกา 1:10 “คือในวันที่พระองค์จะเสด็จมา เพื่อรับพระเกียรติเพราะธรรมิกชนของพระองค์ (ไม่ใช่เพราะพระองค์เองเท่านั้น) และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ” นั่นคือการพูดถึงไข่มุก **ประการแรก** องค์พระเยซูเจ้าจะ “ได้มีคริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิหรือรอย หรือมลทินใดๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” (เอเฟซัส 5:27) **ประการที่สอง** เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลก พระองค์จะนำคริสตจักรที่สมบูรณ์และสวยงามของพระองค์มาด้วย และ *คริสตจักรจะเป็นที่ชื่นชมของผู้ที่ได้พบเห็น* พระคริสต์จะทรงแสดงคริสตจักรที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ต่อวิญญานทั้งหลายที่ประหลาดใจ

ประการที่เจ็ด ให้ดูความเปรียบเทียบที่พระคริสต์ทรงเลือก เราเห็นเวลาภายหน้าที่คริสตจักรจะได้รับศักดิ์ศรีและได้รับการยกขึ้น วัตถุขนาดเล็กในท้องทะเลเล็กที่ตาของมนุษย์มองไม่เห็น ซึ่งก่อตัวขึ้นทีละเล็กละน้อย ได้ไปอยู่บนมงกุฏของกษัตริย์ในท้ายที่สุด นั่นเป็นจุดหมายของไข่มุกที่มีค่ามาก ไข่มุกกลายเป็นเครื่องประดับของราชวงศ์ เพราะทำขึ้นเพื่อการนั้น และเราทราบว่า “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย” (โคโลสี 3:4) และ “เพื่อว่าในยุคต่อๆ ไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์” (เอเฟซัส 2:7) เพื่อนทั้งหลาย ธรรมิกชนจำนวนมากในปัจจุบันอาจขัดสนและถูกผู้มีชื่อเสียงและยิ่งใหญ่ของโลกนี้ดูหมิ่นเกลียดชัง แต่เหมือนเช่นไข่มุกที่มีค่ามากในท้ายที่สุด ธรรมิกชนจะได้รับเกียรติและศักดิ์ศรี และสง่าราศี เพราะผู้ปลายจะเป็นผู้ต้น

ข้าพเจ้าจะสรุปออกเป็นสองประการ **ประการแรก** สำหรับผู้ที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้า เพื่อนผู้ไม่ได้รับความรอดของข้าพเจ้า ให้อุปมานี้แสดงให้ท่านเห็นว่าท่านไม่อาจซื้อความรอดของท่านได้ ท่านไม่อาจพยายามกระทำการบางอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งความเห็นชอบของพระเจ้าได้ ไข่มุกในอุปมานี้ไม่ใช่ของค์พระผู้ช่วยให้รอดที่คนบาปต้อง “ซื้อ” “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

และเราทั้งหลายที่ได้รับความรอดด้วยพระคุณของพระเจ้า พระคริสต์ทรงซื้อไข่มุกนี้ เราเป็นทรัพย์สินที่ผู้อื่นได้ซื้อมา ท่านไม่ได้เป็นของตัวเอง แต่พระองค์ “ทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง” (1 โครินธ์ 6:20) ความจริงของพระเจ้ากำหนดชีวิตของเรา มากเพียงใด ข้อเท็จจริงดังกล่าวมีอำนาจเหนือการดำเนินชีวิตประจำวันของเราเพียงใด เราไม่ได้เป็นของเราเอง เราเป็นของพระคริสต์ เราตระหนักเช่นนั้นหรือเปล่า เราดำเนินชีวิตแต่ละวันราวกับว่าเราตระหนักเช่นนั้นหรือไม่ การดำเนินของเราแสดงว่าเราตระหนักเช่นนั้นหรือไม่ เราไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง แต่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น เช่นนั้นแล้ว เราไม่ควรพูดหรือว่า “สำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” มีพวกเราคนใดที่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้อย่างแท้จริง “สำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” เป็นความจริงหรือที่ข้าพเจ้ามีเป้าหมายเพียงอย่างเดียว ความปรารถนาเพียงอย่างเดียว ความพยายามทั้งหมดของข้าพเจ้าคือเพื่อให้เกียรติ เชื่อฟัง สรรเสริญพระคริสต์ เพื่อนทั้งหลาย ผู้เทศนาที่ไม่ดีไม่สามารถพูดอย่างนั้นได้อย่างจริงจัง ด้วยพระคุณของพระเจ้า เขาอาจกล่าวว่ามันเป็นความปรารถนาของเขา แต่เขาไม่ได้กระทำเช่นนั้นในชีวิตประจำวันของตน ขอให้พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ทุกคนให้ตระหนักในวิญญานของเขาว่า เขาไม่ได้เป็นของตนเอง ไม่ได้เป็นอิสระเช่นเดิมอีกแล้ว ไม่มีสิทธิที่จะวางแผนชีวิตของตนเองอีกแล้ว ในการพูดว่าพวกเขาจะทำหรือพวกเขาจะไม่ทำ ไม่ได้เป็นอะไรอีกแล้วทั้งนั้น นอกจากทรัพย์สินของผู้อื่น คำตอบของเราต่อถ้อยคำนั้นควรจะเป็น “สำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” ขอให้พระเจ้าทรงประทานพระคุณที่ช่วยให้เราดำเนินชีวิตเช่นนั้นได้

บทที่ 9

อวน

“อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด” (มัทธิว 13:47-50) เราได้ชี้ให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ว่าเราควรระวังสังเกตลักษณะและวิธีการจับอุปมาเจ็ดเรื่องนี้ เพราะลำดับของอุปมาเหล่านี้เป็นกุญแจสู่การแปลคำอุปมา อุปมาเรื่องแรกต่างจากอีกหกเรื่องที่ผ่านมาเพราะในอุปมาเรื่องแรกนั้นไม่มีประโยคเริ่มต้นว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน” อุปมาเรื่องแรกไม่ได้เปรียบเหมือนแผ่นดินสวรรค์ แต่อีกหกเรื่องที่เหลือเปรียบเหมือนแผ่นดินสวรรค์ อุปมาเรื่องแรกเป็นการเตรียมการซึ่งกระทำก่อนหน้านี้ที่แผ่นดินสวรรค์ในปัจจุบันจะก่อตัวขึ้น งานเตรียมการคือการหว่านเมล็ดพืช ในตอนแรกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และต่อมาโดยอัครทูต

อุปมาหกเรื่องที่ตามมาแบ่งออกอย่างชัดเจนเป็นกลุ่มละสามเรื่อง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสามเรื่องแรกจากเรือโดยมีผู้ฟังคือฝูงชนที่ชายฝั่ง และจึงเป็นการแสดงถึงแผ่นดินสวรรค์ในปัจจุบันในมุมมองของคนจำนวนมาก นั่นคือแผ่นดินสวรรค์ในโลกนี้ *ดังเช่นที่มนุษย์เห็น* อย่างไรก็ตาม อุปมาสามเรื่องสุดท้ายไม่ได้ตรัสแก่ฝูงชนหรือตรัสจากชายฝั่ง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่บรรดาสาวกเท่านั้นและตรัสในเรือน แสดงให้เห็นว่าอุปมาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับมุมมองภายในและที่ซ่อนอยู่ของแผ่นดินสวรรค์ซึ่ง*ไม่ได้* สัมผัสต่อมนุษย์ในโลกนี้ ดังนั้นอุปมาสามเรื่องสุดท้ายกล่าวจากมุมมองจากพระตำราของพระเจ้า

เรื่องแรกของสามเรื่องสุดท้ายเป็นอุปมาเกี่ยวกับชุมทรัพย์ซ่อนในทุ่งนา ผู้ที่พบด้วยความปีติยินดีได้ซื้อทุ่งนาเพราะชุมทรัพย์อยู่ในทุ่งนานั้น อุปมาต่อมาเกี่ยวกับไข่มุก ชายคนเดียวกันนั้นซึ่งเป็นพ่อค้าหา ปรารถนา และซื้อไข่มุกนั้นมา ของสองสิ่งนี้ อันได้แก่ชุมทรัพย์และไข่มุก แสดงให้เห็นว่ามีกลุ่มที่ทรงเลือกสองกลุ่ม เป็นผู้ที่เป็นที่รักและมีค่าต่อพระเจ้า พระองค์ทรงซื้อมา กลุ่มหนึ่งเป็นประชากรแห่งโลก อีกกลุ่มเป็นประชากรแห่งสวรรค์ **พระเจ้าจะทรงสำแดงพระคุณและสง่าราศรีของพระองค์ผ่านทางคนเหล่านี้ในอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์นั่นคือสวรรค์และโลก ประชากรแห่งโลกซึ่งเปรียบกับชุมทรัพย์คืออิสราเอล ประชากรแห่งสวรรค์ซึ่งเปรียบกับไข่มุกกำลังรอคอยเวลาที่พระกายของพระคริสต์จะสมบูรณ์และพระองค์จะได้คริสตจักรที่มีสง่าราศรี** ลำดับของอุปมาสองเรื่องนี้ จึงเป็น “แก่ชาวยิวก่อนและแก่ชาวต่างชาติ” นั่นคือชุมทรัพย์ก่อนหน้าไข่มุก

แต่ถ้าอุปมาเจ็ดเรื่องนี้เป็นสรุปคำพยากรณ์เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ของผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียนตลอดทั้งยุคนี้ในช่วงเวลาที่พระคริสต์ไม่ได้อยู่บนโลก จะต้องมียุโรปมาอีกเรื่องหนึ่ง [เรื่องที่เจ็ด] เพื่ออธิบายให้ครบได้ ในทางหนึ่งอุปมาเรื่องสุดท้ายเป็นการขยายอุปมาเรื่องที่หก ในอุปมาเรื่องที่หก มีคนทำงานคนเดียว คือพ่อค้า เขาเป็นผู้ที่ทำทุกสิ่งอย่างเกี่ยวกับไข่มุก แต่แม้ว่าพ่อค้าซึ่งเป็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นผู้ทำการที่สำคัญในการรวบรวมธรรมิกชนในช่วงเวลายุคนี้ แต่ว่าเพราะพระคุณของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทำการเพียงทำพัง พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะเรียกธรรมิกชนของพระองค์ให้มีส่วนในการดำเนินงานนี้กับพระองค์ ในการทำการเพื่อให้บรรลุตามพระดำรัสของพระเจ้าเกี่ยวกับการรวบรวมผู้ที่ได้ทรงเลือกไว้ ดังนั้น เมื่อเราอ่านมาถึงอุปมาเรื่องที่เจ็ดนี้ เป็นครั้งแรกที่จำนวนของสรรพนามเปลี่ยนไป ให้สังเกตในข้อ 47 “อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด เมื่อเต็มแล้ว เขา[หลายคน]ก็ลากขึ้นฝั่ง” ไม่ใช่ **“เขา[คนเดียว]”** แต่ **“เขา[หลายคน]”** เป็นครั้งแรกที่เราเห็นคำว่า **“เขา[หลายคน]”** การอัศจรรย์ของพระคริสต์ในพระกิตติคุณช่วยอธิบายเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์

ให้ดูการอัศจรรย์แรกที่พระองค์กระทำ นั่นคือ การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น ซึ่งเป็นการกระทำที่สอนเรา มารดาของพระองค์มาหาพระองค์และกล่าวว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่น” เหล้าองุ่นของพวกเขาหมด ในพระคัมภีร์ มีหลายสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของความปีติยินดี แต่เหล้าองุ่นเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญ “เขาไม่มีเหล้าองุ่น” พระคริสต์เท่านั้นสามารถประทานความปีติยินดีที่แท้จริงแก่ใจได้ แต่ในการทำการอัศจรรย์ พระองค์ทรงใช้คนใช้ พระองค์ตรัสแก่คนใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” พระองค์ตรัสแก่คนใช้ “จงตักเอาไป” พระองค์ตรัสแก่คนใช้ให้นำไป “ให้เจ้าภาพเถิด” พระองค์ถ่อมตัวลงเพื่อใช้พวกเขา และด้วยความเชื่อฟังของพวกเขาพวกเขากลายเป็นผู้ทำการร่วมกันกับพระองค์ในการทำการอัศจรรย์

ลองดูการเลี้ยงฝูงชน กลุ่มคนหิวไม่มีอาหาร องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงอยู่ที่นั่น มีขนมปังสองก้อนและปลาอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และด้วยอำนาจในการทำการอัศจรรย์ของพระองค์ พระองค์ทำให้ขนมปังและปลาเหล่านี้พอเลี้ยงฝูงชนที่หิวได้ แต่ต่อมาพระองค์ทรงทำอะไร พระองค์ไม่ได้ยื่นอาหารแก่ฝูงชนโดยตรง พระองค์ทรงประทานให้แก่เหล่าสาวกก่อน และพวกเขาแจกจ่ายให้แก่ฝูงชน ดังนั้น ระหว่างองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและฝูงชน กับเหล่าอุนและอาหาร จะต้องมีคนรับใช้ที่อุทิศตนเพื่อรับจากพระองค์ก่อน จากนั้นส่งต่อให้ผู้อื่น ดังนั้น เราอาจเห็นว่าคุณมาเจ็ดเรื่องนี้เป็นสรุปประวัติศาสตร์ของยุคปัจจุบันนี้ ก็จำเป็นต้องแสดงให้เห็นว่าเพราะพระคุณของพระองค์ องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้ผู้อื่นเพื่อให้วัตถุประสงค์และพระคำรัสของพระองค์บรรลุผล

ในตอนนี้อย่าละเลียดของอุปมานี้มีน้อยมากและง่ายมากจนดูเหมือนว่าเกือบจะไม่ต้องมีการอธิบายใดๆ **ประการแรก** มี "อวน" **ประการที่สอง** มี "ทะเล" ที่อวนนั้นได้ลากไป **ประการที่สาม** มี "ผู้จับปลา" ผู้รวบรวมปลาขึ้นมา **และประการที่สี่** มี "ปลา" ที่ติดอยู่ในอวน

"อวน" เป็นสัญลักษณ์ของพระกิตติคุณ การประกาศและแสดงพระคริสต์เป็นความรับผิดชอบของมนุษย์ **ประการที่สอง "ทะเล"** ที่อวนนั้นได้ลากไปมีความหมายเช่นเดียวกันกับความหมายในข้อแรกของบทนี้ คือประชาชาติต่างๆ ซึ่งหมายถึง คนต่างชาติ และจึงเป็นเป็นผลว่าทำไมจึงมีการกล่าวถึง "ทะเล" อีกครั้งหนึ่ง เพราะเป็นลักษณะพิเศษของยุคปัจจุบันนี้ ยุคนี้แตกต่างจากยุคก่อนหน้าและยุคที่จะตามมาอย่างสิ้นเชิง นั่นคือในยุคนี้ พระเมตตาของพระเจ้าหันไปหาคนต่างชาติ ดังนั้น เราจึงเห็นความเปรียบ "ทะเล" อีกครั้ง **"ผู้จับปลา"** คือผู้ที่ลากอวนในทะเล เป็นผู้ประกาศของพระเจ้า ผู้ประกาศ ผู้เทศนาพระวจนะ ทั้งนี้ จะเห็นได้ชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ในมัทธิว 4:19 และในลูกา 5 องค์พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาสาวกกลุ่มแรกของพระองค์ว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังกล่าวปลา" พระคริสต์ทรงเปรียบผู้จับปลากับผู้ประกาศของพระองค์

ตอนนี้ มาพิจารณาเจ็ดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอุปมานี้กัน **สิ่งแรกที่ทำให้เราสนใจศึกษาคือว่า ผู้จับปลาไม่มีความโดดเด่น** ให้สังเกตว่าในข้อ 47 ไม่ได้กล่าวถึงผู้จับปลาเลย "อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด" ในข้อ 48 พระคริสต์อ้างถึงพวกเขาโดยตรัสว่า "เขา[หลายคน]" เท่านั้น "เมื่อเต็มแล้ว เขาก็ลากขึ้นฝั่ง" มีการกล่าวถึงผู้จับปลาเพียงเท่านั้นเอง พวกเขาช่างไม่มีความโดดเด่นเลย อีกนัยหนึ่งคือว่า ไม่มีใครเห็นผู้ที่ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพระเจ้า และ (การเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์เป็นเกียรติที่สูงกว่าการเป็นกษัตริย์ของจักรวรรดิอังกฤษเสียอีก) การมีส่วนร่วมในการลากอวนลงในทะเล ไม่มีการกล่าวถึงพวกเขาอีกเว้นเมื่ออ้างถึงพวกเขาครั้งหนึ่งว่า "เขา[หลายคน]" **ทั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการนมัสการผู้เทศนาในปัจจุบันเป็นสิ่งที่น่าตำหนิเสียจริง** อัครทูตเปาโลแนะนำใน 1 โครินธ์ 3 เริ่มต้นที่ข้อ 4 "เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล' และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอโพลโล' ท่านทั้งหลายมิได้เป็นเพียงมนุษย์สามัญหรือ อโพลโลคือผู้ใด เปาโลคือผู้ใด คือผู้รับใช้ ซึ่งได้สอนพวกท่านให้เชื่อ เราแต่ละคนได้รับใช้ตามท้องพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงกำหนดให้ข้าพเจ้าปลุกอโพลโลรื้อน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต เพราะฉะนั้นคนที่ปลุกและคนที่รื้อน้ำไม่สำคัญอะไร" เราตระหนักถึงเรื่องนั้นหรือเปล่า พี่น้องของข้าพเจ้า ท่านตระหนักว่าผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกเพื่อรับใช้ท่านไม่ได้มีค่าอะไรเลย ไม่มีค่าอะไรเลยแม้แต่น้อย เป็นแต่เพียงภาษาที่ว่างเปล่า ซึ่งจะแตกสลายกลายเป็นผงคลิดินหากว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้เสด็จมา แต่พระองค์ผู้เดียวซึ่งถ่อมตัวลงเพื่ออวยพร ผู้ซึ่งวางขุมทรัพย์ของพระองค์ในภาษาคนดิน พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจอย่างมากในการศึกษาอุปมานี้ว่าไม่มีการกล่าวถึงผู้จับปลา คนเหล่านี้ไม่โดดเด่น พวกเขาไม่ได้มีความสำคัญอะไร พระเจ้าสามารถหยุดใช้พวกเขาได้ง่ายๆ เหมือนที่พระองค์ทรงใช้พวกเขา อย่างนี้ว่าความจำเป็นของคริสตจักรขึ้นอยู่กับผู้เทศนาบางคน องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสามารถกระทำการของพระองค์ต่อไปและทำให้จำเริญขึ้น แต่ทำให้จำเริญได้มากขึ้นเป็นร้อยเท่า โดยไม่มีผู้เทศนาที่มีพรสวรรค์มากที่สุดก็ได้หากพระองค์ทรงพอพระทัยเช่นนั้น เครื่องมือไม่มีค่าอะไรเลย การนมัสการผู้เทศนาในปัจจุบันนี้เป็นสิ่งที่น่าตำหนิยิ่ง ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดทรงช่วยบรรดามิชนไม่ให้เป็นอย่างนั้น ด้วยพระคุณของพระองค์ ขอให้พระเจ้า (เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ห่วงหาอาลัยซึ่งจะไม่แบ่งสง่าราศีของพระองค์กับผู้อื่น) ป้องกันไม่ให้บรรดามิชนของพระองค์ให้เกียรติ

และสง่าราศีแก่ผู้ที่เป็นเพียงเครื่องมือ ซึ่งเป็นหนี้พระองค์และเป็นของพระองค์เท่านั้น เมื่อท่านเริ่มให้เกียรติและสง่าราศีแก่เครื่องมือ การอวยพรของพระเจ้าก็จะจากไป ให้ระวังเรื่องนี้ให้ดีเพราะผู้จับปลาไม่ได้มีความสำคัญ ขอให้พวกเขาถูกซ่อนจากสายตาของคนทั้งหลายในคริสตจักรทุกแห่งของพระเจ้า

ประการที่สอง **วัตถุประสงค์ของผู้จับปลาคือการลากอวนในทะเลและลากขึ้นฝั่ง** นั่นคือเพื่อการจับปลาที่ดี นั่นเป็นวัตถุประสงค์และความตั้งใจของพวกเขา ข้อ 48 แสดงให้เห็นว่า “เมื่อเต็มแล้ว เขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า” ในอวน มีปลาที่ไม่ดี แต่พวกเขาทิ้งปลาเหล่านั้นไปเสีย และเอาแต่ที่ดี

ประการที่สาม **เราทราบว่ายอห์นติดปลารวมทุกชนิด** ในตอนท้ายของมัทธิว 13:47 กล่าวว่า “อวนที่ลากอยู่ในทะเลติดปลารวมทุกชนิด” มีปลาชนิดอื่นๆ นอกไปจาก “ปลาที่ดี” รวมอยู่ด้วย ซึ่งเดือนเราก็คงคิดว่าสิ่งที่กล่าวถึงในบทนี้คือผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียน ในที่นี้ เราเห็นผลของการลากอวนลงในทะเลอย่างอิสระ นั่นคือการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลกและการประกาศพระคริสต์แก่คนทั้งหลาย ผลลัพธ์คือว่ามีผู้ประกาศตนผสมกันอยู่ ยอห์นติด “ปลาทุกชนิด” ในตอนต้นของยุค มีข้าวสาลีและข้าวละมาน ในตอนท้ายของยุค (ซึ่งอุปมานี้แสดงให้เราเห็น) มีปลาที่ไม่ดีและปลาที่ดี

ประการที่สี่ **ข้อเท็จจริงที่ว่าอวนนี้ติดปลาที่ไม่ดีเช่นเดียวกับปลาที่ดีไม่ได้แสดงว่าผู้จับปลามีทักษะไม่ดี** ในทางตรงกันข้าม พวกเขามีความรับผิดชอบในการแยกแยะระหว่างปลาที่ดีและไม่ดีหลังจากปลาติดอวน และพวกเขามีหน้าที่ในการแยกปลาพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง การกระทำดังกล่าวเป็นงานและหน้าที่ส่วนที่จำเป็นและสำคัญของผู้รับใช้ของพระเจ้า นั่นคือการแยกแยะ แบ่งระหว่างปลาที่ดีและไม่ดี จงระวังให้ดี “เมื่อ (อวน) เต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย” (ข้อ 48) พวกเขานั่งลงก่อนที่จะทำอะไรกับปลา ก่อนที่จะพยายามทำการแยกและแบ่ง พวกเขานั่งลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่างานของเขาต้องใช้เวลา ความระมัดระวังและความตั้งใจ

ให้สังเกตอีกในข้อ 48 พวกเขา “เอาปลาที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย” ผู้จับปลาทิ้งปลาที่ไม่ดีไป ปลาที่ไม่ดีเข้ามาในอวนแต่ถูกทิ้งไป ผู้จับปลาไม่ต้องการปลาเหล่านั้นอีกต่อไป ผู้จับปลาไม่จำเป็นต้องทำอะไรอีก นอกจากทิ้งปลาที่ไม่ดีไป เช่นเดียวกับถ้อยคำของพระคริสต์ในมัทธิว 15:13 เหล่าสาวกมาหาพระองค์และพูดเกี่ยวกับฟาริสี พระองค์ตรัสว่า “**ต้นไม้ใดๆ ทุกต้น ซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย ข้างเขาเกิด**” *ไม่ใช่* ฤทธิ์ของเราที่จะถอนทิ้ง เพียงแต่ปล่อยให้เขาไว้ เพียงแค่นั้นเอง ไม่ต้องไปคบพวกเขา โรม 16:17 เขียนว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตผู้คนเหล่านั้นที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลง ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา” ให้กักขัง ทรมาน เผาไฟพวกเขาหรือไม่ใช่ พระเจ้าไม่เคยตรัสให้ธรรมิกชนของพระองค์หรือผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียนให้ทำเช่นนั้น หากว่าคริสตจักรโรมันคาทอลิกมีคำสั่งสอนที่ถูกต้องแล้ว พระคัมภีร์ก็ยังคงประณามการปฏิบัติของคริสตจักรโรมันคาทอลิกอย่างแน่นอน คริสตจักรโรมันคาทอลิกปฏิบัติเช่นไรกับผู้ที่มิได้มีคำสั่งสอนแตกต่างจากตน พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตผู้คนเหล่านั้นที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลง ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา **จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น**” เพียงเท่านั้นเอง ถอยห่างจากพวกเขา แยกตัวท่านเองออกจากพวกเขา ออย่าไปยุ่งกับเขา เมินหน้าจากพวกเขา ท่านเมินหน้าจากพวกเขาหรือไม่ ถ้าบางคนมีชื่อเสียงมากเดินทางมาในเมือง และหนังสือพิมพ์ประกาศว่าเขาสอนเรื่องนี้ เรื่องนั้นและเรื่องอื่น ๆ คนกลุ่มใหญ่ให้ความสนใจ และคนจำนวนมากบอกท่านว่าเขาเป็นคนดีอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ท่านรู้ว่าเขาสอนขัดกับคำสั่งสอนที่ท่านได้รับมา ท่านจะทำอย่างไร ท่าน “เมินหน้า” จากเขาหรือไม่ ข้าพเจ้าเกรงว่าพวกท่านบางคนไม่ทำเช่นนั้น หลายคนต้องได้ยินคำว่า “**จงเมินหน้าจากพวกเขา**” ดู 2 ยอห์น 10

ประการที่ห้า **ผู้จับปลาเหล่านี้จะต้องแยกและจำแนกแยะระหว่างปลาที่ดีและปลาที่ไม่ดี** แม้ว่าพวกเขาไม่อาจถูกตำหนิเพราะปลาที่ไม่ดีเข้ามาใน “อวน” ได้ เพราะอวนอยู่ใต้น้ำ พวกเขาจึงไม่สามารถเห็นได้ว่ามีปลาชนิดใดเข้ามาบ้าง แต่พวกเขามีความรับผิดชอบเมื่อลากอวนขึ้นมาจากน้ำแล้ว เมื่อมองเห็นปลาเหล่านั้น ไม่นานผู้ที่อ้างตนเป็นคริสเตียนก็จะสำแดงให้เห็นว่าเขาได้บังเกิดใหม่จริงๆ หรือไม่ ผู้รับใช้ของพระเจ้ามีหน้าที่แยกแยะว่าผู้ใดได้บังเกิดใหม่จริงๆ หรือไม่

บางคนอาจถามว่า พวกเขาสามารถทำเช่นนั้นได้อย่างไร ผู้รับใช้ของพระเจ้าแยกปลาที่ดีจากปลาที่ไม่ดีได้อย่างไร พระเจ้าทรงปล่อยให้พวกเขาคิดเอาเองหรือไม่ใช่เลยเพื่อนของข้าพเจ้า เราต้องไม่พึ่งพาความเข้าใจของเราเองในทางหนึ่งทางใด พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์เพื่อที่คนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะทำงานดีทุกอย่าง และในงานเหล่านั้น พระองค์เองทรงกำหนดเป้าหมายที่เราจะต้องแยกปลาที่ดีจากปลาที่ไม่ดี

เลวีนิติ 11:9-10 กล่าวว่า “สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้ จะได้รับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำ ที่มีครีบและมีเกล็ด อยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม จะได้รับประทานได้ แต่ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและมีเกล็ด จะเป็นสัตว์เล็กๆ ในน้ำ หรือสัตว์ที่ชีวิตในน้ำ เป็นสัตว์ที่พึ่งรังเกียจแก่เจ้า” ท่านคิดว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้เพียงแต่ข้อเสนอแนะสำหรับชาวฮีบรูในเรื่องการรับประทานอาหารเมื่อ 3,000 ปีที่แล้วหรือ ท่านนึกว่าพระเจ้าทรงบันทึกบางสิ่งที่ไม่มีความสำคัญและไม่มี ความหมายอื่นใดนอกไปจากข้อกำหนดการกินอาหารของชาวอิสราเอลในอดีตไว้ในพระวจนะนิรันดร์ของพระองค์หรือ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในเวลา นี้ พวกท่านส่วนใหญ่ได้เรียนรู้แล้วว่า ทุกสิ่งในพระคัมภีร์มีความสำคัญและคุณค่าทางฝ่ายวิญญาณ ตอนนี้อย่ามีเวลาพอที่จะอธิบายเรื่องนี้ แต่มีสองสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปลาที่ดี ได้แก่ ครีบและเกล็ด ครีบเพื่อขับเคลื่อนปลาไปในน้ำและช่วยเคลื่อนไหว เกล็ดเพื่อปกป้อง ป้องกันปลาจากแบคทีเรียและการเคลื่อนไหวของน้ำเมื่อปลาผ่านน้ำไปอย่างรวดเร็ว ท่านแปลข้อความนี้ได้หรือไม่ พระเจ้าทรงประทานสองสิ่งนี้ในธรรมชาติของพระองค์ นั่นคืออาวุธเพื่อปกป้องพวกเขาและอำนาจอภยันตรายเพื่อขับเคลื่อนพวกเขาผ่านน้ำแห่งโลกนี้ **ปลาที่ดีคือผู้ที่แสดงให้เห็นว่าได้สวมเครื่องอาวุธของแสงสว่าง** (โรม 13:12; เอเฟซัส 6:13-18) อันเหมือน “เกล็ด” และผู้ที่สำแดงว่าเขาว่ายน้ำทวนกระแสน้ำของโลกนี้ (แทนที่จะลอยไปตามกระแส)

ประการที่หก ควรสังเกตให้ดีว่างานของผู้จับปลาไม่ได้หยุดลงเพียงแค่ลากอวนขึ้นมาจากน้ำเท่านั้น พวกเขา ยังต้องทำสิ่งอื่นด้วย ให้ดูอุปมาอีกครั้ง “เมื่อเต็มแล้ว เขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ตีใส่ตะกร้า[หลายใบ]” ใส่ตะกร้า[ใบเดียว] อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ แต่ “เอาปลาที่ดีใส่ตะกร้า[หลายใบ]” ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น งานของผู้จับปลาไม่ได้เสร็จสมบูรณ์เมื่อปลาติดอวนหรือเมื่อแยกปลาที่ดีออกจากปลาที่ไม่ดี ปลาที่ดีต้องเอาใส่ใน “ตะกร้า[หลายใบ]” ไม่ต้องมีการแปลในเรื่องนี้ ปลา “ที่ดี” หมายถึงผู้ที่เชื่อ การที่พวกเขาถูก “เอา...ใส่” หมายถึงการเกี่ยวข้องกัน การคบหากัน ในขณะที่ “ตะกร้า” หมายถึงการแยกจากโลก

ข้าพเจ้ามีเวลาในตอนนี้จะกล่าวถึงประเด็นสุดท้ายโดยไม่แจ้งรายละเอียดมากนัก ถ้าศึกษาอุปมานี้อย่างละเอียด จะพบว่าข้อ 49 และ 50 แสดงถึงสองสิ่งที่แตกต่างกันในอุปมา ผู้ที่ไม่ได้ศึกษา จะไม่เข้าใจ “ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม” ในอุปมา ผู้จับปลาเป็นผู้กระทำการ แต่ในคำแปลอุปมา “ทูตสวรรค์” เป็นผู้กระทำการ ในอุปมา ปลาที่ดีถูกแยกออกจากปลาที่ไม่ดี แต่เมื่อมาถึงคำแปล ลำดับเปลี่ยนไปคือ เหล่าทูตสวรรค์จะ “แยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม” ดังนั้น ในคำแปล ปลาที่ไม่ดีถูกแยกออกจากปลาที่ดี เป็นลำดับที่ตรงข้ามกับข้อ 48 อย่างสิ้นเชิง เราจะปล่อยให้ท่านพิจารณาเรื่องนี้เอง

บทที่ 10

สรุปลำดับเหตุการณ์ในศาสนาคริสต์

เราได้พยายามอธิบายมัทธิว 13 ให้เห็นว่าอุปมาในข้อพระคัมภีร์นั้นสรุปลำดับเหตุการณ์ในศาสนาคริสต์ อันได้แก่ อาณาจักรของผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียนซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นผู้มีอำนาจ สิ่งที่กำลังมาถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุปมาสี่เรื่องแรก สอนถึงความรับผิดชอบของมนุษย์ ดังนั้น เราจึงเห็นภาพของ*ความล้มเหลว* ไม่ว่าจะมองไปที่ไหนก็เป็นเช่นนั้น เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาสิ่งใดให้มนุษย์มีความรับผิดชอบ มนุษย์ก็ล้มเหลวในความไว้วางใจของพระองค์

พระเจ้าทรงลงใจอาดัมให้รับผิดชอบดูแลสวนเอเดนและเขาก็ทำไม่สำเร็จ พระเจ้าทรงให้โนอาห์มีอำนาจปกครอง และเขาก็ไม่สามารถปกครองตนเองได้ พระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติแก่อิสราเอล และพวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตาม ก่อนที่โมเสสจะลงมาจากภูเขา พวกเขาทำวุ่นขึ้นและนมัสการวัวนั้นอยู่ พระเจ้าทรงตั้งให้พินุสเฟสเป็นปุโรหิตในอิสราเอล อาโรนและลูกชายของเขาอุทิศตนเพื่อตำแหน่งของตน แต่ในวันต่อมา ลูกชายสองคนของอาโรนถวายไฟที่ต้องห้าม และพระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา พระเจ้าทรงตั้งให้กษัตริย์ในอิสราเอล แต่กษัตริย์ก็ล้มเหลวเช่นกัน ทั้งนี้ เห็นได้จากบันทึกในหนังสือพงศาวดารและพงศาวดาร พระเจ้าทรงประทานอำนาจแก่นบูกัดเนสซาร์ แต่พระราชานั้นกลับหลงคิดว่าตัวเองสำคัญจนสร้างปฏิมากรรูปตนเองขึ้น และเรียกร้องให้ทุกคนนมัสการปฏิมากรนั้น

ผู้ที่ประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนก็ล้มเหลวเช่นกัน อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่าเมื่อเขาไปแล้ว “จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน (ฝูงแกะ)” และก็มีสุนัขป่าเข้ามาจริงๆ สิ่งชั่วที่ซาตานนำเข้ามาในช่วงแรกของยุคนี้ไม่เคยถูกกำจัดไป และจะไม่ถูกกำจัดไปจนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว สิ่งต่างๆ ไม่ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ “เลวลง” จนกว่าพระคริสต์จะทรง “ค้าย” ระบบศาสนาคริสต์ออกมา

อุปมาเจ็ดเรื่องของมัทธิว 13 แบ่งออกเป็นสี่เรื่องและสามเรื่อง ซึ่งเป็นวิธีแบ่งสิ่งที่มีเจ็ดอย่างโดยทั่วๆ ไป พระเยซูตรัสสี่เรื่องแรกแก่ฝูงชนที่ชายฝั่งทะเลสาบ ส่วนอีกสามเรื่องตรัสกับสาวกภายในบ้าน ดังนั้น สี่เรื่องแรกจึงเป็นการพิจารณาจากภายนอกในประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ ในขณะที่อีกสามเรื่องเป็นการพิจารณาจากภายในและเป็นการพิจารณาทางฝ่ายวิญญาณ สี่เรื่องแรกแบ่งออกเป็นสองคู่ คู่แรกเกี่ยวกับ*แต่ละบุคคล* คือเรื่องเมล็ดพืชและเรื่องข้าวสาลีกับข้าวละมาน คู่ที่สองเกี่ยวกับ*กลุ่มคน* คือเรื่องต้นมัสตาร์ดและเชื้อ

อุปมาเรื่องแรกเกี่ยวกับ “การหว่าน” โดยมีอุปมาที่ห้าและหกแสดงถึงพืชผลที่ได้รับ อุปมาที่สองเกี่ยวกับ “การหว่าน” เช่นกัน โดยมีอุปมาที่สามและสี่แสดงถึงพืชผลที่ได้รับ ทำไมจึงกล่าวถึงพืชผลของการหว่านที่สองก่อนพืชผลของการหว่านครั้งแรก คำตอบก็คือว่า เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า “แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นร่างกายแล้วภายหลังจึงเกิดมีกายวิญญาณขึ้น” (1 โครินธ์ 15:46) คาอินเกิดก่อนอาเบล อิชมาเอลก่อนอิสอัค เอซาวก่อนยาโคบ ชนชาติอียิปต์มีมาก่อนอิสราเอล ซาอูลครองบัลลังก์ก่อนดาวิด ฯลฯ

บทบทวนเกี่ยวกับอุปมาเรื่องต่างๆ

ตอนนี้ให้เรา**มาทบทวน**รายละเอียดเกี่ยวกับอุปมาเหล่านี้ **อุปมาเรื่องแรกแสดงถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังคงอยู่บนโลกในลักษณะของผู้รับใช้ผู้หว่านเมล็ดพืชแห่งแผ่นดิน** อุปมาเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงสัดส่วนความสำเร็จของพระกิตติคุณ และเตือนเราว่ามีเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะก่อให้เกิดผล มนุษย์สร้างอุปสรรคหลายประการที่ทำให้เมล็ดส่วนใหญ่ไม่เกิดผล ดังนั้น อุปมานี้จึงไม่ยอมรับความเชื่อผิดๆ ที่คิดว่ายุคนี้จะมีคนรับพระกิตติคุณอย่างมาก อุปมานี้ทำให้ไม่มีการคาดหวังว่าจะมีการครอบครองหนึ่งพันปีโดยการทำการของมนุษย์หรือแรงงานของผู้รับใช้ของพระคริสต์ อุปมานี้ประกาศว่า เพราะการขัดขวางของผีมาร เนื้อหนังและโลก เมล็ดส่วนใหญ่จะถูกกินไปหรือถูกรัดจนตาย และส่วนใหญ่จะไม่เกิดผล ไม่มีใครบอกเป็นนัยในตอนท้ายของอุปมาว่า การขัดขวางดังกล่าวจะหยุดลงหรือว่าการยอมจำนนจะเพิ่มขึ้น แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของ

ทรงยืนยันว่าผลจะลดจากร้อยเท่าเป็นสามสิบเท่า ประวัติศาสตร์ของปลายศตวรรษที่สิบเก้ายืนยันคำสอนของอุปมานี้ และสำแดงว่าคำทำนายของพระคริสต์สำเร็จ มีคนเพียงส่วนน้อยจากทุกประเทศ รัฐ เมืองหรือหมู่บ้านที่จะรับพระกิตติคุณอย่างแท้จริง ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นความจริงทั่วไปในโลกเท่านั้น แต่ยังเป็นจริงในโลกศาสนาอีกด้วย คริสตจักรในปัจจุบันไม่อาจทำงานได้เลยถ้าไม่มีคนกลุ่มน้อยที่สัตย์ซื่อ

อุปมาเรื่องที่สองเป็นเรื่องราวหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และแสดงให้เห็นสองฝ่ายที่ทำงานอยู่ในศาสนาคริสต์ “สองฝ่าย” นี้อยู่ในข้อ 24, 25 ได้แก่ พระคริสต์ (ผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์) ซึ่งหว่าน “เมล็ดพืชดี” ของพระองค์ และผีมารซึ่งหว่าน “ข้าวละมาน” เพราะผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ระมัดระวัง ในขณะที่ “คนทั้งหลายหลับอยู่” ศัตรูก็ทำงานของมัน และผลคือ พืชผลในทุ่งนาโดยรวมเสียไป และจะเป็นเช่นนั้นไปจนถึงสิ้นยุค

บางคนไม่เข้าใจข้อ 27 ในเรื่องเกี่ยวกับ “ข้าวละมาน” ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับข้าวสาลีมากจนเราไม่สามารถแยกข้าวละมานออกจากข้าวสาลีได้จนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วทราบได้อย่างไรตั้งแต่ช่วงแรกว่ามีข้าวละมานอยู่ ปัญหาเป็นเรื่องที่คิดกันไปเองมากกว่า ให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่กล่าวอยู่ในข้อ 25 และ 27 ในข้อ 25 กล่าวว่า “คนทั้งหลาย” ที่หลับ ในข้อหลังกล่าวว่า “ทาสแห่งเจ้าบ้าน” พบข้าวละมาน “ทาสแห่งเจ้าบ้าน” เหล่านี้หมายถึงอัครสาวกผู้ที่ได้รับอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างที่คนอื่นไม่ได้

อย่างไรก็ตาม แม้จะพบ “ข้าวละมาน” พวกเขาได้รับคำสั่งไม่ให้ถอนข้าวละมานออก แต่ให้ข้าวละมานเติบโตไปพร้อมกับข้าวดีจนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว หลายคนที่มีความกระตือรือร้นมากกว่ามีความรู้ได้ละเลยคำสั่งนี้ของพระคริสต์ พระองค์ตรัสเช่นนั้นแสดงถึงความรักปรียะโยชน์ไร้อำนาจและไม่เป็นตามพระคัมภีร์ของการพยายาม “ปฏิรูป” มนุษย์หมกมุ่นอยู่กับความฝันไร้สาระว่าพวกเขาสามารถปรับปรุงโลกโดยการนำพืชที่เป็นพิษออกไป อีกนัยหนึ่ง พวกเขาพยายามที่จะกำจัดการเมาเหล้าและการไร้ศีลธรรม และทำให้การเมืองสะอาด เขาอาจพยายามทำให้น้ำทะเลเดดซีสะอาดด้วย พระคริสต์ตรัสว่า “ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกัน” อย่าเสียเวลาพยายามกำจัด “ข้าวละมาน” การประกาศข่าวประเสริฐ “แก่มนุษย์ทุกคน” เป็นคำสั่งที่เราต้องกระทำตาม และถ้าเราสนใจประกาศข่าวประเสริฐแล้ว ก็จะไม่เวลามาพยายามถอนวัชพืช ในท้ายที่สุด ให้สังเกตว่าศัตรูไม่สามารถทำอันตรายข้าวสาลีหรือขัดขวางการเก็บข้าวสาลีได้ ศัตรูหว่านข้าวละมานได้ก็เพราะพระเจ้าทรงอนุญาต

อุปมาเรื่องที่สามเกี่ยวกับเวลาหลังจากสมัยของอัครทูตและทำนายถึงเวลาที่ลักษณะภายนอกของผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก สิ่งที่เคยถูกเกลียดชังกลายเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยม สิ่งที่ไม่สำคัญเท่าไรในโลกนี้กลับมีความสำคัญขึ้นมา แต่แทนที่จะเป็นการอวยพรที่ยิ่งใหญ่กลับเป็นการแช่งสาปที่น่ากลัว ทั้งนี้ไม่ใช่ชัยชนะของพระกิตติคุณ แต่เป็นหลักฐานถึงชัยชนะของซาตาน เมล็ดมัสตาร์ดขนาดเล็กเติบโตขึ้นเป็นสิ่งประหลาด และกลายเป็นที่อาศัยของพวกของผีมาร แทนที่คริสเตียนจะอาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน แต่กลับมีส่วนในการเมืองและพยายามปฏิรูปรัฐแทนที่จะมีความหวังในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ พวกเขาพยายามปรับปรุงโลกนี้ และพวกเขาทำเช่นนั้นจนคิดว่าตนเองประสบความสำเร็จ และประกาศว่าการครอบครองหนึ่งพันปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

อุปมาเรื่องทีสี่เกี่ยวกับเชื้อแสดงให้เห็นสิ่งที่น่าเศร้ายิ่งขึ้นไปอีก เหมือนเช่นต้นมัสตาร์ดที่แสดงถึงความเสื่อมทรามภายนอกของผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียน อุปมาเรื่องทีสี่แสดงถึงความเสื่อมทรามภายใน ใน “แป้ง” ซึ่งหมายถึงคำสั่งสอนบริสุทธิ์ของพระคริสต์ มีสารแปลกปลอมที่ถูกเจือเข้าไปอย่างลับๆ ทั้งนี้เพื่อให้อาหารของธรรมิกชนของพระเจ้าเบาบางและนำพอใจมากขึ้นต่อโลก แต่ก็ทำให้โลกเสียด้วย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศว่ากระบวนการที่ชั่วร้ายนี้จะดำเนินต่อไปจนกระทั่งมีเชื้อทั้งหมด ทั้งนี้ ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงอยู่บนโลก แต่คำพยากรณ์นี้ใกล้จะเป็นจริงแล้ว ทำให้เราทราบว่าจะทำอะไรได้บ้างแล้ว

แม้ว่าอุปมาสี่เรื่องนี้จะแสดงภาพความไม่สัตย์ซื่อของมนุษย์ แต่พระเจ้าไม่ทรงล้มเหลว พระเจ้าไม่อาจล้มเหลวได้ แม้มนุษย์จะไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้และซาตานทำการขัดขวาง แต่พระเจ้าทรงกระทำการตาม “พระประสงค์นิรันดร์” ของ

พระองค์อย่างข้าฯ และมั่นคง กิจการ 15:18 เขียนไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณกาลได้ตรัสไว้แล้ว” โดยมีหลักฐานที่ชัดเจนอยู่หลายแห่งในมัทธิว 13

อุปมาเรื่องที่ทำและหกก้าวถึงงานของพระคริสต์ที่เป็นพระคุณและเป็นกรทำให้พระพรแก่มนุษย์ พระองค์ทรงมีกลุ่มคนสองกลุ่มที่มีค่าต่อพระองค์อย่างมาก ได้แก่ “ซุ่มทรัพย์” ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา และ “ไข่มุก” จากทะเล ซึ่งแสดงถึงอิสรอาเลทที่ได้รับการไถและคริสตจักรแห่งยุคปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นด้านที่ดีและเห็นว่า แม้ว่าซาตานจะประสบผลสำเร็จตามที่พระเจ้าทรงอนุญาต แต่พระคริสต์จะทรง “เห็นผลแห่งความทุกข์ลำบากแห่งวิญญานจิตของท่าน” (อิสยาห์ 53:11)

ในเรื่องอุปมาถัดมา เราต้องคำนึงถึงสองประเด็นด้วยกัน **ประเด็นแรก** ในคำแปลของพระคริสต์ในข้อ 49, 50 ผู้อ่านจะสังเกตเห็นว่ามีหลักการที่คล้ายคลึงกับที่พบอยู่ในคำแปลของอุปมาเรื่องที่สองซึ่งอยู่ในข้อ 41-43 ในอุปมาเกี่ยวกับข้าวละมาน พระคริสต์ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งอื่นออกไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลก (ดูข้อ 30) พระองค์ไม่ได้ทรงเผยถึงสภาพในโลกหน้าของผู้ที่เป็นข้าวละมานนั้น แต่ในคำแปลของอุปมานี้ พระคริสต์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ถึงจุดหมายปลายทางของพวกเขา (ดูข้อ 39-43) ดังนั้น คำแปลให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นกว่าตัวอุปมาเอง หลักการนี้มีอยู่ในคำทำนายที่เป็นสัญลักษณ์จำนวนมาก ดาเนียลบทที่ 7 ให้คำอธิบายที่น่าสังเกตซึ่งเป็นการอธิบายนอกเหนือไปจากสัญลักษณ์ที่ใช้

อุปมาเรื่องที่เจ็ดก็เป็นเช่นนั้น ในข้อ 47, 48 ไม่มีการกล่าวถึงจุดหมายปลายทางของปลาที่ดีและไม่ดี ในอุปมาเรื่องข้าวละมานและอวนไม่ได้กล่าวถึงการพิพากษา เหตุผลก็ไม่ยาก คำอุปมาเหล่านี้เกี่ยวกับยุคปัจจุบัน ในขณะที่คริสตจักรอยู่บนโลก การพิพากษาของพระเจ้าจะเกิดขึ้นหลังจากที่คริสตจักรจากไปแล้ว ดังนั้น ในอุปมานี้ “ข้าวละมาน” จึงยังอยู่ในทุ่งนา (ข้อ 30) และในอุปมาเรื่องสุดท้าย “[ปลา]ที่ไม่ดี” ยังอยู่บนฝั่ง นั่นคือบนโลก (ข้อ 48) ทั้งนี้ เห็นได้ชัดเจนจากข้อเท็จจริงที่ว่า ตะกร้าเก็บเอาปลาที่ดีไว้ การพิพากษา “ข้าวละมาน” และ “[ปลา]ที่ไม่ดี” จะเกิดขึ้นในเวลาภายหลัง และพระคริสต์ทรงเป็นผู้ชี้ให้เห็นเรื่องนี้เอง เมื่อพระองค์ทรงให้คำแปลแยกจากคำอุปมาและหลังจากกล่าวคำอุปมา

เพื่อเป็นข้อยืนยันสิ่งที่เพิ่งจะกล่าวไป จะต้องสังเกตว่า ผู้จับปลาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพิพากษา ดังที่พระคริสต์ประกาศว่า “ในเวลาสิ้นยุค” (ซึ่งเป็นเวลากว่าเจ็ดปีหลังจากที่เสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์) ฯลฯ (ข้อ 49) ดังนั้น “ทูตสวรรค์” เป็นผู้ดำเนินตามการพิพากษาของพระเจ้า เทียบกับวิวรณ์ 7:1; 8:1; 16:1 ฯลฯ

นอกจากนี้ ยังต้องสังเกตอีกประเด็นหนึ่งเกี่ยวกับอุปมาเรื่องสุดท้าย ในข้อ 49 เราทราบว่า “พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม” ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่ผู้จับปลาทำในข้อ 48 ประการแรก พวกเขารวบรวมปลาไว้ในตะกร้า จากนั้น ทิ้งปลาที่ไม่ดีไป ในอุปมาเรื่องข้าวละมานและอวน “ทูตสวรรค์” เป็นผู้จัดการกับคนอธรรม “คนชอบธรรม” ในข้อ 49 หมายถึงชาวยิวผู้ชอบธรรมที่เหลืออยู่บนโลก หลังจากคริสตจักรได้จากไปแล้วในเวลาก่อนสิ้นยุคนี้

ข้อเท็จจริงที่ว่ามัทธิว 13 มีอุปมาเจ็ดเรื่องทำให้เราทราบว่าสิ่งที่อยู่ในที่นี้**สมบูรณ** และสิ่งนั้นคือประวัติศาสตร์ของผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียนบนโลก ในสรุปการพยากรณ์ที่พระคริสต์ทรงให้ไว้ มีการกล่าวถึงประเด็นที่เด่นและเหตุการณ์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์ **เรื่องแรก** ซึ่งเป็นบทนำเป็นอุปมาเกี่ยวกับการรับใช้ของพระคริสต์บนโลก **เรื่องที่สอง** อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยของอัครทูต **เรื่องที่สาม** เกี่ยวกับศตวรรษที่สี่ซึ่งเมล็ดมัสตาร์ดกลายเป็น “ต้นไม้” ใหญ่ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างรัฐและคริสตศาสนาในสมัยของคอนสแตนติน เรื่องที่สี่นำเราไปสู่ศตวรรษที่หกและทำนายถึงการมีสันตะปาปา การที่ผู้หญิงทำให้แบ่งมีเชื้อ

หลังจากอุปมา**เรื่องที่สี่** มีการหยุดชะงักที่ชัดเจน องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จไปจากชายฝั่ง และเข้าไปในเรือน พระองค์ทรงซ่อนจากฝูงชน สิ่งนี้สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์อย่างน่าอัศจรรย์และถูกต้อง เพราะหลังจากเกิดคริสตจักรโรมันคาทอลิกขึ้น ก็มียุคมืด เมื่อพระคริสต์ทรงละฝูงชนไป หลังจากการหยุดชะงักนี้ ก็มี**อุปมาสองเรื่องถัดมาที่ตรัสแก่สาวกเท่านั้น** อุปมาเหล่านี้ทำนายถึงการปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ในสมัยของลูเธอร์ คาลวิน ฯลฯ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือว่าวัตถุประสงค์สำคัญในอุปมาแต่ละเรื่องนี้ คือพระคริสต์แสวงหาสิ่งที่ซ่อนอยู่และนำมาสู่แสงสว่าง พระองค์ทรงพบ “ซุ่มทรัพย์” ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา ทั้งนี้

สอดคล้องกับการค้นพบพระวจนะของพระเจ้าอันมีค่าซึ่งถูกเก็บไปจากคนทั้งหลายเป็นเวลานานมาก อุปมาเกี่ยวกับ “ไข่มุกเม็ดหนึ่ง” เป็นแบบของการที่ธรรมิกชนของพระเจ้าพบความจริงว่าพระคริสต์ทรงเป็นหนึ่งเดียว

อุปมาเรื่องไข่มุกซึ่งเป็นเรื่องสุดท้ายเกี่ยวกับสภาพในตอนท้ายของยุคนี้ เมื่อตระหนักเช่นนั้นแล้ว จะเห็นความสำคัญของถ้อยคำในตอนท้ายของข้อ 47 “อวนที่ลากอยู่ในทะเล ตีปลาารวมทุกชนิด” ทั้งนี้ มีการใช้ทุกวิถีทางเพื่อจับปลา “ทุกชนิด” เข้าใน “อวน” ที่มีคนลากหลายคณะ และหลีกเลี่ยงทุกสิ่งที่จะทำให้มนุษย์ตกใจกลัวหรือไม่เข้ามาใกล้ ในการประชุมของ “คริสตจักร” สมัยใหม่ มีสิ่งโดยตรงกับธรรมเนียมและตอบสนองความต้องการของทุกคนยกเว้นบุตรที่แท้จริงของพระเจ้า มีการกล่าวถึงปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองเพื่อให้ใจที่อยู่ฝ่ายโลกพอใจ มีการให้ความเพลิดเพลินทางโลกเพื่อดึงดูดผู้รักความเพลิดเพลิน มีการใช้ออร์แกนและนักร้องอาชีพเพื่อปลอบโยนและทำให้ผู้ชอบความสวยงามหลงใหล มีการใช้ผู้เทศนาที่ตื่นเต้นเร้าใจเรียกว่า “ผู้ประกาศ” ซึ่งเป็นเพียงนักแสดงทางศาสนา เพื่อให้คนชอบตื่นเต็นรู้สึกลี้ภัย โดยสรุป ทุกสิ่งที่สามารถทำให้เนื้อหนังพอใจได้ถูกนำมาไว้ในคริสตจักรเพื่อดึงดูดคนทั้งหลาย จึงจับปลา “ทุกชนิด” ได้ นำเครื่องที่ต้องเสียเวลา เงินและกำลังอย่างมากในความพยายามที่นำไปในทางที่ผิดและไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า คนบาปไม่จำเป็นต้องได้รับความเพลิดเพลินและความยินดี แต่ต้องรู้ว่าตนเป็นคนบาป หน้าที่ของผู้รับใช้พระกิตติคุณไม่ใช่เพื่อให้ผู้ฟังชอบใจ แต่เพื่อเทศนาสิ่งที่จะสัมผัสใจและตรวจสอบความสำนึกผิดชอบด้วยพระวิญญาณ หน้าที่ของพวกเขาคือสำแดงลักษณะของพระเจ้า ความเลวร้ายของความบาป การลงโทษที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และเทศนาแก่ผู้ฟังที่กำลังจะพินาศไปให้ “หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น”

สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคือการนำธรรมิกชนของพระเจ้าออกไป/จากโลก และการได้รับขึ้นสวรรค์ (ดู 1 เธสะโลนิกา 4:16, 17) เป็นเวลาไม่นานหลังจากนี้ พระเจ้าจะเทการพิพากษาของพระองค์แก่คนอธรรม และ “พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (ข้อ 49, 50) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะสำเร็จอย่างแท้จริง หลังจากนั้น “ผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์” (ข้อ 43) นั่นคือ ส่วนบนหรือสวรรค์ของอาณาจักรหนึ่งพันปีของพระคริสต์ ยอห์น 1:51 บอกเป็นนัยถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์สองอาณาจักร ขอให้พระเจ้าทรง “โปรดประทานพระเมตตา [แก่ผู้อ่านแต่ละคน] ในวันพิพากษาด้วยเถิด” (2ทิโมธี 1:18)

บทที่ 11 คำพยากรณ์ในมัทธิว 24

พระเยซูคริสต์ตรัสคำพยากรณ์ในมัทธิว 24 และ 25 กับเหล่าสาวกของพระองค์เพียงไม่กี่คนในเวลาไม่ถึงสัปดาห์ก่อนที่จะถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน พระองค์ทรงออกจากวิหารเป็นครั้งสุดท้าย การรับใช้ของพระองค์สมบูรณ์แล้ว พระองค์ทรงประกาศแก่ผู้นำของชาติว่า “นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งและเรีสร้าง” และทรงประกาศว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก กว่าเจ้าจะออกไปกล่าวหาว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ ”

เมื่อพระคริสต์เสด็จไปจากพระวิหาร โดยมีเหล่าสาวกของพระองค์ตามไป พวกเขา รู้สึกกลัวและสงสัยในสิ่งที่พระองค์เพิ่งจะตรัสไป จึงเรียกพระองค์ให้ทอดพระเนตรอาคารพระวิหารที่สวยงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลาขนาดใหญ่ โดยทูลว่า “พระอาจารย์ เจ้าข้า ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” (มาระโก 13:1 เทียบกับ ยอห์น 2:20) พระองค์ตรัสตอบว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้ว มิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี” (มัทธิว 24:2) จากนั้น เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกอกเทศ ทอดพระเนตรเห็นเมืองและพระวิหาร เหล่าสาวกทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” (มัทธิว 24:3)

หนังสือพระกิตติคุณสามเล่มแรกบันทึกถ้อยคำพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้ แต่หากเปรียบเทียบหนังสือพระกิตติคุณอย่างตั้งใจและสังเกตความแตกต่าง เราจะเห็นขอบเขตและวัตถุประสงค์ของพระกิตติคุณแต่ละเล่ม เพราะไม่ใช่เป็นเพียงการกล่าวพระคำมืร์ซ้ำเท่านั้น บันทึกของลูกาต่างจากของมัทธิวและมาระโกในสองด้านสำคัญด้วยกัน ได้แก่ สิ่งที่กำลังถึงและสิ่งที่ละไว้ บันทึกของมัทธิวเป็นไปตามคำถามสามข้อด้วยกัน (ดู 24:3) บันทึกของลูกาเป็นไปตามคำถามสองข้อด้วยกัน (ดู 21:7) ผู้ศึกษาควรจะสังเกตการละข้อความอ้างอิงใดๆ ที่เกี่ยวกับ “การเสด็จมา” ของพระคริสต์ในบันทึกของลูกา ความแตกต่างที่สำคัญอย่างที่สองคือ เวลา “หนี” ในมัทธิว 24:15, 16 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันนำสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติตามพระวจนะที่ตรัสโดยดาเนียลผู้เผยพระวจนะนั้นตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเข” ลูกา 21:20, 21 เขียนไว้ว่า “เมื่อท่านเห็นกองทัพมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นท่านจงรู้ว่วิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเข” ถ้อยคำการพยากรณ์ส่วนนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในลูกา 21 (จนถึงกลางข้อ 24) สำเร็จสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 70 ประการแรก เยรูซาเล็มถูกเซสที่อัส กาลัสบุก แต่ไม่สำเร็จ ในภายหลัง ทิตัส ไอร์สของจักรพรรดิ ประสบความสำเร็จในการโจมตี แต่ในระหว่างการโจมตีสองครั้ง มีเหตุผลเหมาะสมที่จะเชื่อว่า คริสเตียนทุกคน “หนี” และไม่มีคนใดตายในเยรูซาเล็ม หมายสำคัญของลูกาผ่านพ้นไป แต่หมายสำคัญของมัทธิวยังมาไม่ถึง เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะสังเกตว่าในมัทธิว 24 ไม่มีกรกล่าวถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มหลังจากข้อ 2 ส่วนลูกา 21 ไม่มีกรกล่าวถึง “สิ่งอันนำสะอิดสะเอียน” เลย

ในการศึกษามัทธิว 24 จะต้องให้ความสนใจบริบทเป็นพิเศษ ในบทที่ 23 องค์พระเยซูคริสต์ถึง “วิบัติ” เจ็ดอย่างด้วยกัน และประกาศถึงหายนะที่จะเกิดขึ้นกับชาติอิสราเอลซึ่งหนีไปจากพระเจ้า โดยกล่าวถึงอยู่ในข้อ 34-38 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่น่ากลัวว่า “ดูเถิด นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งและเรีสร้าง” จากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเพิ่มเติมว่า “ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก กว่าเจ้าจะออกไปกล่าวหาว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ ” (ข้อ 39) ข้อสุดท้ายนี้มีความสำคัญที่สุด “การเสด็จมา” ของพระคริสต์ซึ่งกล่าวถึงในที่นี้ไม่ใช่การเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ แต่เป็นการเสด็จกลับมายังโลกเพื่อประชากรอิสราเอล สิ่งนี้เองเป็นกุญแจไขมัทธิว 24:3 และแสดงว่าทุกสิ่งในมัทธิว 24 ยังคงเป็นเรื่องในอนาคตและเกี่ยวข้องกับชาวยิวทั้งหมด

“ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากบริเวณพระวิหาร” (ข้อ 1) ให้สังเกตคำแรกของข้อนี้ “ฝ่าย” [ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า and ซึ่งแสดงความต่อเนื่องจากสิ่งที่อยู่ก่อนหน้านั้น] แสดงว่าสิ่งที่ตามมาเป็นการต่อเนื่องจากบันทึกในข้อสุดท้ายของบทที่ 23 ทั้งนี้ “นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งและเรีสร้าง” ได้รับการยืนยันว่าเป็นจริงจากถ้อยคำที่ว่า “ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากบริเวณพระวิหาร”

“พวกสาวกของพระองค์มาซึ่งตั้งทั้งหลาย ในบริเวณพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่’ ” (ข้อ 1, 2) ข้อความนี้เล็งถึงการทำลายเยรูซาเล็ม หรือให้เฉพาะเจาะจงก็คือ การทำลายพระวิหาร จะต้องสังเกตให้ดีว่าถ้อยคำเหล่านี้ได้ตรัสถึงก่อนหน้าถ้อยคำพยากรณ์ที่บันทึกอยู่ในมัทธิว 24:4 เป็นต้นไป

“เมื่อพระเยซูประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าส่วนตัวกราบทูลว่า ‘ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร’ (ข้อ 3) การที่เหล่าสาวกถามคำถามนี้ต่างหากจาก “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” แสดงให้เห็นชัดเจนว่า “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร” หมายถึงการทำลายพระวิหาร โดยเฉพาะ ซึ่งบอกเป็นนัยถึงการทำลายกรุง จะต้องสังเกตว่ามีเพียงลูกาเท่านั้นที่บันทึกคำตอบของพระคริสต์สำหรับคำถามนั้น (ดูลูกา 21:20-24) มัทธิวได้รับการทวงนำไปให้ละการทำนายขององค์พระผู้เป็นเจ้าในส่วนนี้

“สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา” (ข้อ 3) เหล่าสาวกคิดอะไรอยู่ในใจเมื่อถามคำถามนี้ แน่ใจว่าเป็นเรื่องไม่ยากเลยสำหรับพวกเราในตอนนี้จะทราบคำตอบที่แท้จริง ก่อนหน้านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสอะไรกับเหล่าสาวกเกี่ยวกับการที่พระองค์จะเสด็จไปยังนิเวศของพระบิดาเพื่อเตรียมสถานที่สำหรับธรรมิกชนของพระองค์ และเกี่ยวกับการที่พระองค์เสด็จมาอีกครั้งเพื่อรับพวกเขา **ไม่มี**การบอกเป็นนัยถึงการเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อรับธรรมิกชนของพระองค์ไปจากโลกนี้เลย ดังนั้น “การเสด็จมา” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะนี้ไม่อาจอยู่ในใจของเหล่าสาวกในเวลานั้นได้ ควรจะเข้าใจว่าเมื่อพวกเขาถามว่า “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา” พวกเขานึกถึงสิ่งที่พระองค์เพิ่งจะตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก กว่าเจ้าจะออกปากกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ ” (23:39) ซึ่งหมายถึงการเสด็จกลับมาซึ่งโลก อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราสามารถเข้าใจความหมายของคำถามนี้ของเหล่าสาวกที่ว่า “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา” คือว่า ไม่มีกรให้ “หมายสำคัญ” แก่หรือสำหรับผู้ที่ได้รับการทวงเรียกที่เป็นการทวงเรียกแห่งสวรรค์ จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อมีคำเขียนไว้ว่า “เราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามสิ่งที่ตามองเห็น” (2โครินธ์ 5:7) ธรรมิกชนของพระเจ้าในปัจจุบันนี้ไม่ได้มองหา “หมายสำคัญ” แต่คอยฟังเสียง คือ “พระดำรัสสั่ง” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1เธสะโลนิกา 4:16)

“และยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” เหล่าสาวกหมายถึงยุคไหน แน่ใจว่าจะเป็นได้เพียงคำตอบเดียว คือยุคที่เกี่ยวข้องกับ “การเสด็จมา” ยังโลกของพระคริสต์ ควรระลึกว่าเหล่าสาวกที่ถามคำถามนี้เป็นชาวยิว ก่อนที่[พระเยซู]ถูกตรึงที่ไม้กางเขน ก่อนยุคคริสเตียนจะเริ่มต้นขึ้น เราจะต้องระลึกถึงข้อเท็จจริงนี้เพื่อแปลข้อความที่ตามมาอย่างถูกต้อง ถ้าเราจำได้ว่าในเวลานั้นอัครทูตไม่ได้คิด (หรืออย่างน้อยที่สุดไม่เชื่อจริงๆ) ว่าพระคริสต์จะวายพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ ก็จะช่วยให้เราเห็นว่า “ยุค” คริสเตียน ไม่อาจอยู่ในใจของพวกเขาได้ พวกเขาเป็น “ชาวยิว” ในวิญญาณ ความหวัง ความคาดหวัง มัทธิว 24 ข้อแรก (ต่อจาก 23:38) บอกเป็นนัยให้เราทราบเช่นนั้น ไม่ถูกต้องที่จะคิดว่ามัทธิว 24 สอนว่า “คริสตจักร” จะประสบกับความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

จะต้องสังเกตให้ดีว่า ในคำตอบของพระองค์นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าอ้างถึงดาเนียล “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติ ตามพระวจนะที่ตรัสโดยดาเนียลผู้เผยพระวจนะนั้นตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ข้อ 15) น่าสนใจที่จะสังเกตว่าคำกล่าวที่ว่า “วาระสุดท้าย” (the end) หรือ “เวลาสุดท้าย” (time of the end) มีอยู่ในดาเนียลเพียงสิบสามครั้ง และไม่มีกรกล่าวถึงในที่อื่นๆ อีกในพระคัมภีร์เก่า ถ้อยคำเหล่านี้หมายถึงสัปดาห์ที่ 70 ที่ยังไม่สมบูรณ์ในดาเนียล 9:24-27 ซึ่งนำไปสู่การสิ้นสุดของการที่อิสราเอลเป็นผู้รับใช้ภายใต้การปกครองของคนต่างชาติ “ยุค” ใหม่จะเริ่มต้นขึ้นโดยการที่พระเมสสิยาห์ปรากฏเป็นครั้งที่สอง (ไม่ใช่การรับคริสตจักรขึ้นไป) และการที่อิสราเอลจะเป็นหัวของประชาชาติต่างๆ การอ้างถึง “ยุค” นั้นมีอยู่ในฮีบรู 2:5; 6:5 ดังนั้น เหล่าสาวกจึงเชื่อมโยง “เวลาสิ้นสุดยุค” กับ “การเสด็จมา” ของพระคริสต์อย่างถูกต้อง เพราะการที่พระองค์เสด็จกลับมาซึ่งโลกนี้และเวลาสิ้นสุด “ยุค” (ยุคนี้หมายถึง “เวลาของชาวต่างชาติ”) นั้นเป็นเวลาเดียวกัน สิ่งสำคัญที่ควรสังเกตคือว่า ในมัทธิว 23:39 พระคริสต์ไม่ได้เชื่อมโยง “การเสด็จมา” ของพระองค์ กับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และการทำลายพระวิหาร แต่เชื่อมโยงกับยุคแห่งสง่าราศีที่ชาติอิสราเอลจะหันมาหาพระเจ้า

“พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเราว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์ เขาจะให้คนเป็นอันมากหลงไป’” (มัทธิว 24:4, 5) ในที่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เหล่าสาวกในฐานะตัวแทนของชาวยิว ผู้ชอบธรรมที่เหลืออยู่ในอนาคต มัทธิวไม่ได้บันทึกคำตอบของพระคริสต์สำหรับคำถามแรก แต่ลูกบันทึกไว้ ไม่มีอะไรในมัทธิว 24 ที่ตรงกับลูกา 21:20 และเกี่ยวข้องกับยุคคริสเตียน ซึ่งเป็นยุคที่แทรกเข้ามาในระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของดาเนียล 9 ส่วนมัทธิว 24 ข้อ 4-14 กล่าวถึงครั้งแรกของสัปดาห์ที่ 70 ข้อ 15-30 เกี่ยวกับครั้งที่สอง แม้ว่าข้อ 4-7 จะกล่าวถึงสภาพต่างๆ ตลอดทั้งยุคคริสเตียนนี้ แต่ยังปรากฏเวลาแห่งความทุกข์เวทนาจะเลวร้ายยิ่งกว่านั้น

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเวลาพระคริสต์ตรัสถึงในการพยากรณ์ในมัทธิว 24 มีอยู่ในวิวรณ์ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่กล่าวถึงช่วงเวลาเดียวกัน ในตอนท้ายของยุคปัจจุบันนี้ ศาสนาคริสต์จะถูกคาย (วิวรณ์ 3) ธรรมิกชนจะได้รับขึ้นไป (4:1) และจากนั้น กลุ่มของผู้ได้รับการไถ่จะรวมเป็นหนึ่งในสวรรค์นรกการพระเจ้า (วิวรณ์ 4:4-11) หลังจากนั้น พระเมษโปดกซึ่งเป็น “สิงห์แห่งเผ่ายูดาห์” จะนำหนังสือมา (วิวรณ์ 5) และในเวลานั้นเอง พระเจ้าทรงหันความสนใจกลับไปหาอิสราเอล เมื่อ “ตราประทับ” ของหนังสือนั้นถูกเปิด เราเห็นสิ่งที่ตรงกับสิ่งที่อยู่ในมัทธิว 24 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองบทมีรายละเอียดเหมือนกันอย่างมากมาย แต่เราจะกล่าวถึงเพียงสองสามอย่างเท่านั้นในตอนนี

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเราว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์ เขาจะให้คนเป็นอันมากหลงไป’” (มัทธิว 24:4, 5) ซึ่งคำตอบแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อคำถามที่เหล่าสาวกถาม “เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งในเจ็ดดวงนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นร้องเสียงดังดุจเสียงฟ้าร้องว่า ‘มาเถอะ’ ข้าพเจ้าก็แลเห็นและดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่งออกมา และท่านที่ขี่มันนั้นถือธนู และได้รับพระราชทานมงกุฏ แล้วท่านก็ขี่ม้าออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ” (วิวรณ์ 6:1, 2) ถ้อยคำเหล่านี้แสดงถึงปฏิปักษ์ซึ่งหลอกลวงมนุษย์ โดยแสดงตนเป็นพระคริสต์ที่แท้จริง ศึกษา วิวรณ์ 19:11

“ท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยุค (สัปดาห์ที่ 70) ยังไม่มาถึง เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน” (มัทธิว 24:6, 7) “เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า ‘มาเถอะ’ และมีม้าอีกตัวหนึ่งเข้ามาเป็นม้าสีแดง ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับพระราชานุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และท่านผู้นี้ได้รับพระราชทานดาบใหญ่เล่มหนึ่ง” (วิวรณ์ 6:3, 4) ดังนั้นเนื้อหาเกี่ยวกับตราประทับที่สองสอดคล้องกับส่วนที่สองของคำพยากรณ์ของพระคริสต์

“ทั้งจะเกิดกันดารอาหาร” (มัทธิว 24:7) “เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า ‘มาเถอะ’ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด ม้าดำตัวหนึ่ง (สีแห่งความอดอยาก ดุบทเพลงคร่ำครวญ 4:8; 5:10) เข้ามา และท่านที่ขี่มันนั้นถือตราชู แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียง เหมือนกับว่าดังออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า ‘ข้าวสาส์นราคาทะนานละหนึ่งเดนาเรียน (ค่าจ้างต่อวัน คู่มัทธิว 20:2) ข้าวารลีสสามทะนานต่อหนึ่งเดนาเรียน” (วิวรณ์ 6:5, 6)

“และแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ” (มัทธิว 24:7) “เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า ‘มาเถอะ’ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด ม้าสีก็เลยตัวหนึ่งเข้ามา ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่ามัจจุราช และแดนคนตายก็ติดตามมาด้วย พระองค์ทรงให้ทั้งสองนี้มีอำนาจลงผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน” (วิวรณ์ 6:7, 8)

“เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก” หรือ “ความเจ็บปวดเมื่อให้กำเนิด” (มัทธิว 24:8) “ความเจ็บปวดเมื่อให้กำเนิด” เหล่านี้เป็นความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะกลับเป็นชนชาติของพระเจ้าอีกครั้ง ถ้าผู้อ่านปรารถนาที่จะศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกันที่เหลือ ให้เปรียบเทียบกับมัทธิว 24:8-28 กับวิวรณ์ 6:9-11 และมัทธิว 24:29, 30 กับวิวรณ์ 6:12, 17

ต่อมาในข้อ 15 “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติตามพระวจนะที่ตรัสโดยดาเนียลผู้เผยพระวจนะนั้นตั้งอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด)” เป็นจุดที่แสดงการแบ่งระหว่าง สัปดาห์ที่ 70

ออกเป็นสองส่วน เทียบกับดาเนียล 9:27 พระคริสต์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่อัครสาวกของพระองค์ แต่คำว่า “ท่าน” ไม่ยากต่อความเข้าใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่พวกเขาในฐานะที่พวกเขาเป็นชาวยิว เป็นตัวแทนของผู้ที่จะอยู่บนโลกในเวลาที่ยี่สิบเจ็ดปี ในมัทธิว 23:39 คำว่า “ท่าน” เป็นการพูดถึงพวกอาลักษณ์และฟาริสีในฐานะตัวแทนของชาติ ทั้งปัจจุบันและอนาคต นั่นคือ ชาติที่ถือเป็นหน่วยเดียว ตัวอย่างคล้ายคลึงกันอยู่ใน 1 เธสะโลนิกา 4:17 “หลังจากนั้น เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่” อัครทูตไม่ได้กล่าวว่า “พวกเขา[ซึ่งยังเป็นอยู่]” แต่กล่าวถึงธรรมิกชนชาวเธสะโลนิกา รวมทั้งตัวเขาเองด้วย ในฐานะตัวแทนของผู้เชื่อทุกคนที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาในอากาศ

“สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียน” เป็นรูปจำลองปฏิบัติของพระคริสต์ (วิวรณ์ 13) ซึ่งจะตั้งขึ้นในพระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม การอ้างถึงในมัทธิว 24:15 ไม่ได้หมายถึงการทำลายพระวิหารโดยทิตัส ดังที่ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน “การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆ หยุดไปครึ่งสัปดาห์” ในเวลานั้น พระคริสต์ปลอมจะถอดหน้ากากและแสดงตนเป็นปฏิบัติของพระคริสต์ โดยเรียกร้องให้มีการถวายเกียรติแก่ตนเพียงผู้เดียว แบบของปฏิบัติอยู่ในดาเนียล 3:1-7

“ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่มียุคไปอีก ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร (ชาวยิวผู้ชอบธรรมที่เหลือนอยู่) จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” (มัทธิว 24:21, 22) “วันเหล่านั้น” ซึ่งอ้างถึงในที่นี้สองครั้งและครั้งที่สามในข้อ 19 หมายถึง “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียน” ในข้อ 15 ในที่นี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงกล่าวถึงการทำลายเยรูซาเล็มโดยทิตัส ถ้อยคำของพระองค์ในข้อ 22 สอดคล้องกับดาเนียล 12:1 “ในครั้งนั้น มีคาเอลผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมา ตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยกู้ คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” นั่นคือ “ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้” ในหมู่ชาวยิว ดังนั้น “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง” ในมัทธิว 24:21 ไม่ได้หมายถึงเวลาที่เยรูซาเล็มถูกทำลายและอิสราเอลถูกทำให้กระจัดกระจายไป แต่พูดถึงเวลาก่อนหน้าที่พวกเขาจะ “รับการช่วยกู้”

“ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘แน่ะ พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย” (มัทธิว 24:23) เป็นการกล่าวถึงเวลาที่คนนอกกฎหมายจะนั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า “ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า” (2 เธสะโลนิกา 2:3, 4)

“ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก ส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น” (มัทธิว 24:27) ในจดหมายของเปาโล ไม่มีการใช้ตำแหน่งบุตรมนุษย์เลย เพราะเป็นจดหมายที่เขียนถึงสมาชิกของพระกายของพระคริสต์ เรากำลังรอคอยการทรงเรียกของ “พระบุตรของพระเจ้า” (1 เธสะโลนิกา 1:9, 10)

“ซากศพอยู่ที่ไหนฝูงนกแร้งก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น” (มัทธิว 24:28) “ซากศพ” หมายถึงชาวอิสราเอลจำนวนมากที่หันไปจากพระเจ้า “นกแร้ง” เป็นสัญลักษณ์ของการตัดสินของพระเจ้า ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 28:26; เอเสเคียล 39:17; วิวรณ์ 19:17

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น” (มัทธิว 24:34) ทั้งนี้ควรเปรียบเทียบกับมัทธิว 12:43-45 อย่างระมัดระวัง ชนชาติ “ชาติพันธุ์” ยิวจะผ่านพ้นไปเท่านั้น และจะหยุดเป็น “ชาติพันธุ์ที่คดโกง” แต่เมื่อมัทธิว 24 สำเร็จอย่างแท้จริง เมื่อนั้น “ชาติพันธุ์ที่คดโกง” จะ “ผ่านพ้นไป” และจะตามมาด้วยชนชาติใหม่ ดูสดุดี 22:30, 31; 102:18; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:5, 20

การอ้างถึง “สมัยของโนอาห์” ในข้อ 37-39 สอดคล้องกับถ้อยคำพยากรณ์นี้ที่เหลือทั้งหมด และเป็นขอบเขตทันที **ประการแรก** โนอาห์มีชีวิตอยู่ใกล้ปลายยุคก่อนสมัยน้ำท่วมโลก ดังนั้นมัทธิว 24 บรรยายถึงสภาพในช่วงปลายของชาติพันธุ์ยิวที่คดโกงนี้ **ประการที่สอง** โนอาห์และครอบครัวของเขาได้รับความรอดจากการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ดังนั้น ชาวยิวที่เหลือผู้ได้ทรงเลือกสรรไว้จะได้รับการรักษาในช่วงเวลาทุกข์เวทนา **ประการที่สาม** โนอาห์และครอบครัวของเขาออกจากเรือสุ่มแผ่นดินที่ถูกชำระด้วยการทำลาย และเข้าสู่ยุคใหม่ ดังนั้น ชาวยิวผู้ชอบธรรมที่เหลือจะผ่านเวลาทุกข์เวทนามาได้ และจะเกิดอิสราเอลในช่วงหนึ่งพันปีขึ้น **ประการที่สี่** การพิพากษาทำลายผู้ที่ไม่ชอบธรรม “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็จะเป็นฉับนั้น” แต่ตีเพียงใดที่คริสเตียนจะจำว่าก่อนน้ำท่วม เอน็อคซึ่งเป็นแบบของคริสตจักรได้ทรงรับขึ้นไป ขอความหวังใจอันให้มีสุขนี้อยู่ในใจของเรา และอำนาจ

ในการชำระให้สะอาดสำหรับการดำเนินชีวิตของเรา แทนที่จะมองหา “หมายสำคัญ” ของให้เราฟังเสียง แทนที่จะหวาดกลัวกับการ
ทุกซ์เวทนาที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ให้สรรเสริญพระเจ้าที่เราอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้นทั้งปวง แทนที่จะศึกษาลักษณะนิสัยของมุสโ
ลินี⁷ หรือ คนอื่น ๆ เพื่อหาว่าเขาเป็นคณอกกฎหมายอย่างไร ให้เรา “คอยความสุขซึ่งจะได้รับตามความหวัง ได้แก่การปรากฏของ
พระสิริของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา”
(ทิตัส 2:13)

⁷ เบนิตโต มุสโสลินี (Benito Mussolini) เป็นผู้นำเผด็จการฟาสซิสต์ และเป็นพันธมิตรกับฮิตเลอร์ (Hitler) จอมเผด็จการเยอรมันในสงครามโลกครั้งที่สอง เขาได้ก่อตั้งกลุ่มฟาสซิสต์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1919 และเป็นพรรคการเมืองในปี ค.ศ. 1921 และได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีในเวลาต่อมา การบริหารของเขามีลักษณะเป็นเผด็จการจนเกิดวิกฤตการณ์หลายครั้ง ในที่สุดถูกถอดออกจากอำนาจในปี ค.ศ. 1943 และถูกประหารในปี ค.ศ. 1945 [คัดลอกมาจาก www.bkkonline.com/library/words/m1.html]